

Wason
AP215
T924+

tuổi ngọc

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chức nhiệm, chức danh :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐINH TIỀN LUYỆN

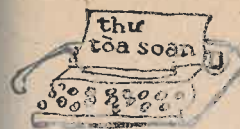
BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

1. thư tòa soạn	TUỔI NGỌC
2. nhìn xuống đời	NGUYỄN XUÂN SƠN, ÁI HOA, ÁI NHÌ
6. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về	DUYÊN ANH
12. núi rừng thành phố	HUỲNH KIM HUYNH
17. ngã một mình	NGUYỄN THANH TRỊNH
27. cảnh gọi chân chim	ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
58. trong thiên đường có nhỏ	CHU NGHIÊM
31. tình địch	MUỜNG MẮN
40. những bài thơ lục bát	NHIỀU TÁC GIẢ
43. để buồn mai sau	TÂM VY
49. bạn nhỏ chiều mưa	ĐÔNG T.V.
52. qua phùng khắc khoan, nữ sinh LÊ HÀ THĂNG, HOÀNG TRẦN	
54. những vòng xe hạnh phúc	PHẠM PHÚ TRINH
58. cô sinh viên văn khoa	KHA TRÚC
59. em qua đối gai	NGUYỄN CÔNG MINH
66. một sớm mai hồng	VŨ KHẮC TĨNH
67. viễn phò, mơ người hạnh phúc	TRẦN VĂN NGHĨA
68. anh dừng	PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG
75. đàn mưa	TỪ KÊ TƯƠNG
76. về trong cơn mưa	NGÔ THỊ CÁT NHUNG
80. chạp phò	TỔ HỢP KIẾN
86. mây mùa khai giảng	LÊ XUÂN THỤY
91. tuổi ngọc và bạn ngọc	TÒA SOẠN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯƠNG, MUỜNG MẮN.

NGUYỄN THANH TRỊNH ÁI NHÌ. ÁI HOA. Ỗ ĐỨC

giáng sinh và xuân hồng

Sở sau, Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1974 sẽ tới tay bạn ngọc. Vào đúng ngày 20 tháng 12. Ở số 148, chúng tôi đã « quảng cáo » mẫu bìa Giáng Sinh của Đinh Tiên Luyện là mẫu bìa mới nhất, tươi sáng nhất và đẹp nhất so với ba mẫu bìa Giáng Sinh cũ (cũng đã đẹp nhất rồi). Bạn còn đủ thì giờ để chọn lựa khi Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1974 bày tại các sạp báo toàn quốc. Một giòng chữ viết tay của bạn Chúc mừng một Giáng Sinh vui vẻ trên bìa Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1974 thay cho Thiệp Giáng Sinh gửi tặng bạn bè xa gần, chúng tôi nghĩ, sẽ là một quà tặng Sinh Nhật nhiều ý nghĩa. Về bài vở của số Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1974, chúng tôi đã chọn lựa một số thơ văn với ý tưởng mới lạ trong số rất nhiều thơ văn của bạn ngọc gửi đóng góp cho tờ báo nhỏ bé, thân yêu của chúng ta. Thêm vào là những sáng tác mới của Duyên Anh, Nguyễn Thanh Trinh, Đinh Tiên Luyện... Đó là Giáng Sinh 1974. Còn Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975? Sẽ là một tuyển tập thơ, văn, nhạc, họa đầy 100 trang hoàn toàn in chữ mới. Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975 tức năm con Mèo là hai số 152 và 153. Vì là tuyển tập văn, thơ, nhạc, họa gồm nhiều tác giả nổi tiếng và vì ấn loát mỹ thuật nên số trang chỉ có 100 và giá bán 450 đồng. Giấy đắt, công in đắt, số lượng phát hành rất giới hạn, bạn ngọc nên đến mua trước kẻo... lỡ một mùa xuân. Trước số 151 Chào mừng 1975, chúng tôi đã phát hành Em yêu của Duyên Anh, giá bán ở Sài Gòn nhất định 300 đồng. Bạn sẽ mua ở các sạp báo. Sau Em yêu của Duyên Anh, 1-2-75 phát hành cuốn Bầy chim trắng, trong sân trường nữ của Đinh Tiên Luyện, 1-3-75 cuốn Tình một thuở còn hương của Nguyễn Thanh Trinh. Nhân thế chúng tôi xin lưu ý bạn ngọc : Xin đừng gửi ngân phiếu hay tem để mua sách báo của Tuổi Ngọc. Chúng tôi thiếu người, không thể thỏa mãn được sự yêu cầu này. Một vài bạn đã gửi ngân phiếu và tem, chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn tuy sẽ chậm trễ. Xin đừng tiếp tục gửi ngân phiếu hay tem hay tiền mặt cho chúng tôi nữa.

Số 149

Phát hành ngày 5-1-74

Giá bán 250đ

nhạc tình

vũ đức nghiêm

Có nhiều người đã xuất bản thật nhiều thơ. Nếu họ thích nhận mình là thi sĩ, họ cứ việc nhận. Cuộc đời thì không bao giờ gọi họ là thi sĩ. Lại có những kẻ viết xong mỗi bài thơ bèn quên ngay đó là thơ của chính mình. Họ coi thơ như tàu bay phóng lên trời, tàu thủy thả dưới nước. Với những người này, thơ là những phút sáng khoái cơ hồ trò chơi con trẻ. Chẳng cần trịnh trọng. Chẳng cần ồn ào. Chẳng cần ai biết. Chẳng thèm nhận mình là thi sĩ. Nhưng chúng ta cứ yêu dấu họ và tôn vinh họ là những thi sĩ. Người viết nhạc Vũ Đức Nghiêm, bạn tôi, được tôi yêu dấu như tôi vẫn yêu dấu những thi sĩ làm thơ giống con trẻ thả thuyền giấy. Khuất lánh trên một ngọn đồi Đà Lạt, bạn bè cùng những ca sĩ dè, — những ca sĩ dè kiêu kỳ thượng thặng chỉ hát cho có cây hoa lá nghe về đêm khuya — Vũ Đức Nghiêm, từ bao năm trời lặng lẽ, đã cảm nỗi tâm hồn cao sang của các nghệ sĩ dè trứ danh, — ban ngày ồn ào, bằng lòng thu gọn đời mình trong hang ổ để khỏi bị đồng hóa với muôn vàn tiếng động, ban đêm cô tịch giải bày tâm sự cho chính mình nghe, — sáng tác nhạc tình. Nghiêm làm nhạc. Nghiêm hát dưới vườn hoa lưng chừng đồi. Lúc đó, Nghiêm là chàng dè lãng mạn và một nhóm bạn hữu Nghiêm là có cây hoa lá. Anh có thể không thích nhạc tình Vũ Đức Nghiêm. Điều đó chả khiến phiền lòng ai. Như bao người đã không thích nhạc Mozart, Beethoven, Wagner... Và người ta đã hỏi nhau: «*Aimez-vous Brahms?*». Khi còn đặt

một câu hỏi thì câu trả lời có hay không còn nhồn nhơ ngoài khuôn thước thường ngoạn. Bởi vì, mãi mãi, không có khuôn thước đặt ra cho sự thưởng ngoạn. Anh có thể không thích nhạc dè. Riêng tôi, tôi thích nhạc dè. Tôi thích nhạc Vũ Đức Nghiêm. Tôi lại thật tình nói rằng tôi không thích nhạc Mozart. Vũ Đức Nghiêm gần gũi tôi. Nhạc tình của Nghiêm là nhạc tình của tôi, là hơi thở của đời sống tôi đang sống. Đời sống có thật. Đời sống ở đây. Đời sống đang bị khuấy rối bằng âm thanh hỗn loạn và rất khát khao chút vắng lặng đêm khuya. Để nghe nhạc dè. Để nghe nhạc tình Vũ Đức Nghiêm. DUYỄN ANH

gọi người

yêu dấu

Gọi người yêu dấu, tuyển tập nhạc tình yêu của Vũ Đức Nghiêm — với bài cảm đề của Duyên Anh bạn vừa đọc ở trên — vừa mới phát hành. Đó là tuyển tập nhạc tình thứ hai của Nghiêm sau *Tình khúc cho Ly Cơ* (1971) phổ biến giới hạn trong bạn bè thân thiết. Bài *Gọi người yêu dấu* và phụ bản do Đinh Tiên Luyện đảm nhiệm... phước thiện. Ngay cả tập nhạc cũng nằm gọn êm ái giữa cái nôi phước thiện của bằng hữu. Vũ Đức Nghiêm không thích in nhạc. Như Duyên Anh đã viết, Nghiêm chỉ làm nhạc để hát cho bạn bè nghe. Nghe xong rồi nhớ hay quên, tùy ý. Nhưng nhạc của Nghiêm được tuổi trẻ ưa thích. Họ tổ chức những buổi trình diễn nhạc Vũ Đức Nghiêm. Từ Trung vô Nam. Những buổi tuổi trẻ hát nhạc Nghiêm cho tuổi trẻ nghe thường rất cảm động. Đơn sơ nhưng chí tình. Tôi đã tham dự một buổi hát nhạc Nghiêm tại trụ sở thanh niên sinh viên Tin Lành trong Chợ Lớn. Và thấy mình còn có thể yêu nhạc qua những giọng hát tài tử, những giọng hát không bao giờ trở thành chuyên nghiệp hay... thợ hát. Vũ Đức Nghiêm hãnh diện nhờ những giọng hát đó. Thứ bảy vừa qua (30-11), giữa nhạc Hương Thời Gian của nhạc sĩ Anh Việt với nhiều danh ca tên tuổi đã chơi nhạc Vũ Đức Nghiêm tại nhà hát Hội Việt Mỹ. Tôi có đi nghe. Thú thật rằng tôi không mấy rung động. Ở nơi chôn phủ phiếm và thừa thãi tiện nghi tối tân đó không thích hợp với nhạc Vũ Đức Nghiêm tí nào. Tôi vẫn thấy yêu nhạc

của Nghiêm khi nghe một cô sinh viên còn đủ sự vụng về, e lệ đứng trên cái bục ọp ẹp và trước cái mi-cô tra trực trực kỹ thuật. Vũ Đức Nghiêm đã muốn xuất hiện. Con dê không thích đợi nửa đêm hát cho cây cỏ nghe nữa. Cỏ cây nghe ai hát và người nghe nhạc dê có hồn cây cỏ ? ÁI HOA.

đại học

một ngành thương mại mới

Trong niên khóa 1974-1975 này, miền Nam chúng ta có đến mười sáu (16) Viện Đại Học đang hoạt động. So với dân số gần mười chín triệu (19) người như hiện nay, con số đó không phải là nhỏ, nếu không muốn nói là quá lớn. Và trong con số Viện Đại Học khá đông đảo đó, Viện Đại Học do tư nhân quản trị đã chiếm đến 9 viện. Con số làm nhiều người quan tâm đến nền giáo dục Đại Học của nước nhà lấy làm lo ngại không ít. Không phải tất cả những Viện Đại Học đều có những cơ sở đầy đủ và rộng rãi, mà có thể nói hầu hết đều rất thiếu thốn và chật hẹp. Cái thiếu thốn và chật hẹp được biện minh như là một sự thiếu thốn chung của nền Đại Học nước nhà. Điều này có thể được dễ dàng chấp nhận, nếu người ta không biết rõ những sinh hoạt học tập của những Viện Đại Học này. Tuy nhiên đối với những người quan tâm đến sự giáo dục ở Đại Học, lời biện minh trên phải được hiểu như là một sự nguy hiểm. Có những Viện Đại Học lớn không quá một cái khách sạn hạng trung với chừng một vài phân khoa và có những Viện Đại Học với những cơ sở đồ sộ. Từ một Viện Đại Học nhỏ đến một Viện Đại Học "lớn", tất cả đều được xem như là một cơ sở thương mại, không hơn không kém. Năm nay, nhiều Viện Đại Học tư con số sinh viên đua nhau ghi danh đông không kém ở Luật và Văn Khoa. Những phân khoa ghi danh của các viện này, học phí hàng năm đã lên tới từ hai mươi lăm đến bốn mươi ngàn đồng, chưa kể đến thi phí và tiền mua «cua cây». Một trường thuộc một Viện Đại Học khá lớn tại Sài Gòn trong kỳ thi tuyển sinh viên vào năm thứ nhất vừa qua thu trên mười lăm (15) triệu đồng tiền ghi danh. Đó chỉ là một trường hợp điển hình trong hàng trăm, hàng ngàn vụ ly kỳ, hấp dẫn khác. Người ta tự hỏi, Viện Đại Học tư có phải là những trung tâm bán

chữ với giá cắt cổ không ? Xin thưa rất khế, có thể lắm chứ ! Hãy tưởng tượng một tập cours rónéo do một Viện Đại Học ăn hành dày khoảng 400 trang đã được bán với giá hai ngàn đồng. Ôi, những con số và những con số vô tri, chẳng có gì đáng nói nhưng lại rất đáng đề quan tâm, lưu ý đến. Nhiều người chủ trương mở Viện Đại Học như một lãnh vực kinh doanh mới, với số tiền lời hàng năm rất bảo đảm. Có lẽ vì thế mà nhiều Viện Đại Học đã được mở ra một cách vội vã, với những cơ sở chật hẹp và thiếu tiện nghi. Người sinh viên đi học không còn cảm thấy là một sứ mạng mà chỉ là đi đổi trao, mua bán. Số tiền họ phải nộp cho bán niên đầu quá lớn. Nhất là các phân khoa khoa học kỹ thuật, y khoa, truyền thông hay thương mại, đề chỉ được vào ngồi nơi những phòng học nhỏ tí và giảng đường không đủ rộng. Có cái gì bất nhất nơi những Viện Đại Học tư đó, nơi mà sự quảng cáo khoa trương khác xa thực lực mà họ có. Người sinh viên không được theo học những vị giảng sư chính thức, mà lại được chỉ dạy bởi những người vừa rời khỏi trường Đại Học với số vốn liếng kiến thức thật khiêm nhường, những người chỉ đáng được xem là những giảng nghiệm viên đã được đương nhiên trở thành giảng sư một cách nhanh chóng, mặc dù họ không hội đủ được những điều kiện tối thiểu cần phải có. Không phải người sinh viên đánh giá khả năng người dạy mình qua mảnh bằng, nhưng ít ra họ cần đòi hỏi một sự bảo đảm nào đó về khả năng của người giảng sư. Đồng lúc với sự xuất hiện của nhiều Viện Đại Học tư, các trung tâm dịch vụ Đại Học đã mọc lên như nấm khắp cùng thủ đô Sài Gòn. Trung tâm dịch vụ Đại Học đúng là một cơ sở thương mại đúng nghĩa nhất. Người ta nhận lãnh nhiệm vụ ghi cours, bán cours và trao đổi cours cho những sinh viên ở xa, nhất là các quân công, với một số lệ phí nào đó. Toàn là những chuyện bán buôn và buôn bán, không ai thêm đề cập đến chuyện học Đại Học như thế nào, ra làm sao. Chỉ cần tiền, tiền là tất cả. Muốn làm kỹ sư chỉ cần tiền, giáo sư cũng tiền, cử nhân cũng tiền, tất cả là tiền. Đó là thực trạng Đại Học tư Việt Nam. Những trung tâm thương mại mới, với những tay kinh doanh, tài phiệt nguy trang nhận lãnh sứ mạng đào tạo cho tương lai tổ quốc, chỉ hoạt động vì tiền. Làm thế nào để đánh tan cái thành kiến Đại Học tư chỉ là một trung tâm bán chữ cấp cao. Chúng tôi kêu gọi thiện chí của những nhà giáo dục Đại

Học, những kẻ nhận lãnh sứ mạng giúp tuổi trẻ trưởng thành hãy làm hết sức mình. Đừng vì một mối lợi trước mắt mà quý vị nhân tâm biển Đại Học thành một cơ sở thương mại. Sinh viên không thể là những khách hàng để quý vị mặc tình lường gạt. NGUYỄN XUÂN SƠN

tạp chí nhà văn

Tuổi Ngọc sắp có bạn láng giềng. Đó là tạp chí *Nhà văn* của một nhóm nhà văn. Bây giờ hoàng hôn của văn chương, thế mà quý vị nhà văn vẫn chịu khó làm tạp chí, kể cũng tài. Tại sao vậy? Văn lâm hai phái viễn mơ và dân thân sẽ có câu trả lời vào trung tuần tháng 12-1974. Tạp chí *Nhà văn* sẽ rất lạ lùng. Nó mới cả hình thức lẫn nội dung. Đón coi, đón coi! ÁI NHI.

mường măn nhân tín

Ông NHẬT NGÂN (SG) : Yêu cầu liên lạc gấp với Nguyễn Mai 816 Phan Thanh Giản, Sài Gòn về việc ông đã TỰ Ý phổ nhạc một bài thơ của tôi dưới tựa đề « Ru Ta Một Mình », phổ biến trong băng nhạc Uyên Ương 1, qua giọng hát cô Hồng Vân.

TUỔI NGỌC GIỚI THIỆU VỚI BẠN NGỌC SINH VIÊN,
HỌC SINH MỘT LỚP PHÁP VĂN ĐẶC BIỆT DO TOÀN
GIÁO SƯ PHÁP MỞI SANG VIỆT NAM

Leçons particulières par professeur français
de l'Institut

Méthodes : MAUGER I. II. III
FRANCE EN DIRECT I. II. III
VOIX ET IMAGE DE FRANCE I
BONJOUR LINE

Ghi tên và hỏi thẻ lệ 278B Công Lý, Sài Gòn.

GIÁO SƯ BẢO ĐẢM SỰ TIỀN BỘ CỦA HỌC VIÊN
CÓ LỚP DÀNH RIÊNG CHO HỌC SINH LỚP MỘT, HAI
PHƯƠNG PHÁP THÍNH THỊ

truyện dài DUYÊN ANH

Nhưng gió từ đâu đến, lật cát, lật da cát, xoáy tít đời cát và lúa cát tung bay tán loạn, không cho cát mỗi mồn chịu đựng, bắt cát bụi phiêu lưu, khiến cát bụi sống kiếp du mục. Cát bụi, một hạt nhỏ trong nó là anh Vũ, là anh Tâm. Tất cả là chúng ta. Là chúng ta chơi với vì mùa gió ác tự thuở con tàu nằm bất động ở ga chính, tự thuở những ga xếp hoang vắng, tường mái lỗ chỗ những vết đạn.

Gió nóng và cát mặn ướp hình hài tôi, muốn tôi là con cá khô. Tôi lại thích làm con cá tươi bơi lội nhón nhơ. Thế tôi mới khổ. Và thế tôi mới già nua, mới mơ mộng vẩn vơ như các chị tôi nhận xét. Không già nua sao được khi ta sống trên một mảnh đất cần. Tôi mừng trọng chiều cao của đèo Cả, đèo Cù Mông. *Núi cao chỉ lắm núi ời, Che khuất mặt trời chẳng thấy người yêu.* Núi cao chỉ lắm núi ời, che khuất cả niềm hy vọng ở cõi ngoài của tôi, của chị em tôi. Chúng tôi thường nói về cõi ngoài bên kia đèo Cả và đèo Cù Mông. Chị Vân bảo sẽ có ngày chị bỏ nhà đi tìm hạnh phúc ở bên kia đèo Cả. Chị Hà đùa bỡn, nếu chị Vân qua đèo Cả, chị sẽ tìm hạnh phúc bên kia đèo Cù Mông. Tôi nói tôi ở lại nhà, ở giữa hai miền hạnh phúc. Nhưng chị Vân chưa đi, chị Hà chưa đi. Mới có một anh Vũ ra đi. Tôi nghĩ các chị tôi cần đi bằng tàu hỏa. Mà tàu hỏa đang nằm trước cửa nhà tôi, không hứa hẹn bao giờ phun khói ngập một miếng trời và thét lên hỏi còi báo hiệu. Và vì thế, chúng tôi đành co ro trên một cành cây như con chim dưới

trận mưa lớn. Trận mưa lớn tàn nhẫn, thô bạo. Nó cuốn trôi tất cả những gì cần thiết của con người. Của tuổi trẻ. Nó làm bung những khoảng rạn sét khắp thân tàu. Nó làm mòn vẹt đường rầy. Nó làm đứt nốt những giây điện thoại còn sót lại từ ga này tới ga khác. Nó làm tràn đầy những hồ nước một cách vô tích sự. Vì tự lâu rồi, tàu đâu có cần uống nước. Tàu chết đứng ở ga. Tàu chết nghiêng ở sườn núi. Tàu lật ngược ở đồng hoang. Tàu tan xác dưới thung lũng. Con tàu, biểu tượng của tuổi trẻ tôi, hy vọng của tuổi trẻ tôi năm kia. Và tôi, tôi ngồi đây, tôi ngồi bẹp đi nơi đây, đợi chờ hoen rỉ dần. Như con tàu đổi diện.

Chương hai

Chị Vân thích ngồi bên khung cửa sổ căn gác nhỏ nhìn xuống đường. Những lúc chị ngồi bên khung cửa sổ, trông chị thật buồn. Buồn và đẹp. Đẹp náo nùng. Chị Vân *thiên* bên khung cửa sổ. Tôi đã đùa cợt thê, mà chị không cười. Chị đúng là thiên nữ trong *ít nhiều thiên nữ buồn không nói*, *Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì*. Nhưng chị Vân nghĩ ngợi gì? Bằng tuổi tôi, chị yêu thương một anh chàng học cùng lớp. Bấy giờ, tôi chưa hiểu người con gái lớn lên cần thiết một người con trai như cây cỏ cần thiết mưa nắng. Nên tôi không rõ mối tình đầu của chị Vân thấm thiết chừng nào. Khi chị bận hẹn hò thì tôi mãi rong chơi dưới hàng phượng vĩ, rình bắt chú ve sầu và hồn nhiên đắm lên xác hoa phượng. Tôi chẳng biết xác hoa có linh hồn và linh hồn ấy đang bù ngùi một chia ly. Bấy giờ, tôi cũng chưa suy nghĩ về con tàu. Bởi tuổi nhỏ trái tim đã âm ập những hồi còi hồi hã, chẳng cần tiếng vui rộn rã chung quanh. Một ngày kia, chị Vân mất hẳn những cuộc hẹn hò. Chị buồn từ đó. Và từ đó, chị ra ngồi bên khung cửa sổ những lúc không thích ngồi ở quầy thu tiền dưới quán cà phê.

— Chị Vân, sao chị buồn thê?

Tôi hồn nhiên hỏi chị. Đôi mắt vương sợi khói mơ hồ, chị Vân nhìn xa vắng:

— Vì người yêu của chị đã ra đi.

— Đi đâu?

— Chinh chiến.

— Ô, bao nhiêu người đã ra đi, tội gì mà chị buồn.

— Em còn bé, biết gì.

— Em biết chứ. Người ta đã ra đi và người ta sẽ trở về.

— Nhưng người mà ta yêu thương sẽ không trở về.

— Về mà.

— Về với nhiều thay đổi. Về trong hoàng hôn của đời ta. Em sẽ hiểu và sẽ buồn khi thấy nơi ta cư ngụ mất dần những người trai trẻ bằng tuổi ta, gần gũi ta. Rồi ta sẽ đón nhận những người xa lạ đến bắt chọt đi bắt chọt. Cuối cùng, thành phố chỉ còn đàn ông vợ con đầy đàn và những cụ già ốm yếu.

Tôi cười dòn:

— Chị tiên tri?

Chị Vân không cười. Chị chớp mắt, giọng chị như tiếng chim lạc cuối trời thu:

— Sẽ như vậy đó, em ạ!

Chị nói thêm:

— Nếu sót lại những người trai trẻ, chắc chắn, họ đều bị ho lao, loét bao tử hay chui rúc dưới lỗ giồng thẳng Tâm.

— Chị ghét anh Tâm

— Thương hại nó, tội nghiệp nó.

— Chị là con trai chị có lần trốn không?

— Không.

— Chị ra đi à?

— Ừ, chị ra đi. Ít nhất, mình cũng thấy chân trời. Chẳng tin, em cứ viết thư hỏi anh Vũ.

Anh Vũ rất lười viết thư. Lâu lâu gia đình mới nhận được một lá thư không đề ngày tháng, nơi chốn của anh. Anh Vũ không kể chuyện chiến trường. Anh báo chuyện chiến trường để thời bình kể lại và nghe người khác kể, còn anh, anh sẽ nằm trên võng tưởng nhớ chiến trường. Vậy thư của anh Vũ gồm vài câu thăm hỏi cha mẹ và những kỷ niệm về cô này, cô nọ anh đã gặp trên những dặm đường gió cát.

— Chị đâu có ra trận?

— Cuộc đời đã ra bãi trận rồi.

— Mà ..

— Sao ?

— Em nghĩ rằng chị chỉ thương nhớ một người rồi tưởng tượng chung quanh mình toàn ông già khụ khụ và bệnh nhân hom hem. Với em, thị xã của chúng ta còn rất nhiều con trai.

— Với chị, con trai đã đi hết.

Tôi cho là chị Vân quá đáng. Tôi mặc chị *thiến* bên khung cửa sổ và dành thì giờ rong chơi. Chị Vân bỏ học, dù cha tôi còn đủ khả năng chăm lo chị. Tôi không hỏi lý do nào chị thôi học. Chắc chắn vì người bạn trai cùng lớp chị đã bỏ trường ra đi. Cuộc vui chơi của chị Vân đang dở. Hình như, những cuộc vui chơi của tuổi trẻ đều đang dở từ dạo con tẩu ăn vạ ở ga bên. Ít lâu sau, chị Hà cũng thích ngồi *thiến* bên khung cửa sổ và cùng mang một tâm sự của chị Vân. Buổi sáng, chị Hà ngồi dưới quán nghe hoài những bản nhạc tưởng đã mòn teo cái điệu rên xiết cho thân phận con người đời bình lữ. Nghe cả những lời không muốn nghe thêm. Là những câu giảng gió của những người khách thô lỗ. Chị nhìn từng giọt cà phê đen đặc nhỏ chậm chạp từ đáy phin nhôm xuống cái ly thủy tinh. Khi đó, chị Vân *thiến* bên khung cửa sổ trên gác. Trong trí tưởng của chị, thị xã của chúng tôi chẳng còn một mòng con trai nào. Toàn đàn ông đã định cư đời mình bên vợ con. Toàn cụ già đợi chết. Toàn con nít ngớ ngẩn, con nít không biết hồn nhiên, ngây thơ là gì. Chị nhìn xuống. Hồ thăm ở dưới. Hồ thăm cô đơn và phiền tui. Chị không nhìn rõ chân trời. Núi án ngữ chân trời. Núi Nhạn hay ngọn Chài ? Núi đèo Cả hay núi đèo Cù Mông ? Có lẽ một ngọn núi vô hình, ngọn núi không tuổi, không tên, ngọn núi sừng sững trong đời sống chúng ta hiện lên vào một đêm mịt mùng nào đó. Buổi chiều, chị Vân xuống quán và chị Hà lên gác. Buổi tối, bóng đêm trùm khắp, cả hai ngồi bên nhau dưới ánh đèn mờ bệnh hoạn, quờ quạng những đồng tiền tội nghiệp. Những đồng tiền đó nuôi một người cha công chức hồi hưu, một người mẹ ngày đi lễ chùa cầu quốc thái dân an, một người anh bắt phục tùng sống như chết, ba đứa con gái không bằng lòng hoàn cảnh và, thỉnh thoảng, gửi thêm cho người anh bạn chinh chiến phương xa.

Ba tôi đã rất có lý khi hoài tiếc những ngày gia đình sống lặng lẽ ở ga sếp. Cuộc đời thường đem tới nhiều đổi thay tàn ác khó lường nổi. Ba tôi thờ dài liên miên. Ông buồn bã nhưng không chịu buông trôi. Ông cưỡng số mệnh bằng cách mơ mộng. Như chị Vân muốn vượt đèo Cả bằng tàu hỏa, như chị Hà muốn vượt đèo Cù Mông bằng tàu hỏa, ba tôi muốn về ga sếp ngày xưa bằng tàu hỏa.

— Con chưa biết, Duyên ạ !

— Biết gì, thưa ba ?

— Đời sống ở ga lẻ. Mọi người quý mến ba, tha thứ lỗi lầm của ba và công nhận ba là sự cần thiết của họ.

— Ba thích chứ ?

— Được làm một sự cần thiết cho nhiều người là một điều hạnh diện. Ba không ham ở đây. Ở đây, ba trở thành người vô tích sự. Chúng ta sẽ trở về một ga lẻ.

— Bao giờ, ba ?

— Khi còi tàu thét.

Ba tôi thêm nghe tiếng còi tàu thét một lần cuối cùng. Ông cần sống, sống với nỗi u hoài khôn nguôi, để đợi nghe tiếng còi tàu báo hiệu hồi sinh sau giấc ngủ triền miên bằng ác mộng và thù hận. Tự nhiên ba tôi hái bông hoa cỏ tích dất lên mái tóc bạc phơ. Con tẩu (sao chỉ bị ám ảnh bởi con tẩu) ví như công chúa ngủ trong rừng. Ngủ bất động. Ngủ không chiêm bao. Ngủ trái tim ngừng đập. Ngủ không được hứa hẹn giờ báo thức. Ai sẽ tìm đèn rừng già đốt cháy lời nguyền thâm độc ? Phép tích nào tự ở đời mỗi cú xuống trao một chiếc hôn thần tiên ? Để con tẩu phun khói, con tẩu rú vui, con tẩu chuyển bánh nghiêng nát mấy mươi năm thông khổ xếp lớp trên đường rầy, con tẩu chở người về, con tẩu đem người đi. Đi về bình yên. Có nụ cười. Có nước mắt. Có chân tình. Ta nhìn rõ chân tình ở ga bên mỗi lần đón đưa. Con tẩu, như vậy, không phải là con tẩu sắt thép. Nó chuyển chở yêu thương. Trái tim nó nóng hổi, rực sáng. Trái tim nó nhận máu, rồi chuyển máu đi cùng khắp. Trái tim ấy đã tắt lửa. Và ba tôi mơ cỏ tích. Giá ông biết tàu hỏa ngủ lâu hàng góc thế kỷ, ông đã làm một cuộc già từ tiếng còi tàu, già từ cuộc tình giữa người và tàu hỏa. Ba tôi, dẫu quá nửa đời yêu con tẩu, vẫn chưa thu nổi một cảm giác bùi ngùi

về tiếng còi vĩnh biệt. Ông thật lãng mạn. Ông tưởng không bao giờ con người vĩnh biệt con tàu. Con tàu sống muôn năm. Con người chỉ sống trăm năm. Ba tôi đợi chờ con tàu thức giấc, vươn vai, chuyển bánh đưa ông đến bất cứ một ga lẻ nào. Rồi từ ga lẻ đó, ba tôi gửi lời vĩnh biệt con tàu. Con tàu thét hồi còi chia ly. Nó mang lời vĩnh biệt thơm nồng tình nghĩa và không vẩn chút oán hờn nào của ba tôi đi mọi nơi. Như máu từ tim luân lưu khắp cơ thể. Lời vĩnh biệt của ba tôi sẽ là một thông điệp hoan lạc ngắn nhất : *Đời sống đã bình yên, tôi thân nhiên chết*. Đời sống đã bình yên, người già thân nhiên chết cho người trẻ hết ngập ngừng bước vào tương lai. Chúng tayêu nhau không bị dang dở. Chúng ta hẹn hò không cần chọn chỗ, không lo về vội bởi giới nghiêm đoạ nạt. Một hồi còi thét của con tàu, giản dị quá. sao ta cứ hoài mong vô vọng ?

Anh Tâm chờ đợi tiếng còi tàu còn tha thiết hơn. Con chim gãy cánh không chuyển nhảy, bay lượn được đã đau sót lắm rồi. Con chim còn nguyên vẹn cánh mà không bay lượn, chuyển nhảy nổi, niềm đau sót ray rứt khôn cùng. Một đêm, anh Tâm đánh thức tôi dậy hỏi chuyện bên ngoài «lao tù».

- Bé này, trường học vẫn đông chứ ?
- Vâng.
- Lớp của bé đã đừa nào bỏ học chưa ?
- Chưa, anh ạ !
- Cả con trai ?
- Dạ.
- À, tại bé còn... bé. Cứ bé nhỏ hoài nhé !
- Để làm chi, anh Tâm
- Để khỏi tự giam hãm đời mình. Anh thêm ra bãi biển. Bãi biển có gì là không, bé ?
- Cát lầy.
- Cát lầy tuyệt diệu.
- Hồi trước anh chê bãi biển.
- Bây giờ anh mê nó. À, bé, chị Nga thế nào ?
- Sắp về nhà chồng.

(Còn tiếp)

NÚI RỪNG, THÀNH PHỐ

HUỖNH KIM HUỖNH

« Bé nhỏ,

Anh đi. Không còn gì giữ anh lại nơi thành phố này.

HOÀNG»

Hình như nàng vừa khóc. Thật sự nàng quá buồn, bờ ngõ, và những giọt nước mắt nóng đã lăn dài trên hai má. Nàng bỏ mảnh giấy vào bì thư, loại bì trắng toát chàng thích dùng. Nàng vẫn ngồi chờ người ra, bất chợt cảm môi, khẽ thốt :

— Trời ơi, Hoàng đã bỏ đi. Bộ ở thành phố này không còn có mình nữa sao ?

Rồi nàng lặng câm. Nước mắt đã khô trên khuôn mặt nàng, bé nhỏ tên Ngàn của anh.

Anh không thích kêu Ngàn là «em», chỉ gọi «Ngàn» và «bé nhỏ». Hỏi tại sao, anh không thêm giải thích. Anh chỉ bảo «tự nhiên». Như anh đã choàng vai Ngàn cùng dạo những khoảng đường đêm, cây đen gió mát, anh nói :

- Nó tự nhiên như Ngàn với anh.
- Sao được, quen rồi mới yêu mà ?
- Ừ, thì tự nhiên quen rồi tự nhiên yêu, bé. Chuyện tình nó siêu tuyệt và dễ thương như vậy. Còn thành phố thì sao ? Sao anh nghe điên dại chán ngấy mỗi lần va chạm phố phường !
- Một ngày anh ra đường mấy lần ?
- Anh ra hàng ngày. Đi và đi hoài như cái máy.

— Cái đó tại anh.

— Tại anh vì anh sống giữa thành phố. Anh sống nghĩa là anh phải công minh làm việc như diên. Từng ngày như từng ngày, anh phải nói cười đủ kiểu với thiên hạ những gì chẳng phải thật tình trong anh. Máy móc, con người, ăn thanh cứ nổ bùng lên giữa thành phố liên miên, anh cứ phải trông thấy người ta chạy xe như bay để đi làm, kiếm cơm nhét đầy bụng. Nhìn xong, anh cũng vội vã phóng xe vào đám đông!

— Không phải, anh ơi. Tại vì sống là phải làm việc. Không lẽ ai cũng kéo đi chơi như mình bây giờ hết trơn?

— Có việc làm chứ, công danh nữa. Anh đâu phải là Lão tử, như Ngàn và mọi người. Nhưng ở thành phố này, ngàn năm nó vẫn động đây cuộc là nấn. Làm như cái máy. Anh là một phần sên ốc của bộ máy. Máy nổ, anh và thiên hạ quay xoay hay đu đưa hay chạy qua chạy lại. Giờ giã, đồng hồ reng, rồi thì khói xăng tung lên trời mù mịt, tiếng nổ lại vang động âm ỉm. Mờ ra, khép lại. Anh bơ phờ quá. Anh còn thỉnh thoảng phải trong một cái đám cưới trên đường, xong quay đầu lại, anh nghe tiếng kèn tiếng nhạc đưa tiễn một người chết về nghĩa trang thành phố phía xa xa cuối đường...

— Hoàng, anh khủng ơi là khủng! Anh đâu có làm việc suốt hai mươi bốn tiếng. Anh còn đi học nữa, rồi đọc nữa.

— Anh có đi học mỗi đêm cũng để tiếp tục làm cho xong những qui luật thành phố.

Trời ơi, Hoàng đêm nay trông đau khổ quá. Hoàng nói liên miên nhiều quá, đôi mắt Hoàng giãn dãn như diên lên. Nhưng Hoàng lại dịu xuống, anh bóp mạnh vào vai mình và hai đứa quẹo vào con đường trơn ướt nước mưa, đầy bóng cây đêm, có một tiếng chim đêm nào đó vang thoát trong đêm, trở về với đêm.

— Thôi, Hoàng quên hết những chuyện đó đi. Minh về. Ngày mai còn đợi Hoàng và đợi Ngàn. Dù sao, mọi sự cũng còn đó. Ngàn nghĩ, nó còn để cho anh quên.

— Bé bắt anh quên mà bé lại nhắc tới ngày mai.

— Hoàng ơi, nhiều lần em nghĩ Hoàng thiếu can đảm, tự mâu thuẫn nhiều quá!

— Vì anh không thể pha trộn được anh với thành phố. Anh chôn

minh giữa gác trọ cách dài hơi để cứ làm việc cho tới chết.

— Sao anh nghĩ hoài về sự chết? Điều đó tự nhiên...

— Đúng, bé ơi. Nhưng không phải anh sinh ra đời để sống u uất như ma, cảm đầu bước mãi trên con đường mòn mà chẳng biết mình đi đâu. Cái kiếp con người không thể được gói trọn lại trong chừng ấy tháng năm

— Hoàng ơi, quản trí quá coi chừng anh tự tử mất. Dù sao, còn có em, sự thông hiểu, niềm tin và tình yêu của anh đây.

Chàng cúi xuống hôn lên mắt Ngàn. Hơi thở nóng nần vang ra giữa hai người. Đêm gần khuya, gần giới nghiêm, và thật bình lặng dưới bóng cây. Hoàng mỉm cười:

— Bé đã dắt anh quay về từ muôn cơn cuồng nộ bơ vơ của anh. sao anh mệt quá. Hình như cái đẹp và tình yêu còn lưu tồn mãi để làm hiền hòa mặt đất này. Cảm ơn bé...

— Hoàng ạ, về thôi. Quên hết đi. Như tự nhiên. Vì yên lặng đang ở khắp thành phố, anh.

... Sau những lần như vậy, anh đều về lại với Ngàn mà, vì tình yêu. Anh ơi ...

Nàng vẫn chưa tin Hoàng bỏ đi.

Nhưng Hoàng đã viết lại như vậy rồi, Hoàng đi đâu nhỉ. A! Hoàng sẽ tới một vùng rừng núi nào đây!

— Có lẽ, ngày nào, anh phải bỏ tất cả mọi chuyện của thành phố này anh đi. Về một thị xã cao nguyên đầy màu xanh thiên nhiên, tâm hồn anh đỡ chết dần. Anh đến rừng núi, khí lạnh, mây với sương chan hòa nhau, anh yêu quá ... Anh yêu màu xanh quá ...

— Anh làm như tâm hồn anh cô đơn, đau khổ đến độ khủng khiếp nào! Dù sao, gia đình anh cũng đang ở cách anh vài chục cây số thôi. Về nhà nhiều đi, gặp lại ba má, chị và em anh, chắc anh sẽ tìm được gì để thở cho thương yêu. Hoàng ơi, có em, anh còn than, bỏ đi đâu đó, chắc anh chết sớm ... Quen anh, chỉ được can gián anh suốt đời. Yêu anh, chẳng được nghe anh nói chuyện tình.

... Lần đó, Hoàng chỉ nhếch môi cười gượng trông khổ quá. Lần đó, Hoàng đã say mê nói về màu xanh, về âm thanh của rừng núi với tiếng động của thành phố, cho Ngàn nghe. Còn lần này thì

tất cả trở về im lặng hệt, vì thật sự Hoàng đã bỏ mình đi...

Nàng mệt mỏi đứng lên, tựa đầu nhìn ơ hồ qua cửa sổ trông con đường chiều vang động bên ngoài. « Thành phố có đẹp không, Hoàng? Thành phố đẹp đây mà. Tại anh nghĩ nhiều đến những cuộc đời quá. Anh nghĩ làm gì xa lắm thế. Anh có đặt nổi lại tất cả mọi chuyện cho tươi đẹp không, Chắc thời đại này mình phải nhìn cho thật gần, thực tế, để sống... Tại Hoàng hết đó. Ngu quá Hoàng ạ... Chiều rồi, Hoàng đang lang thang ở vùng nào. Có nhìn thấy Ngân đây không? »

Buổi sáng nàng thức dậy khá muộn. Hôm nay Chúa nhật rồi, nàng nghĩ thầm, vẫn ngồi lì như ngủ say trong chăn ấm. Trời gần đông, trở lạnh, thành phố sáng nay bị cảm lạnh sao chẳng nhộn nhịp như bình thường... Hoàng ơi, buồn quá, thời tiết này, anh đã tới nơi anh mơ ước chưa? Ở đó có xa lạ không, anh sẽ làm gì hằng ngày, rồi anh ngồi ngủ hằng đêm. Anh đã bỏ lại hết, gia đình anh có biết? Anh ở chưa đầy tháng, tiền trọ anh có thu xếp xong? Bà chủ nhà sẽ nghĩ về anh. Những thằng bạn anh. Những thằng bạn anh sẽ nghĩ gì về anh. Nếu biết, họ sẽ cho anh là đồ điên đây, Hoàng ạ. Anh quay lưng lại, bỏ đi. Anh thật nhẩn tâm. Mẹ không khó, anh xin phải phép cho em đi với... A! Mà đâu phải Hoàng đi chơi. Hoàng bỏ đi, bỏ luôn mình. Hoàng ơi, ác quá. Em biết, chỉ mình em hiểu Hoàng gần nhất. Nhưng dù sao, Hoàng không thể lãng quên... Trời ạ, tôi nhớ Hoàng quá, Hoàng đi, chẳng để lại, chẳng mở ra một thế giới xanh tươi thơm mát cỏ dại nào cho tôi. Thế, chắc Hoàng sẽ về. Tôi tin là Hoàng không phải khỏi băng lạnh, Hoàng không đứng dừng có thể vứt bỏ tình yêu bay mất!

Nàng nhắm mắt lại, nàng trả thôi gian qua một chút cho bao nhiêu ý nghĩ lắng xuống tâm hồn, tựa như nàng cắt đầu một ngậm trà buổi sáng vào lòng, thật đậm.

Nàng nhón chân xỏ vào đôi guốc, vươn mạnh dậy bước khỏi giường. Một cuốn sách giáo khoa rơi ra từ trong chăn. Nàng quay lại, mỉm cười. Không còn buồn nữa. Ô! Tôi không buồn nữa đâu. Ánh mặt trời rực rỡ ngoài kia, và nắng mai trong sạch quá. Tôi phải thức dậy cùng người ta, tôi tin, tôi yêu đời lắm!

HUỲNH KIM HUYNH

NGÃ MỘT MÌNH

□

NGUYỄN THANH TRINH

Tôi đi bộ dọc theo bờ biển định xuống phở đón xe lam về thăm di Phong. Sáng nay nước biển dâng cao. Những ngọn sóng bạc đầu từ xa ủa đập vào bờ, bọt bắn tung như làn mưa bụi. Tiếng sóng ầm ỉ nghe vui tai. Có thể hôm nay ngày biển động.

Những con chim màu nâu nhạt bay lượn uể oải trên không, đột nhiên lao nhanh xuống mặt biển xanh thăm kiếm mồi rồi lại bay vút lên đúng vào lúc những ngọn sóng ủa đến tường chừng đã phủ chụp lấy chúng. Trời trong sáng không một áng mây. Dấu hiệu của một ngày nắng ráo nhưng thời tiết miền biển khó mà đoán trước được vì thường thay đổi bất ngờ. Những đám mây từ phương xa có thể kéo đến quẩn tụ trong chốc lát và rồi cơn mưa sẽ đổ xuống ào ạt.

Phải chụm tay che gió, quệt một lúc ba que tôi mới chậm được điều thuốc. Tuy bước đi chậm rãi trên bãi cát lún tôi cũng làm kinh động những con chim bay vút lên từ những bụi cây bốn bốn lá đầy nổi gân trắng và có hoa màu tím nhạt không hương. Chẳng cần dùng ống nhòm tôi cũng nhận ra bóng người từ xa đi đến chính là cô bé tôi mới quen được một tuần nay. Em vừa cùng gia đình từ Bỉ trở về Việt Nam. Thấy em, tôi mừng rỡ quăng điều thuốc và chạy thật nhanh đến gặp.

Hôm nay cô bé mặt áo pull màu trắng bỏ trong quần jean xanh. Em mang một túi vải màu cờ Pháp và thắt một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ rực. Hai giải khăn bị gió thổi tung quần vào mái tóc đen dài trông

thật đẹp mắt. Gặp cô bé tôi định cất tiếng chào nhưng nói chẳng ra hơi vì đã chạy trên cát mệt đừ. Cô bé gỡ kính đeo mắt màu vàng nhạt cài lên mái tóc và hỏi:

— Ông chạy đua à?

Tôi gục gặc đầu.

— Phải... phải... Tôi vừa chạy đua với cái bóng của tôi.

— Để làm gì vậy?

— Xem ai gặp em trước.

— Vậy ông thua cuộc rồi.

Tôi chỉ cái bóng đen in trên cát ở phía sau lưng mình:

— Sức mấy mà thua. Em xem này, nó còn ở sau tôi.

Cô bé chạy vòng ra phía sau lưng tôi và khi tôi quay người lại, cái bóng của tôi đã in lên người em. Cô bé nói:

— Ông thầy chưa, cái bóng của ông đã thắng cuộc vì chính nó mới bắt được em.

Tôi lắc đầu nói chịu thua tách khôn lanh ma giáo của em. Cô bé cười hỏi:

— Ông định đi đâu sáng nay vậy?

Nói xạo luôn luôn có lợi cho mình và chẳng làm ai chột chóc bao giờ nên tôi mạnh dạn nói:

— Nhớ em quá tôi định xuống phố tìm em.

Cô bé lắc đầu.

— Ông xạo ghê. Ông biết nhà em ở đâu mà tìm?

— Thì tôi đi tìm cầu may vậy mà. Chúa đã dạy "*Hãy tìm sẽ thấy*". Nếu cứ nằm lì ở nhà làm sao tôi gặp được em.

— Cứ nằm lì ở nhà, ông lại gặp em dễ dàng hơn.

Tôi trợn mắt hỏi:

— Sao kỳ cục vậy?

— Je suis «ou» je ne suis pas. Em có mặt «ở nơi» em vắng mặt.

— Đây có phải là câu «thần chú» tôi đọc để gặp em?

— Đây là một câu thơ của Jacques Prévert ông cần nhớ để *hiểu* em?

— Đẹp thơ thần sang một bên. Bây giờ chúng ta đi uống cà phê nghe?

— Thôi thôi. Sáng nay em định đến rủ ông đi Picnic. Chúng ta sẽ đến một nơi xa lạ rong chơi một ngày. Em có mang theo đồ ăn trưa trong túi vải.

Tưởng gì khó khăn chứ đi rong chơi là «nghề» của tôi. Tôi dẫn cô bé đến một nơi đầy đồi cát trắng xóa. Chẳng có cây cỏ nào mọc ở vùng cát này. Mặt cát phẳng mịn chỉ có dấu chân của gió đã để lại những dấu vết như gợn sóng. Nắng chói chang trên những đỉnh đồi cát cao ở phía xa. Thỉnh thoảng có những cơn gió thổi ở đó bay mù trông như một lớp sương trắng mờ đục.

Đứng trước cảnh thiên nhiên bao la và im lặng đến rợn người tôi bật tiếng kêu rú lên khiến cô bé giật mình bịt chặt hai tai. Khi tôi ngừng tiếng kêu, mặt cô bé còn tái xanh. Tôi đặt tay lên vai em trấn an và nói xin lỗi. Cô bé giọng cười.

— Ông làm em sợ hết hồn. Ông hay «lên cơn» ầu vậy sao?

Tôi cười:

— Có lẽ thú tính trong tôi còn nhiều. Tôi cần phải cố gắng hơn nữa mới trở nên con người.

— Ông tuổi con cọp?

— Không. Tôi tuổi Taureau. Nào chúng ta leo lên «động cát» chơi.

Tôi nắm tay cô bé chạy trên mặt cát lún đến mắt cá chân. Cát vào giày làm chúng tôi khó chịu phải dừng lại. Tôi tháo đôi giày «da rắn» ra khỏi chân, cột chung với đôi bata của cô bé rồi đeo cả hai đôi giày quanh cổ mình. Tôi nắm tay cô bé tiếp tục chạy lên đồi.

Cát êm êm trượt dưới bàn chân trần của tôi. Nhột nhột, thích thú. Tôi có cảm tưởng như mình đang chạy trên một tấm thảm nhung. Trong khi chạy không thấy mệt nhưng lên đến đỉnh đồi cả hai đều ôm ngực thở hổn hển. Trước mặt chúng tôi những đồi cát quây lại thành vòng tròn và tạo thành một thung lũng cát ở giữa. Cát dưới đó có màu tím nhạt.

Đứng trên đồi cao tôi có thể nhìn thấy biển màu xanh nhạt ở phía trước những đồi cát trắng và ở phía sau, tiếp giáp với núi, là rừng cây màu xanh thẫm. Cô bé nhìn quanh hỏi tôi:

— Ông nói «động cát» ở chỗ nào đâu sao em không thấy?

— Em đang đứng trên nó thôi.

Cô bé có vé không tin, em hỏi :

— Ông nói « động cát » nằm ở trong đôi cát này ? Em có thấy đường nào đi vào « động cát » đâu, vậy làm sao người ta có thể đi vào đó được ?

Tôi giải thích :

— Em hiểu lắm rồi. Lần đầu nghe hai tiếng « động cát » tôi cũng tưởng đó là một hang động do cát tạo nên giống như một grotte bằng đá. Nhưng sau đó tôi mới biết người miền này gọi là « động cát » vì cát ở đây di động. Năm nay chúng nằm ở chỗ này nhưng sang năm chúng sẽ bị gió thổi di chuyển đến nằm ở một chỗ khác. Còn đôi cát đứng yên vì cát ở đó góp biển thành đất và có cây cỏ mọc giữ cho cát không bị gió thổi đi.

Cô bé gật gù :

— Vậy muốn đi vào « động cát » mình phải chờ đợi đến khi nào *chết* mới được người ta chôn vào đó.

Tôi cười.

— Nếu nồn nóng em có thể tự bới cát đi vào « động cát » ngay bây giờ cũng được.

Cô bé lắc đầu.

— Em không cần phải nồn nóng vì đã có vé trong tay.

— Vé gì ?

— Vé đi về cõi *chết*.

— Thôi dẹp chuyện *chết* chóc « hắc ám » đó đi. Tôi tiếc đã không đem theo máy ảnh để chụp cảnh em đang đứng trên « động cát » trông đẹp vô cùng.

Cô bé cười.

— Ông không nên *tiếc* làm gì. Những tấm ảnh rồi sẽ nhạt nhòa chỉ có kỷ niệm trong đầu là tươi đẹp mãi.

Một cơn trốt đột nhiên ở đâu ào đến xoay tròn quanh chúng tôi. Cát bay lên mù mịt. Cô bé loay hoay cúi đầu tránh né cho cát khỏi tạt vào mặt và vô tình em lùi dần đến triển động cát. Tôi cố hét lên coi chừng nhưng gió đã tạt cát vào đầy miệng mũi khiến tôi nói chẳng ra hơi. Cô bé bị gió thổi mất thăng bằng ngã lăn trên triển cát dộc, tôi vội phóng người theo chụp giữ em lại.

Nhờ đã phóng đi nhanh, khi rơi xuống triển cát tôi đã chụp trúng vai cô bé. Tôi vội giang tay chân bầu sâu xuống cát để làm giảm độ rơi nhưng triển cát quá dộc và trơn trượt dưới sức gió đẩy khiến chúng tôi rời nhau và lăn xuống nhanh. Lăn xuống rất nhanh.

Đầu óc tôi quay cuồng chẳng còn hay biết gì. Tôi nhắm chặt mắt để cát khỏi lọt vào và nghe rõ tiếng lũng bùng của những hạt cát trong tai. Tôi bị hắt văng đi một đoạn xa rồi nằm im ê ẩm cả người. Mắt vừa hé mở, những hạt cát ở mí mắt, chân mày rơi xuống khiến tôi phải nhắm lại ngay. Chà sát hai tay vào quần áo cho cát rơi xuống bớt, tôi đưa tay lên phủi những hạt cát dính quanh mắt.

Trước mặt tôi là một mầu tím nhạt mênh mông. Như vậy tôi đã rơi xuống đáy thung lũng cát. Cách tôi khoảng năm thước, cô bé nằm xấp người chân tay xải rộng. Tôi vội chống tay bò đến gần em hỏi :

— Em có bị thương không ?

Cô bé lắc đầu. Tôi đỡ em ngồi dậy, móc túi lấy khăn tay giữ sạch cát rồi phủi nhẹ những hạt cát mầu tím nhạt bám trên khuôn mặt em. Mắt vẫn nhắm chặt, cô bé hỏi :

— Ông cảm thấy thế nào ?

— Tôi hoàn toàn không bị thương.

— Em muốn hỏi khi *roir xuống*, ông cảm thấy thế nào ?

— Tôi hơi chóng mặt.

— Còn em khi *roir xuống*, em cảm thấy rất *êm dịu*. Ước gì em cứ *roir xuống* mãi. Nếu *chết* cũng như là *roir xuống*, em không còn sợ hãi cái *chết* nữa.

Tôi thắc mắc không hiểu vì sao cô bé này hay nói đến chuyện *chết* chóc nhiều quá vậy. Phải chăng em đã bị một điều gì đen tối ám ảnh ? Nhưng nghĩ đến chuyện *chết* chóc chẳng hay ho gì, tôi nói lảng sang chuyện khác.

— Cái túi vải của em đâu rồi ?

Cô bé mở mắt nhìn tôi. Đôi mắt em mọng ướt như sắp *khóc*. Em nói :

— Cũng như ông, cái túi vải đã rời xa em khi em *roir xuống*. Người ta rơi luôn luôn *roir xuống một mình* giống như khi *chết* vậy phải không ông ?

Tôi kéo cô bé đứng dậy và ôm chặt em trong đôi tay.

— Đừng nói đồn chuyện chêt chóc nữa nhỏ. Tôi luôn luôn ở bên em khi đi lên.

Tôi đưa mắt nhìn quanh mặt cát tìm tìm xem cái túi vải nằm ở đâu nhưng không thấy. Nhìn lên miễn động cát tôi thấy cái túi vải đã bị cát phủ lấp một phần nằm trên vệt rori xuống của chúng tôi và hai đôi giày cũng nằm ở gần đó. Tôi ôm vai cô bé, dìu em đi lên từng bước ngắn trên triển cát dốc.

Lên đến đỉnh động cát, một tay cầm túi vải và một tay cầm hai đôi giày, tôi hỏi cô bé :

— Còn chiếc kính đeo mắt của em đâu ?

— Rori mất rồi.

Tôi đưa mắt nhìn quanh và thấy chiếc kính dễ dàng, nằm ở phần triển cát gần đỉnh, nhờ gọng kính phản chiếu ánh nắng mặt trời nhấp nháy. Tôi cẩn thận đi xuống lượm chiếc kính lên. Hai mặt kính đã bị vỡ. Chắc khi rori xuống cô bé đã lăn người lên trên nó. Đưa chiếc kính cho cô bé, tôi nói :

— Thật đáng tiếc, nó bị vỡ rồi.

Cô bé cười.

— Đừng tiếc ông ạ. Phải có một cái gì để vỡ trong bất cứ cuộc chơi nào, cuộc chơi đó mới có ý nghĩa. Em không thích sự việc luôn toàn hảo, tròn trịa. Những gì toàn hảo, tròn trịa đều giống con số không. Ông biết đó, tượng Venus đẹp vì bị gãy hai cánh tay.

Đeo chiếc kính vỡ lên mắt giả làm kính cận, cô bé nheo mắt hỏi tôi :

— Ông trông em có vẻ « trí thức » không ?

Tôi cười đáp :

— Chẳng cần phải nhìn thấy em đeo kính, chỉ nghe em nói tôi cũng biết em « trí thức » ghê gớm lắm.

Mặt trời lên cao. Nắng chói chang chiếu xuống những động cát trắng trông như tuyết. Không có một bóng mát để ẩn thân, chúng tôi phải đi bộ về nghỉ trưa ở một vườn dừa cách động cát khoảng hai cây sỏ. Đền được vườn dừa, mặt trời đã ở ngay trên đỉnh đầu. Chọn một cây dừa có nhiều tầng lá, tôi nằm ngả dài dưới bóng mát và cô bé ngồi

dựa lưng vào gốc cây. Tôi nói :

— Kiên bò bụng rori. Em có gì ăn lấy ra đi.

Cô bé kéo fermeture túi vải lôi ra một tờ nhật báo trải trên mặt cát. Em lấy ra tiếp hai ổ bánh mì, một hộp confiture, một gói Chocolat một con dao và hai quả cam,

— Có vậy thôi à ?

Cô bé cười.

— Chẳng đó ông đã ăn hết chưa mà đòi thêm ?

Chúa ơi, cô bé này đã hiểu lắm khả năng « ăn uống » của tôi rồi. Nếu mấy hôm trước em được chứng kiến cảnh tôi ăn « giải buồn » một lúc hết chục trái xoài tượng chắc em đã không hỏi tôi câu hỏi thừa thãi.

Hãy chứng minh khả năng ăn uống của mình bằng hành động chứ đừng bằng lời nói. Một câu cũng có vẻ « danh ngôn » lắm chứ bộ đùa sao. Tôi nghĩ vậy và nhào đến lấy dao rạch bụng một ổ mì, trét đầy confiture vào rồi bẻ nửa gói chocolat cầm tay để kịp ăn đúng vào lúc một miếng bánh mì trong miệng được nuốt trôi.

Trong khi tôi nhai ngầu ngĩnh, cô bé còn kiêu cọ cắt ổ bánh mì còn lại thành từng khoanh mỏng. Em chậm rãi trét đều confiture trên mặt khoanh bánh rồi bẻ một miếng nhỏ chocolat cầm tay. Em vừa ăn được nửa khoanh bánh, tôi đã ăn xong một ổ bánh mì. Chẳng đợi em phải ngỏ lời nhờ ăn giúp phần bánh mì còn lại, tôi đã nhanh tay lấy bánh ăn luôn. Một người galant như tôi đâu có bao giờ đợi đến khi nào đàn bà con gái nhờ giúp mới ra tay giúp. Phải đoán ý của họ mà hành động trước chứ.

Ăn hết khoanh bánh mì mỏng, cô bé trở tài bẻ cam nhanh và khéo. Tôi cũng đâu có chịu thua em. Tôi trở tài ăn cam nhanh và khéo đến nỗi không để rơi ra khỏi miệng mình một hột cam nào chứ đừng nói đến một giọt nước cam. Lấy khăn lau miệng xong, tôi hỏi cô bé :

— Em ăn cam ngọt không ?

Cô bé cười.

— Một mình ông ăn hết hai trái cam, em có ăn được miếng nào đâu mà biết ngọt hay chua.

— Ô, em cần gì ăn cho mắt công. Khi mua cam em đã biết rõ trái cam nào ngọt mới chọn lấy phải không ?

Buổi chiều, chúng tôi đứng đón xe lam ở quốc lộ để trở về nhà. Con mưa lớn đã bắt đầu đổ xuống không có một dấu hiệu sắp chớp báo trước. Tôi vội dẫn cô bé chạy băng đường vào trú mưa trong một vườn táo. Đứng dưới tàng một cây táo rậm rạp xoè ra như một cái lọng lớn, chúng tôi đã tránh được cơn mưa phủ chụp lên người. Nhưng chỉ một lúc sau những giọt mưa từ trên lá cây đã nhỏ xuống ướt vai chúng tôi.

Con mưa chắc còn lâu mới dứt. Không thể đi bộ về phố quận quá xa, tôi nói cô bé hãy băng qua vườn táo về nhà tôi tạm trú. Chúng tôi nắm tay nhau chạy thật nhanh từ cây táo này đến núp mưa dưới tàng một cây táo khác nhưng cũng vẫn bị ướt như chuột lột. Tôi nắm tay cô bé định chạy tiếp, em nói :

— Thôi chúng ta cứ đi từ từ chạy làm gì cho mệt, đằng nào cũng bị ướt rồi.

— Tôi sợ nước mưa thấm vào người em sẽ bệnh.

— Em là một người bệnh từ lâu rồi nên không sợ bị bệnh nữa. Còn ông là một người khỏe mạnh vậy hãy coi chừng bị bệnh.

Tôi cười :

— Như thế bị bệnh rất sung sướng. Tôi cầu mong bị bệnh giống em.

Cô bé nhăn mặt :

— Ông đừng nói gở. Bị bệnh không sung sướng lắm đâu.

— Bị bệnh rất sung sướng vì tôi sẽ được gần em. « Đồng bệnh tương lân » mà, cô nhỏ,

Cô bé cười :

— Ông lầm rồi. Khi ông bị bệnh em sẽ tránh xa ông ngay vì em không thích bị truyền nhiễm thêm.

Chạy ra khỏi vườn táo chúng tôi đến một rẫy đậu phụng đã được nhổ. Mặt đất trống không và tôi thấy rõ cơn mưa trắng xóa trước mặt. Tôi choàng tay qua vai cô bé, dìu em đi chậm rãi trên mặt đất

ướt trơn trượt. Con mưa càng lúc càng nặng hạt, tôi không thể ngược nhìn trời vì những ngọn roi mưa quất xuống mặt đau rát. Người ướt đầm nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Những cơn mưa ở vùng biển thường đem đến sự tươi mát hơn là giá buốt. Tôi có cảm tưởng như đang tắm dưới một vòi sen to lớn sau những giờ phút rong chơi giữa trời nóng bức nên thoải mái vô cùng. Tôi bầm vai cô bé hỏi :

— Em lạnh không ?

— Rất lạnh. Nếu không có ông đi bên cạnh.

— Ngay lúc này em thích ước muốn điều gì ?

— Mưa mãi mãi và chúng ta sẽ trôi.

— Trôi đi đâu ? Trôi ra biển cho cá mập nuốt à ?

— Không. Trôi đến cõi chết.

— Cõi chết cái búa. Tôi không khoái trôi đến nơi đó một tí nào.

— Chứ ông phải trôi đến đâu ?

— Trôi đến một restaurant để ăn một đùi gà chiên bơ và uống một ly rượu vang.

— Restaurant cái búa.

Tôi bật cười nghe em nói « cái búa ». Cô bé này dùng chữ cũng « đặc địa » lắm lắm.

Mưa vẫn rơi tấp tể. Mọi vật đều nhòa đi như sắp biến mất. Cảm tưởng mọi vật đều sắp biến mất khiến tôi buột miệng hỏi cô bé :

— Này nhỏ, em tên gì vậy ?

— Sao đến bây giờ mới hỏi tên em ? Có quan trọng lắm không ?

— Rất quan trọng vì đã đến lúc tôi sợ em biến mất. Một người vô danh khi biến mất tôi sẽ không biết tìm người đó ở đâu.

— Biết một cái tên cũng vô ích khi người đó đã thật sự biến mất khỏi cõi đời này.

— Nhưng một cái tên sẽ giúp người ta nhớ đến người đó dễ dàng.

— Em không muốn được người ta nhớ đến. Khi đã biến mất em không muốn để lại một dấu vết nào. Nhưng nếu ông nghĩ một cái tên là rất quan trọng, ông cứ gọi em bằng cái tên nào đó ông thích,

— MUA.

Cô bé ngoảnh đầu nhìn tôi cười.

— Tên đó không dở lắm đâu vì rất hợp với thời tiết.

Qua khỏi rẫy đậu phụng, chúng tôi đi vào vườn cây ăn trái của nhà di Phong. Tìm mãi tôi mới thấy căn nhà tranh thấp thoáng sau màn mưa và những tàng cây xanh lá. Tôi điu cô bé đi về phía căn nhà, Em nói.

— Thôi để em đi bộ dọc theo bờ biển về nhà. Trước sau gì cũng đã bị ướt rồi.

— Đi bộ dọc theo bờ biển về nhà ngay bây giờ ? Em không sợ bị cảm lạnh sao ?

— Có lạnh em mới biết những lúc bên ông là ấm áp.

— Tôi sợ em sẽ bị ngã trên bãi biển vì ngoài đó lúc này gió thổi rất mạnh và em đã mệt mỏi. Hãy để tôi đưa em về nhà.

— Cảm ơn ông. Em rất thích được ngã một mình.

Cô bé bỏ đi được một đoạn. Chợt nhớ ra chưa biết em ở đâu tôi hét lên :

— Mưa, nhà em ở đâu ?

Cô bé quay lại nói lớn :

— Ở trên mây.

— Nhỏ, nhà em ở đâu ?

— Ở trên mặt đất.

— Nhỏ, tôi hỏi thật.

— Ông, em không nói đùa. Ông đã nói Chúa dạy « Hãy tìm sẽ thấy » vậy ông hãy chịu khó đi tìm.

Mưa vẫn đổ xuống như một tấm màn trắng phủ chụp không gian. Nếu cô bé không quàng chiếc khăn đỏ trên đầu chắc tôi không còn nhìn thấy em khi em đã đi được một đoạn xa. Lạy Chúa, con xin Ngài đừng để cô bé ngã một mình ngoài bãi biển. Chắc Ngài cũng biết cô bé còn quá nhỏ để phải ngã một mình.

NGUYỄN THANH TRỊNH

(Trích truyện dài sắp in)

cành gọi chân chim

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

để thấp lại môi cười
có chi đâu ngăn ngại
con chim mà tôi yêu
hót chi lời mãi mãi

ở trong đáy mắt trong
có hồn tôi chết đuối
lời ca ngời thính không
từ cõi trầm hương tới

đem nhau về hôm qua
chim có còn nhớ lời
đi bằng khúc tình ca
chảy tràn bên bờ suối

để thấp lại môi cười
có chi đâu phải vội
con chim mà tôi yêu
bếnh bóng mây đưa lời

đi bằng đôi chân sưng
vào hồn tôi nhảy nhót
để thấp lại nguồn cơn
tình ở đâu thánh thót

rơi thành nghìn vực sâu
với trăm nghìn tiếng thở
thời gian đi, đi mau
ở trái tim ngừng thở

ở này chim, này chim
có cành sưng trẻ lạ
âm nồng trong tim điên
một bông hồng nở mãi

có chi đâu ngày mai
chẳng bao giờ sẽ tới
mang theo nụ cười ai
giam vào trong ngục tôi

khóa kín bằng đôi môi
gọi mây về chặn lời
kia sao chim vẫn cười
qua khe trời phơi phơi

để thấp lại môi cười
có chi đâu giận dữ
này chim ơi chim ơi
tình yêu là bóng tôi

ru hồn tôi lênh đênh
bao ngày đông nắng hạ
ru hồn chim không tên
bay về đâu buồn bã

để thấp lại môi cười
có chi đâu phải vội
con chim mà tôi yêu
ngậm hoai một viên sỏi
chết bên bờ quạnh hiu

chu nghiệm • trong thiên đường có nhỏ

Thì nhỏ vẫn như cái hạt mận be be ngoan ngoan. Mỗi ngày vẫn nhận vài cái kị do mẹ «phát chẩn». Nhỏ của anh nhi đồng quá sức, trời ạ. Anh Nguyễn biết không, dạo này Ti đang trí kinh khủng. Chỉ rứa nhỏ ? Thì Ti cứ ngỡ Ti còn bé lắm nên vôi mẹ mua búp bê. Anh làm bộ ngớ ngẩn chứ Ti lớn bao giờ nhi ? Con bé bịu môi. Người ta lớn rồi chứ bộ, không biết à. Tóc dài rồi này. Anh giỏi hát này cô em Bắc kỳ nho nhỏ đi coi. Cứ demi-garçon demi-garçon hoài nghe dễ ghét. Anh đành tặng nhỏ nửa trái ớt. Sao hôm trước anh nghe nhỏ hát ông trăng xuống chơi... Bộ nhỏ giận anh rồi cơ à. Gì mà giận hờn nhặng lên thế. Chỉ mà giận hờn ngang xương rứa nhỏ. Giận nhiều đời nó ba chìm bảy nổi lắm nhỏ ơi. Anh muốn nhỏ của anh, chiếc lá ngủ ngoan như công chúa ngủ trong rừng. Anh sẽ không làm hoàng tử đầu nhỏ ạ. Bởi nhỏ còn bé bỏng như hạt cát, khờ khạo như nai tơ, ngây thơ như chú bé. Chiếc lá thứ năm tươi ngon, hiền lành như tuổi em mười sáu, nhỏ ạ. Anh ăn nói độc địa như mụ phù thủy. Ừ, anh như con chó sói và nhỏ là cô bé quàng khăn đỏ. Con bé chớp mắt nhanh. Không lời anh độc chứ lòng anh hiền như bột. Lưỡi anh gai góc nhưng gan anh không nọc độc. Gan anh như gan sứa. À, anh tán tỉnh ai chưa, anh Nghiễm. Ti ơi, đừng có đề anh ra mà tra khảo kiểu đó. Anh sợ Ti thực tình. Ti lớn hỡi mô nhi ? Con bé cười nụ nhỏ. Tụi bạn Ti nói anh điên. Anh mà điên. Ừ, nhỏ Diệu Nga bảo anh như tên thi sĩ thất tình. Nhỏ Thu Ngạn nói anh khờ-nung-thề (khùng đấy, trời ạ). Khờ-nung-thề cái lưỡi dài thông. Con bé cười sặc sụa. Cười như rứa, mẹ bảo

vô duyên lắm cô bé ạ. Tụi bạn nhỏ dữ như mây bà chẳng. Con bé lắc đầu lia lịa, hai cái bím tóc quay vòng, trông ngộ dữ. Không, tụi nó dễ thương lắm, anh. Hôm gần bãi trường nhỏ Tiểu Phượng lôi Ti về nhà nó. Trời ơi nó phủ cho Ti cả người phượng rồi «đầu độc» Ti bằng một nôi chè bắp. Lại thêm mản ban huân từ nữa chứ. Sang năm mi lớn, mi đừng mê ai nghe Ti. Đừng bỏ ta tội nghiệp. Ti phải bẹo má nó. Chỉ mà buồn thắm rứa nhỏ để mai này chị bước sang ngang, Là tan vỡ giấc mộng vàng từ đây. Không đứa nào dám cười hết trơn anh Nghiễm à. Sao xa tụi nó Ti buồn muốn khóc. Trong lớp, bè bạn nó buồn bã như rứa đó anh. Sao hôm liên hoan nhỏ không khiêng về cho anh cái bánh mà lại nhánh phượng đẹp hờ ? Con bé chu môi, cười khoe chiếc răng khềnh. Bánh kẹo tụi nó ăn chẳng thừa tí ti. Nam thực như hồ nữ thực như... trần mà anh. Còn phượng, ôi giới ngoài đường thiếu gì, không, để rứa nó đẹp hơn nhỏ à. Trên cây nó tươi nó đẹp. Đem về nhà nó héo, nó khô. Con bé ngồi buồn vo. Cái mùa chi quái ác quá nhỏ hỉ. Cái mùa thương ngang, nhớ dọc. Cái mùa sầu bi Bao Tự. Cái mùa chán gấp mười lần bài Vạn Vật hệ thần kinh não tủy, nhỏ hỉ. Anh biết nhỏ sẽ khóc khi về đền nhà. Anh ước mong một chiếc thuyền nắng, em đền chơi quên niềm cay đắng và quên đường về. Nhỏ đã đền nhưng nhỏ chẳng chịu quên đường về. Sao thế, hờ Ti ?

Buổi sáng cơn mưa tinh cờ cùng nỗi buồn phiền không đứng quần lay anh. Tự nhiên dùng dùng nhớ nhỏ. Nhớ tàn bạo, nhớ không cảm được dù có đồ hàng lít an-côn, Canh-tuya-đi-ớt vô đầu, vô tim. Hàng triệu hồng huyết cầu nhớ xuống đường. Chúng không thèm bắt bạo động như thanh Gandhi và khi ấy người anh rũ ra... lovesick.

Bây giờ mới thăm thía câu «Ta ở giang đầu tương tư phở cuối. Nhỏ có buồn chưa chắc đã hơn ta». Ừ nhỏ có buồn chưa chắc đã hơn ta. Có cái xe đạp vòng vòng quanh phở rồi cũng về thôi. Nhỏ đi mô mà đoảng quá không kịp để ta ngâm tòng biệt hành. Đưa người ta không đưa qua sông. Sao nghe tiếng sóng ở trong lòng. Phải chỉ nhỏ hát. Bao giờ biết tương tư cho ta nghe thì nhỏ mới cảm được cái khổ của ta bây giờ. Nàng chỉ thích hát thánh ca thôi Chúa ạ.

Ông thi sĩ nào đó có câu thơ hay tuyệt nhỏ ơi. Nhất nhật bất kiên như tam thu hể. Rứa cũng chưa đúng nhỏ à. Nhất nhật bất kiên

như thiên thu hể chữ. Một ngày trên thiên đường cũng dài bằng ngàn năm dưới dương gian. Thiên thu này nhỏ bỏ thiên đường đi mô, hờ ? Rồi thiên thu nào nhỏ mới về ?

Anh chịu hết nổi rồi nhỏ à. Chúa ạ, anh đã bảo anh yêu nhỏ kinh khủng mà. Yêu bốn mươi ba độ. Anh yêu nhỏ hơn cả Đường Minh Hoàng mê Dương Quý Phi, hơn Trương Chi mê My Nương. Cây si cô thụ là anh. Nhỏ chiêm đất dành dân trong tim anh. Nhỏ pháo kích tim anh nát ngứ. Nhỏ xung phong biển người. Nhỏ dùng trận địa pháo gây thơ hợp với những chất duyên đáng đánh phá anh. Anh toi bời hoa lá cành. Anh ngọc nát châu chìm. Anh rút lui không cần tái chiếm và nhỏ ơi, anh buồn ghê ghớm. Buồn như Phạm Thái nhớ Quỳnh Như. Tương tự như Tú Uyên tương tự Giáng Kiều. Nỗi buồn anh bị bằng trăm triệu mớ sao trên trời góp lại. Trong đó có cả vì sao răng khênh Ti cô nương yêu dấu. Nhỏ có biết cho anh không hờ ?

Nhỏ à, anh vừa gặp Tiểu Phượng. Con mưa bắt ngờ kéo anh và cô bé vào một tiệm sách. Anh hỏi cô bé trong nỗi reo vui tận cùng và mớ muộn phiền đã cũ. Ti đâu rồi nhỏ ? Tiểu Phượng trả lời anh bằng khối ngọc nhiên trong đôi mắt to nhiều trách móc. Nó đau, anh không biết gì hết hờ ? Anh lắc đầu. Sao anh lo quá nhỏ à. Tội nghiệp nó ốm như rứa mà còn bệnh nữa. Tại anh hết đó Nghiễm. Cái bữa ở nhà anh về nó gặp mưa rồi nằm liệt giường liệt chiếu. Sao anh không đưa nhỏ ấy về. Anh cười buồn. Nhỏ ấy có chịu để anh đưa về đâu. Thôi Phượng ở đấy, anh đi nhé ! Cô bé thảng thốt : Anh đi đâu ? Mưa thế này. Tới nhà Ti. Cô bé lắc đầu. Nó không ở nhà nữa. Có gì bất an không hờ Ti ? Nhỏ ấy được đưa vào bệnh viện rồi. Nặng lắm, anh Nghiễm à. Anh hỏi vội sở phòng rồi lẫn mình vào trong mưa. Hình như Tiểu Phượng có gọi tên anh nhiều lần.

Người nữ y tá chỉ phòng Ti nằm kèm theo nụ cười chế diễu. Quen à ? Vâng bà con cùng.. tính. Người nữ y tá nheo mắt, cười tinh nghịch rồi bỏ đi. Lần đầu tiên anh đi thăm một người không thân bị đau đây nhỏ. Có chút gì ngượng ngập trong lòng anh. Mình chưa phải là người thân với nhau sao nhỏ (có chứ, con cháu Hùng Vương mà, nhỏ hí). Anh nghe tim mình đập rộn rã khi đẩy cửa phòng. Trong đó hẳn phải có Ti như một nỗi thân nào. Và những giọt nước mắt vui.

CHU NGHIỆM H.A.

MUỜNG MÃN TÌNH ĐỊCH

Mưa xuống đều trên mái, điệu rộn rền lướt lướt chụp xuống khu vực lấm nhà ít cây. Theo từng đợt gió thoáng, âm mưa thỉnh thoảng chui sâu vào lòng quán trộn lẫn tiếng nhạc nhẹ nhàng thoáng bay theo những vầng khói thuốc nhả từ cỡ 30 cái miệng thanh thiếu niên ngồi sát lưng nhau, chia đều trên mặt một diện tích có vẻ không được rộng. Những cái miệng hé mở, lưỡi uốn mềm khói thuốc, cười, nói : không khí ẩm nóng diu diu, thoải mái một cách lười biếng. Trong đám đông chung hưởng bầu khí này, hầu hết người ra quen mặt nhau. Có khuôn mặt râu vén khéo, có khuôn mặt xuề xòa dơ bẩn. Nhiều đôi mắt buồn ngủ toát những cái nhìn bệnh hoạn, lắm đôi mắt lão liên trông gian xảo tới độ kẻ bị nhìn lập tức phải giật mình thủ thế, tưởng chừng không thủ thế đôi mắt gian xảo nọ có thể đọc ra những ý nghĩ thâm kín trong đầu mình, hoặc rất có thể tiền trong túi sẽ bị mặt bị móc cắp bao giờ chẳng hay.

Không muốn chông đỡ, thủ thế với những tia nhìn chăm chăm gian xảo của một gã tóc dài ngồi trong góc quán, kẻ cửa ra vào, chàng lầy muông xúc đường bỏ vào tách cà phê đen quậy mạnh. Mùi thơm của chất quánh đường như không thấm thấu qua đường mũi mà thấm nhanh qua lấm áo mỏng, xuyên da bụng vào tới dạ dày, bắt chàng nuốt nước bọt. Chàng nâng vội cái tách lên uống một ngụm lớn, «khà» khê một tiếng đã nư.

Cà phê đậm vị. Nhạc thâm như cà phê thâm qua màng nhĩ. Và cô bé ngồi quấy. Với chàng, có lẽ ba thứ ấy có độ nóng ngang nhau. Đôi khi, cô bé bỗng xâu xí một chút vì ngủ quá no mắt trông dần dần, cà phê lướt trôi lên hàng đầu. Hoặc thỉnh thoảng, cà phê lạc mùi, nhạc quay hoài những khúc cũ, cô bé chợt có hào quang trên nhan sắc. Nhưng, đôi với nhiều cậu trẻ tuổi đến đây, có lẽ cô bé là mùi vị, sắc màu, hình ảnh, âm thanh đẹp nhất trong quán. Cô vắng, nhạt nhẽo tất cả, kể cả những bình hoa nhỏ nhỏ đặt rải rác khắp các mặt bàn với hoa cúc, hồng, hình như cũng ù nhạt theo.

« Nay cô, bước từ từ kéo ghèn rơi vào tách ».

Đó là câu nói thứ nhất của lần đầu tiên chàng vào quán, cách đây chừng hai năm, khi cô bé ngái ngủ trong chiếc áo rộng thùng thình bung tách cà phê nóng đi hấp tấp về phía chàng. Lời chào đầu tiên cũng là lời đùa quái ác làm cô đỏ mặt. Nhưng chẳng vừa, lúc quay lại ngồi vững chãi sau vòng quấy gỗ an toàn như ngồi trong pháo đài, đứa con gái trông hết sức luộm thuộm kia phóng cái nhìn nhọn tựa mũi tên tầm thuốc độc về phía gã khách lạ :

« Ghèn mỗi sáng ở mắt tôi đã có người thấu, ông không xin được đâu, dù chỉ là nửa cục. »

Ngôn ngữ của tuổi 16 đây. Chàng nghe và cảm tưởng như trong những ngụm cà phê chàng uống có lộn cợn một chất chua, muốn nôn ọe.

« Hy vọng tên cô không phải là Ghèn ».

« Hay hơn nhiều, thưa ông. Tôi tên được kẻ rất nắn nót trước cửa đó. »

« Chiêu à ? Chiêu hay Chiêu ? »

« Bây giờ thì Chiêu. Mai mốt có chồng thêm cái đầu huyền vào. Chiêu huyền chiêu. »

Chàng cười :

« Bao giờ cô lấy chồng ? »

« Sau khi ông lấy vợ ».

Chàng ngạc nhiên quá đôi trước sự bạo miệng bạo mồm của cô bé.

« Sao cô biết tôi chưa vợ ? ».

« Vì mỗi chiều, chập choạng tối, tôi đều thấy ông xách xô nhựa ra cái máy nước đầu xóm. Ông hẳn keo kiệt kinh niên, tiếc gì mướn

đồng ông không thuê bọn nhỏ xách nước giùm ? »

Người thuê nhà trước đây đã bàn giao lại tôi cách chuyển nước đó. Nhưng cô không thấy những bàn tay của nhỏ con xóm này đều dính đầy ghèn và đất cát đó sao ? Tưởng tượng những bàn tay « rục rỏ » đó vục vào xô nước là thấy ngay cái giường bệnh trong bệnh viện trung ương. »

Cô bé nheo mắt tinh quái :

« Chưa hết đâu, tôi còn biết cả tên ông nữa cơ ».

« Tên gì nào ? »

« Kim Trọng ».

Chàng chừng hững.

« Lắm rồi. Có lẽ tôi trông giống ông Trọng nào đó mà cô quen biết ».

Nụ cười cô bé thoáng chút bí hiểm :

« Ông là Kim Trọng mới tới, sau những Kim Trọng khác đã ra đi ».

« Nhà tôi thuê cách quán cô tới hơn hai chục thước, cách hai rào giậu, chắc chắn cô chẳng phải là nàng Kiều rồi ».

« Ngốc quá. Nàng Kiều ở đời diện nhà ông thuê đó, không thấy sao ? »

Nhà thuê. Có lẽ không có một chỗ ở nào trên mặt đất này tổ tệ bằng nơi chàng ở dạo đó. Căn nhà mái tôn ngăn đôi, nửa bà chủ dùng làm kho chứa đồ : nước mắm, vị tinh, tàu vị yếu, mì sợi vụn vụn và vụn vụn, những thứ mỗi ngày người đàn bà mập mạp mang ra chợ bán, tôi đem về cho bọn nó ngủ bên cạnh chàng, tuy giàu mặt sau vách gỗ ngăn, chúng vẫn gửi sang chàng mùi hương « ảo diệu ». Mùi hương đã khuyến khích chàng thường xuyên thủ trong túi một chai dầu Nhị thiên đường. Tiệm nghi nghèo nàn bà chủ có nhẽ ý thí cho khách thuê là cái giường bỏ ọp ọp, chiếc bàn đóng bằng gỗ thùng đạn pháo binh, chiếc ghế không ngai tựa, chiếc xô nhựa và cái bóng đèn treo thông giữa phòng, trung tâm phát tuyến của những đường nhện giăng nổi bồng phía. Phải kể thêm một tiểu đoàn chuột trần đóng khắp các xó xỉnh quanh nhà, một đại đội dân, và cỡ một trung đội dơi đi về nướm nướp dưới mái hiên chập choạng tối.

Buổi chiều mới dọn đèn căn phòng thổ tả ấy, chàng đã sang nhà đôi điệu mượn cây chổi về quét dọn chỗ gồi đầu. Thiều nữ có đôi mày dài, đôi mắt lé mai mai, miệng cười nửa ngu nửa lẳng, đưa cây chổi cho chàng cũng làm bộ như múa ấy là nàng Kiều đó sao? Đêm đầu trong chiếc giường mới, chàng đã không thể nào nhắm nổi bởi hàng loạt nhạc khúc chổi tai do những nhạc công chuốt tâu bên kho hàng, dưới gầm giường. Tầng sáng vừa chợp thiếp đi một chút chàng lại đã phải thức dậy vì các tâu khúc khác: Tiếng chân người đi về phía cái ao rau muống cạnh cửa sổ phòng chàng, tiếng nước réo lạnh lách tưng hồi hấu như khắp dọc các hàng giậu. Qua rặng đồng ngày thứ hai hàng mới ngộ ra rằng, nhân loại lằng giềng của chàng xài chung nhau một nhà cầu công cộng cuối xóm, mỗi sáng người ta ngại « hành hương » qua đoạn đường dài cả 200, 300 thước, nên làm cái việc « tháo nước đầu ngày » bằng cách lê chân từ giường ngủ ra hàng đậu, hoặc ao rau muống cạnh giường chàng. Tâu khúc lưu thủy chàng nghe vang vang chung quanh là vậy. Chắc hẳn nàng Kiều trước mặt nhà cũng là một nhạc công trong ban đại hòa tấu mỗi rặng đồng kia, nghĩ thế và bắt giác chàng bật cười thành tiếng:

« Này cô, xóm này thật giàu âm nhạc ».

Cô bé tròn xoe đôi mắt:

« Ở đây chỉ có một quán cà phê của tôi mở nhạc suốt ngày thôi.

« Cô không biết đấy. Nàng Kiều cô nói cũng là một nhạc công giỏi đó ».

« Cô Kiều cũng biết đàn nữa à. Lạ ghê nhỉ ».

Cô bé bỗng trở nên hết sức thành thật:

« Đừng mơ tưởng cô Kiều này cũng như cô Kiều của cụ Nguyễn Du nhé. Nhiều chàng Kim Trọng đã phải điên đầu cuộn gói khỏi nhà trọ không kịp ngáp. Thế mới tới ở mấy hôm ông đã thấy chuyện gì kỳ chưa? »

« Cô ấy khủng sao? »

« Không phải. Ông cứ chờ xem ».

Ông cứ chờ xem. Sau tách cà phê thứ nhất và lần trò chuyện vớ vẩn đó, quán Chiêu dần dần trở thành quen thuộc với chàng. Mỗi ngày chàng đều đặn từ nhà trọ sang quán ngồi ở một chỗ ngồi ưa thích,

và thỉnh thoảng quán thừa khách, nói dăm ba chuyện với cô bé. Dần dà chàng cũng thích nghi được với bầu khí ô nhiễm ở nhà trọ. Thiều nữ nhà đôi điệu bình thường như bao nhiêu thiều nữ khác. Vài ba điệu bộ làm duyên làm dáng lúc ra vào gặp chàng. Có lần nàng mon men qua nhà chàng đáp ứng đòi mượn chàng mấy cuốn tiểu thuyết. Chàng vẫn nhớ như in cái dáng đưa cây chổi làm bộ như múa của nàng ngày đầu mà chàng ghét, nên chàng khéo léo từ chối, bảo tôi ghét tiểu thuyết. Không có dấu hiệu bắt thường nào ở nàng hết. Chàng nghĩ, một mẫu người tầm thường, không gây được ở người nhìn bất cứ ý niệm lãng mạn, mơ mộng, hay mời gọi phiến lưu nào thế kia, làm gì có chuyện ly kỳ. Tuy nhiên chuyện ly kỳ ấy đã đến với chàng: một buổi chiều, từ ngoài phố về chàng thấy có một gói nhỏ treo ở trái nắm khóa cửa phòng chàng. Miếng giấy mầu vàng nhạt ghi vắn vện giòng chữ nguệch ngoạc: « Kim Trọng, gửi tặng bạn viên kẹo đồng. Một viên khác sẽ chọn phôi bạn làm quê hương nếu bạn không tức tốc cuộn gói khỏi nhà này. Chào bạn! ». Viên đạn đồng lạnh lẽo nằm giữa tay chàng, nó chẳng hề thổi vào phôi chàng chút hơi hám hãi sợ nào, chỉ làm chàng cảm thấy tức giận. Chàng vung tay ném viên đạn xuống ao rau muống, và thốt bật cười vì trò chơi cảnh cáo làm cay của kẻ giàu mặt giàu tên nào đó.

Chàng giàu biến, không kể chuyện viên đạn cho Chiêu nghe. Cô bé cũng chẳng hỏi lại chàng lần thứ hai, (ông đã thấy chuyện gì kỳ kỳ xảy ra chưa?)

Hai hôm sau ngày tặng vật đèn tay chàng, nhiều trận mưa gạch đá trút xuống mái tôn nhà trọ. Những trận mưa bắt đầu từ nửa đêm lai rai tới sáng đã làm chàng điên tiết. Càng điên tiết hơn, sau mỗi trận mưa nặng kị kia, sáng mai ra đường, mọi người đều nhìn chàng với những đôi mắt thương hại. Hình như họ đã quá quen với những trận mưa gạch đá, và kẻ ném đá giàu tay thuộc loại cùng hung cực ác sao đó mà chẳng ai dám nhắc nhở đến.

Bây giờ, sau hai năm biệt dạng, chàng trở lại quán xưa. Vẫn chừng ấy mặt bàn, những lọ hoa nhỏ, cơn mưa chưa dứt hạt ngoài trời và bầu khí âm áp vây quanh bảy thanh thiều niên ngồi sát vai nhau. Nhạc ngâm

trong khói thuốc. Những đôi mắt trông ngược chiêm ngấm thiếu nữ ngồi sau quầy. Những đôi mắt ngái ngủ, và một đôi mắt có vẻ gian xảo chăm chăm nhìn chàng.

Thức uống mang ra cho khách bây giờ đã có hai đứa nhỏ, cô bé chỉ việc ngồi ở quầy thu tiền, triều lâm nhan sắc dưới ánh sáng của ngọn đèn chụp màu hồng. Cô bé luộm thuộm ngày xưa đã biến mất, giờ Chiêu với mắt kẻ chì xanh, môi son ngát, khuôn mặt mũm mĩm như búp bê nhựa Nhật Bản đã biết chiêu khách bằng những khoé nhìn óng, những nụ cười duyên, thoi hồn nhiên ngây thơ như ngày xưa.

Chàng uống từng ngụm nước đậm đắng, nghe lòng hình như mất mát một chút gì. Một chút gì còn bỏ quên trong căn nhà trọ thô tả đó. Trên chiếc ghế bô để lưng chừng một thời, có mưa nắng và những buồn vui không còn tìm thấy. Một chút gì vĩnh viễn không còn ở cô bé, đã biến bay như thời ấu thơ của Chiêu với cặp sách, bè bạn, sân trường. Sau quấy gỗ, Chiêu ngồi. Trên một ghế thấp, khuất trong góc mờ ánh đèn, chàng ngồi. Lời đùa ngai cục ghèn rơi vào tách cà phê nâu lúc này chàng thốt lên nghe lỗ bịch bịch bao. Những cục ghèn cũng đã biến mất, phải không? Như viên đạn cánh cáo của thằng khủng nào đó gửi chàng đã rí sét dưới đáy ao, hân hân cười rất hoan hỉ khi thấy chàng đã cuộn gói rời nhà trọ hết sức thắm lặng!

Đó cũng là một lần thua thiệt nỗi dài theo những thua thiệt khác đã có trong đời chàng: hiệp sĩ buồn rầu trang bị thanh gươm cùn là lòng ngay thẳng, đức tính hiền lành đi loăng quăng giữa thời nhiễu nhương. Chàng chưa ngã quỵ đã là may, phải không? Sao tay chàng không là hai trái đâm thép? Tim chàng không là thứ đồng rỗng? Kể nào đựng tới tức khắc ăn như đòn đau. Không, chàng chẳng muốn đổi khác. Thượng đế đặt vào mỗi người một cá tính như một định mệnh, định mệnh không đổi được thì cá tính cũng vậy, tìm cách ép mình theo những khuôn dạng khác chỉ cho hoài công!

Nhà trọ. Nó tối tàn là thế, nhưng dù sao chàng cũng đã đề rơi sót ở đó khá nhiều kỷ niệm. Những đêm mưa, mái dột, chàng phải di chuyển cái giường già yếu từ vị trí này sang vị trí khác, nằm nghe nước nhỏ giọt long tong xuống cỡ 10 cái hộp cũ đặt rải hững trên sàn nhà. Có lần chàng mơ thấy một trận đại hồng thủy, chàng là ông

Noé lênh đênh trên chiếc giường bô, ngó mông mênh bốn phía không biết đi đâu về đâu, tội nghiệp quá đôi. Những ngày nắng khô rộp, hết nều, chàng loay hoay đánh vật với cái réchaud dầu nấu thịt hộp kẹp ăn với bánh mì, chút thức ăn lờ dỉnh trên «tà» áo mai-ô; sau giấc ngủ trưa, chàng khám phá ra khoảng áo ở bụng thùng một lỗ tròn xoay, phải mất 5 phút suy nghĩ, chàng mới rõ cội nguồn: trong khi chàng mãi mê đuổi bắt mộng, một nàng dân xinh đẹp nào đó đã rón rén lên ngự trên bụng chàng nhằm chỗ áo dính thức ăn, và để lại lỗ thủng như là bằng chứng yêu chàng. Một hôm có thằng bạn từ các mặt trận khối độc tặn Vĩnh Bình về ôm theo chai rượu. Đôi bạn say ngất ngư bò óc bò càng, thằng này gọi thằng kia là con của gạch yêu dầu của anh. Hai con của đồng ý thời tiết quá đổi nực, cùng bò lên mái nhà hờ hét làm giáng giềng một phen được gọi coi tuồng diều. Tuần sau thằng bạn trở lại Vĩnh Bình và em ái chết trên một bờ ruộng trắng ngát bông lau, với cái bi đồng còn nguyên nửa phần rượu đề, chàng cứ nghĩ đó là phần rượu hân để lại trần gian cho chàng. Và tình yêu? May mắn lạ lùng, thời đó trước sau lưng chàng vắng bật bóng hồng. Không một tình yêu của nàng nào hơn ám bởi hình ảnh của cái nhà trọ chàng ở cả. Có điều là, trong bốn bức vách ngọt ngọt ấy, chàng đã viết được dăm ba chuyện tình, có chuyện cô bé Chiêu gánh ghèn đi bán rong dọc thời con gái của cô. Thiếu nữ bộ điệu trước nhà cũng được hân hạnh đi lui tới trong truyện chàng, với cây chổi mỗi sáng quét từ phòng ngủ ra một đồng chuột chết. Những truyện này tài thứ văn chương ngoại hạng, nên chẳng có báo nào «dám» đăng.

Chỉ cần ra khỏi quán, bước về hướng tây mười bước là chàng đã có thể đứng trước căn nhà trọ xưa. Nhưng không, chàng vẫn ngồi lì tại chỗ. Chàng đã từng mong cho nó cháy thành tro than. Nơi xa xôi có đêm chàng mơ thấy nó cháy hừng hực vì ngày ra đi chàng đã bỏ quên ở đó một cái tàn thuốc đó lửa. Đừng thêm nhìn lại nữa, hãy để nó ngủ quên giữa bao thứ hỗn độn khác của hai năm xa biệt.

Chẳng còn gì nữa cả. Bây giờ, chỉ còn tách cà phê nóng ấm là không thay mùi đôi vị. Soi vào đáy tách, chàng vẫn còn thấy được đôi mắt không vui không buồn của chàng.

Mưa vẫn gieo hạt ngoài trời, như đã gieo tự nghìn xưa. Chừng

ây hoài niệm vừa đủ lấp đầy một khoảng thời gian trống, chàng đứng dậy đến quầy trả tiền. Cô bé rời mắt khỏi trang tiểu thuyết đang đọc, ngược nhìn chàng reo khê :

— A, ông đã trở về. Ông ngồi đâu mà Chiêu không thấy ?
Chàng mỉm cười :

— Hai năm, có gì lạ không ?

Cô bé nghiêng đầu ngắm chàng, như ngắm trăm ngàn ông khách khác. Dù dáng kịch, chàng cũng nhận rằng cái nghiêng đầu hóng chuyện của Chiêu khá bắt mắt. Lưỡi cô bé đang đưa :

— Ông thầy chẳng có gì lạ sao ? Cái tên quán bây giờ đã thêm một đầu huyền. Chiêu huyền chiêu.

Chàng giả vờ trở mắt ngạc nhiên pha lẫn chút thất vọng... cho hợp tình hợp cảnh :

— Nghĩa là cô đã...

— Có chông huyền chổng.

Giọng chàng trầm xuống rầu rầu :

— Nỡ quên thế xưa sao ?

Chiêu lắc đầu :

— Chiêu lấy chồng sau khi ông có vợ, nhớ chứ ông. Nhưng rõ ràng ông đã có vợ rồi mà, phải không ?

Chàng chưng hửng :

— Làm sao cô biết ?

Cô nửa đùa nửa thật :

— Ông rời nhà trọ, ba ngày sau nàng Kiều cũng bỏ nhà đi mất tăm mất tích. Thiên hạ ở xóm này kháo nhau cô ấy cuộn gói theo ông. Chiêu bèn buồn quá Chiêu lấy chồng.

Buồn cười thế à ? Về nững nịu của cô bé không đứng bỗng làm chàng vừa tin vừa ngờ. Chàng ồm ồm :

— Có thể thiên hạ đồn đúng lắm đây. Thế kẻ tặng kẹo đồng cho tôi, người ném đá giàu tay còn ở đây không ?

Chiêu đảo đôi mắt long lanh ném nhanh về phía cửa tia nhìn đẹp, nhỏ giọng :

— Thật tình ông vẫn chưa hiểu gì sao ? Này nhé, đó là một gã si tình hết sức kỳ cục. Kẻ nào tới thuê nhà đối diện nhà nàng Kiều, Vũ

thị Ái Kiều, đều là tình định của hắn. Hắn si tình nàng tới chết. Và nàng dường như được sinh ra để chỉ thích bắt bớ với những ông khách trọ, khước từ tình hân tàn nhẫn. Những khách trọ trước ông đều được hắn tặng kẹo đồng và những trận mưa đá. Từ ngày nàng Kiều bỏ đi, hắn dờ diên dờ khùng.

Trong muôn triệu tình nhân trên mặt đất, có một gã si tình kỳ dị thế sao ? Nhất định hắn không phải là con người bình thường rồi, có một cục sạn hoặc chiếc đinh gì đó kẹt trong não bộ của hắn rồi. Chàng như thấm và không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng nhớ đến lời ám dọa của hắn : một viên kẹo khác sẽ chọn phổi bạn làm quê hương nếu bạn không tức tốc cuộn gói...

— Sao hồi đó cô không bảo cho tôi hay ?

— Bởi Chiêu cũng giống thiên hạ phần đông ở đây ghiền xem kịch diễn.

Kịch diễn. MÀN kịch chàng thủ một vai buồn bã lơ bịch nhếch. Thiên hạ xóm này đều thật. Chàng ngấm trút bức tức nhẹ nhàng vào câu nói cô làm ra vẻ xuề xòa, không tự lực :

— Thế gã si tình ấy giờ ở đâu ?

Ngoài dự tưởng chàng, cô bé mỉm cười thần nhiên :

— Ông chỉ cần quay đầu lại là thấy hắn. Hắn đang ngồi ở chỗ xệ cửa ra vào đó.

Không cần quay đầu lại theo lời Chiêu bảo, chàng cũng thừa biết gã si tình chính là gã thanh niên từ lúc chàng vào quán hắn đã không ngớt phóng tới chàng những tia mắt gờm gờm gian xảo.

Cô bé nhìn chàng ái ngại :

— Hình như hắn đã nhận ra ông, đang nhìn ông đăm đăm. Ông nên coi chừng, người ta bảo luôn luôn hắn có mang súng đó.

Chàng cười chào cô bé, quay lưng đi ra phía cửa. Dừng lại bên gã thanh niên, chàng đặt bàn tay lên vai hắn :

— Ông bạn ! Hình như chúng ta quen nhau. Mời bạn ra phở nhậu với tôi vài chai.

Gã thanh niên đứng lên, bước theo chàng với nụ cười ngơ ngạc nhiên.

MUỖNG MẮN

**những
bài lục bát
xanh**

LÊ MIÊN TƯỜNG
TRẦN QUANG THIỀU
PHẠM NGUYỄN HỒ
BÙI HỮU MIÊN • CHU NGẠN
THU • TRẦN ĐỨC OANH

LÊ MIÊN TƯỜNG
nguyệt ca

trăng đêm vàng xuống bên đồi
nằm đây tiếc mộng của mười năm sau
người giờ lạc mắt phương nao
mà riêng ta một phương nào quạnh hiu
trăng đêm vàng xuống cô liêu
rừng vàng tiếng gió như chiều thỏ than
người từ cách dặm quan san
để phai giờ hẹn theo tàn bụi bay
ta giờ bỏ mắt hôm nay
với ngày mai để nhớ ngày hôm xưa
trăng đêm vàng xuống đôi bờ
xa nhau là để bây giờ nhớ nhau

PHẠM NGUYỄN HỒ
trên tay nổi nhớ

mênh mang trời đất sa mù
ta ôm đàn khóc mùa thu mới tàn
và chiều mưa gió bay sang
hắt hiu nổi nhớ đã vàng tay khô
im nghe sóng vỗ bên bờ
mù sương ngày tháng sao chờ được nhau
mặt mù biển cũ đêm sâu
riêng ta một kiếp buồn đau rã rời

TRẦN QUANG THIỀU
cho buổi chiều một mình

mưa thu bóng chiếc lưng trời
người thu dáng nhỏ, quá đời liêu xiêu
khó vương mắt H. bao nhiêu
cũng ngần ấy đủ cho chiều đưa mây
lun run nắng lướt qua ngày
rà nào giữ được trên cây đứng già
tình nào dẫu H. cho ta ?
môi nào còn đậm đại khờ, chưa phai ?
mưa cho tóc H. sợi gầy
sợi nào trói được tình đầy tình vui ?
sợi nào giữ được ta, người ?
sợi nào trói buộc, một thời còn nhau ?
mai như nước về chân cầu
bằng như một trận gió sáu diên mê
chiều nơi nắng chậm thôi về
bây giờ chắc đã mưa chia đường rồi
H. còn chút nhớ xa xôi
đời vẫy nhịp bước chân người viễn phương
mai xa, quán nhỏ, phố buồn
bóng nào nương bóng, nào nương bóng nào ?

BÙI HỮU MIÊN
chồn cũ, tay rời

gió qua mái dợi tôi ngồi
em xa mây trắng cuối trời thôi bay
hoa không nở ở chốn này
xin em mắt biếc thôi đầy dọa tôi
chồn xưa quán cũ tôi ngồi
nhớ em mới hiểu tay rời, tay chia.

CHU NGẠN THU
báo mùa mưa 74

mưa từ ngàn xưa mưa qua
mưa vây phủ ải, mưa sa đỉnh đèo
mưa ngàn sau tiếp mưa theo
mưa đơm quả khứ về reo trên đồi
mưa đầm thấm gọi trên môi
mưa quanh phủ núi, mưa vời vợi say
mưa về ngọt ngọn tóc mai
trong cơn xa vắng mọc dài nhớ thương
mưa ngân ngân nhủ lòng đường
dầu chân thời cũ còn vương vãn đầy
mưa về nhắc nhớ người đi
chia tay ngày đó : đáng nhòa lệ, mưa.

TRẦN ĐỨC OANH
một người gửi một người

mùa thu hai người yêu nhau
phố khuya lên ngọn đỏ mầu nhớ thương
một người ở một phố sương
tình lâu rất đẹp nhưng đường vắng xa
một chiều qua một chiều qua
con chim ngoan bỗng theo tà mây bay
tình sầu hong gió heo may
buồn xưa xưa gọi đêm ngày, thưa em
bây giờ tôi lạnh từng đêm
mộng hoang khép kín dấu hiện còn đâu
ngân ngơ có chút điệu sầu
mà như chiếc lá ngả màu vàng hoe
giờ thì tôi hát ai nghe
và ai ở phố hện về trong mơ
giờ thì có một vần thơ
vẫn không đều đặn ai chờ ngợi ca

TÂM
VY

ĐỀ BUỒN MAI SAU

Hắn sơ nguyên là một con ốc nhỏ, rỗng tuếch tình cảm. Cuộc sống như một đảo hoang, lấm lỉ, lặng lẽ, đi đi, về về như cái bóng ma. Thoạt đầu tôi lấy làm khó chịu. Nhưng rồi một tí nghịch ngợm trong người chợt trời dậy, tôi định nhập cuộc với bóng ma, làm một... quý nhập tràng chẳng hạn.

Ngày chú Thuyền dẫn Hân đến ở, tôi bận đi chơi đâu đó quên tuốt. Khi về nghe nhỏ em nói lại : Chú Thuyền xin mẹ cho ông nào đến ở trên phòng của chú. Tôi hững hờ, thề à! Vào phòng nhỏ em lưỡng lự đi theo nói tiếp : Người không ra người, ngợm không ra ngợm, cứ lừng khừng làng khàng, cười không nguyên nụ, nhếch mép có vẻ bất cần đời ghê đi chị Vy ạ. Tôi cười đưa đây ý kiến của nhỏ em xong cũng bỏ nhỏ một câu. Người ta mới đến sao mi biết mà phê bình kỹ thế. Nhỏ em liêm môi nguây nguây đi ra. Để chị xem, giống như một oan hồn. Câu chuyện về Hân nhỏ em tôi chấm dứt ở đó. Và tôi thì coi như một chuyện không đáng để ý đến, tôi thần nhiên đến độ dễ tức — lời của Hân sau này nói về tôi — Sự có mặt của Hân tôi không đá động đến và chẳng có ý kiến gì. Tuy nhiên Hân đến làm tôi có mặt tự nhiên ở những cứ chỉ mà tuổi nghịch ngợm của tôi vẫn có thường ngày. Hân đến chú, Thuyền chia thời gian tâm sự cho Hân có vẻ

nhiều hơn tôi. Điều này đã khiến tôi giận chú Thuyên cả tuần lễ. Mỗi lần gặp chú vào ngày chủ nhật ở thị trấn về, tôi đã sẵn sàng bộ mặt bị xỉ như chiếc bánh bao và nhất định không nói với chú lời nào. Chú Thuyên nhận thấy điều đó và nói với mẹ tôi, để rồi mẹ tôi hết luận : con gái tự ái hão lắm.

Rồi cũng tuần tự theo một thời gian nào đó. Tôi không thích trò chơi thính lặng này nữa. Nghĩa là tôi bắt đầu nói chuyện lại với chú Thuyên, và hẳn thì vẫn dạo chơi ở ngoài cuộc đời của tôi. Chú Thuyên xúi tôi nói chuyện với Hân cho vui những khi chú bận trở lại thị trấn. Tôi lắc đầu và bảo chẳng thích tí ti ông cụ nào cả. Chú Thuyên hỏi : Vậy ở trường thì sao ? Đứng ở trên hai cương vị, nghĩa là thấy hỏi học trò trả lời, còn không thì thôi. Có khi học trò hỏi ông thầy còn trả lời dài dòng vắn tắt nữa. Chuyện đó thì có gì đáng đề ý đâu. Chú Thuyên thì nghĩ khác. Chú bảo bạn chú đảng hoàng và mang một tâm sự buồn hiu. Tôi gật đầu, không những một mình tôi đoán hiểu Hân là một hòn đảo. Không riêng gì chú Thuyên thấu rõ Hân là một vỏ ốc lặng thính, mà trong đám bạn bè tôi chúng cũng có ý kiến về Hân rất nhiều, tôi thừa biết. Chú Thuyên này, chú nên khuyên bạn chú tìm bạn tâm giao, để mà tâm sự thủ thi cho đời đừng là những chùm rong rêu phiền muộn. (mượn ngôn từ của bạn chú đó.)

Chú Thuyên trở lại thị trấn vào những sáng thứ hai và chiều thứ bảy mới về nhà. Hân càng kháu kỉnh người lại. Thề giới lặng thính. Hân thật sự cô đơn. Tôi nghĩ thế. Và chẳng thấy Hân tiếp xúc với bất cứ ai. Buổi sáng, tôi rời nhà trước Hân, nhưng mãi con cà con kê với bạn bè, khi đến trường thì thấy Hân quanh quẩn nơi phòng giáo sư rồi. Và ra về cũng thế, có khi Hân về trước tôi hằng mười lăm phút. Còn tôi thì mãi ngô nghê với bè bạn dọc đường, chọc phá thiên hạ.

Khi nghe tiếng cười ròn rã của tôi trước cổng nhà thì Hân xếp vội tờ báo để giờ cơm so đĩa. Điều này đã khiến mẹ tôi mắng tôi. Và tôi tức bực nghĩ thầm trong bụng : Giỏi dữ, cả nhà không biết giờ cơm so đĩa sao, song thấy mình hơi vô lý. (con gái ưa vô lý nhiều chuyện). Bỗng nhỏ em đưa ý kiến : Chả bao giờ thấy bà Vy về trước chú Nghi lần nào cả. Tôi đã phải phùng mang trợn mắt : Ừ ừ, mới vô duyên, người ta là con gái cơ mà, có bao giờ tao thấy mi nói ít không nờ ? Con

nhỏ bị bắt bí, (vì miệng nó hay phát thanh ghê lắm, không so với Hân được) đồ mặt nói : người nào ít nói người đó đau cổ họng. Hân chịu hết nổi nhưng vẫn điềm đạm ăn. Trong khi con em trả thù được khoái chí cười thoải thích.

Tôi ít khi nào nói chuyện với Hân, hoặc nói về Hân với ai. Nhưng Hân lại muốn nói về tôi với chú Thuyên. Đại khái tôi nghe chú Thuyên kể lại : Ở trường nghịch lắm phải không ? hoặc giờ Hân sao ưa cười thế. À à, cái đó mới ngang đó nghe, độc lập chứ có phải chuyên chế đâu nờ. Một điều bây giờ tôi đã hiểu : Hân không tốt đâu. Muốn nói về người khác và hiểu chuyện người khác thì là tò mò. Tật xấu mà những năm học đức dục ở tiểu học, tôi đã từng nghe thầy cô bảo nên tránh. Mà có gì lạ đâu. Làm học trò thì phải nghe Chamfort nói : « Ngày mà thiệt hại nhất là ngày ta không cười ». Phe ta không thích thiệt hại nên phe ta cười. Có gì lạ đâu...

Trời lúc này đổi sang mùa mưa thật chậm. Những cơn mưa ngộ ngĩnh đèn lưng chừng rồi cũng ngưng ngang xương, giống như buổi sáng Hân kể cho lớp tôi nghe một câu chuyện, rồi cũng bỏ khúc lững lờ khi đi Luke trong tối đánh vỡ những lọ thủy tinh và vị bác sĩ đã nghe thầy. Một sớm đi Luke nhận thấy triệu chứng của bệnh lao và... Tôi chợt rùng mình, nhìn Hân nhanh rồi úp mặt xuống bàn. Nhớ nhanh về một đêm tôi ngoài vườn, khi nằm bên ghê xích đu ôm ngực húng hắng ho và muốn ngắt lịm mắt. Lời thật nhỏ bên tai : « Vy, Vy sao thế... » lúc cơn ho hạ xuống tôi nhìn thấy rõ Hân và cười thật nhẹ : không sao đâu, cái bệnh quái quỷ của Vy đôi lúc trở chứng kỳ cục thế đó. Hân bảo, đừng không thầy Vy buông thõng hai tay, hết hồn. Một chút thân tình hiện hữu, đẩy nhẹ chiếc ghê mời Hân ngồi, Trong một khoảng yên lặng Hân nói nhỏ vừa đủ tôi nghe rằng sao ở nhà hiền lành ngoan ngoan ít nói khác hẳn với ở trường thì đầy đầy ngộ nghịch trong người. Đó là lúc tôi gặp đồng minh ấy chú ạ ! Những là Phi Lao yêu đuôi, hiện hữu nhẹ nhàng, gương mặt đầm thắm nhưng là một núi lửa ngầm. Những Chim Di hót luôn miệng, lúc nào cũng muốn vỡ tung lớp học song dễ bị tịt ngòi vì cuốn sổ xanh trên bàn. Những Lan Trắng mạnh bạo hình hài lẫn tiếng nói và được bầu là Tổng Tư Lệnh Tội Cao và tôi là tiếng đệm cho những vụ nghịch phá không vụ lợi.

Đó là lúc tôi thỏa thích thật tình, nhưng sau đó tôi ân hận ghê thôi chứ à! Nhưng tôi lỡ làm giận thầy D. năm ngoái, năm nay tôi lại thích phá phách chú, tôi đùa thôi để rồi ân hận — Ân hận chớ không hối hận. Tôi không dám nói hận vì ghi rằng còn năm học này nữa. Không hiểu sang năm có còn được là những lần đầu ái như thế này không ở khung trời Đại học. Vẫn trong chỗ ngồi, Hân xoay đầu để tôi nhìn thấy được ánh trăng thật tròn khuất sau những lá mận. Hân mỉm cười thích thú một mình — chú cười gì? Hân giật mình: — Tôi nhớ hôm từ ngoài công đi vào bắt gặp Phi Lao và Vy nhảy cửa sổ mất cứ liếc về phòng giám thị giống như hai chú mèo ăn vụng.

Tôi cười xâu hổ, mở miệng thanh minh: Tại phải đi vòng hành lang Mười một xa quá trời, tôi bèn bỏ nhỏ tai Phi Lao và hai đứa thực hành «âm mưu». Cả lớp la quá trời, mấy bà giám thị qua thì hai đứa đã cao bay xa chạy. Tỉ như lúc đó mà thầy chú thì tôi không dám đầu. Hân xoay câu chuyện qua đề mục khác — Sao Vi ưa xưng tôi vậy. À cái đó mới ngang thật tình. Cũng như tôi rút gọn chú bằng nhân xưng Hân có một vẻ trịch thượng biểu lộ ngoài bộ mặt. Có một chút xấc xược hỗn láo trong ngôn từ. Nhưng đừng bắt bẻ buộc tội tôi. Bởi vì tôi vẫn thích «Hân suy tư» hơn là những nhân xưng mà phải ghép vào lễ độ.

Một giờ học Hân cho cả lớp làm bài và ngồi trong dáng trầm ngâm. Chim Di ngẩng đầu lên và bắt gặp vẻ quanh hiu ấy. Bầm nhỏ tai Phi Lao, bầm nhỏ tai Lan Trắng, bầm nhỏ tai tôi để đặt một cái tên rất đôi ngộ ngĩnh: *Hân suy tư*. Còn thắc mắc nữa không thôi.

Hết niên học, vẫn còn rêu lại thành phố này, dù biết, rất bực. Đang muốn đi liền, đi lúc này thế là đủ. Áo quần sắp sẵn vào chiếc valise nhỏ. Ngỡ rồi cũng đang đợi chờ tôi.

Hôm ở N. T, bên hành lang dài tôi vẫn thích đứng đợi một hình dáng quen thuộc nào, một lần Hữu nói và tôi thì hoài hy vọng. Nhưng không. Vắng lặng hoàn toàn. Nơi cánh cổng xanh tôi lại phải đón Hân phiến lụy, ngỡ ngàng. Hân quanh quẩn cùng tôi dưới bể; những tình sương mà tôi đã ngỡ đặc quánh màu đen. — Tôi thích Vy ở lớp học hơn — Sao thế? Tôi ôm thành hồ đập nhẹ nước. Hân lặn thật lâu rồi ngược lên vuốt mặt trả lời — chỉ ở đó Vy mới thật là Vy. Tôi bật cười: — chú lẩm rồi thì có, tôi lúc nào cũng là tôi cả. Sáng mai sau Hân trở lại Q.N.

để lo ngày thi lớp sáu gần đến. Hân hỏi thêm: — Đã chán biển chưa? Tôi lắc đầu: Bao giờ nhớ má tôi sẽ về, còn biển thì chẳng bao giờ tôi chán cả.

Lúc trên xe đồ bước xuống. Hân đã xách hộ tôi chiếc valise và vài đồ vật lấm cộm khác, hỏi tôi bằng giọng chọc tức: — Bộ nhớ má rồi hờ? Tôi đã phải phùng mang trợn mắt: — Má tui tui nhớ có sao đâu! Nhưng trông nó có vẻ nhĩ đồng tính quá trời. Bây giờ hết kết luận là Hân hiền khô mà phải nói là rất lảm chuyện. Tôi phải nói nhỏ em là: Bé cái lảm, oan hồn của bé đạo này thành hồn hoang của phá phách biến bạch rồi đó.

Buổi tối, Chim Di nó lại nhắc về Hữu và ngày Tết. Tôi đã bị tai và bảo không thêm nghe nữa. Cứ mong gặp Hữu trong bất ngờ nào. Cũng như một bất ngờ trên đời tôi vẫn còn buốt nỗi đau. Bạn bè thân thiết như bọn Phi Lao, Chim Di, Lan Trắng vậy. Nhưng nó có một tâm hồn không mấy thân thiết treo lủng lẳng (tôi có ba phải lắm không? Một bà chị phán rằng tương lai tôi sẽ là nghị gặt, vừa gục... vừa gặt... í mà). Một ông bạn tóc kiểu *stone*, có nụ cười «đằm thắm» như Chim Di vậy. Cứ «độc» tôi kể chuyện Q.N, thế là tôi ngồi «ca-tự-do», thẳng nhỏ lác lác mái tóc thật dễ thương. Cu cậu bảo tôi: — L'ì kể chuyện này hình như tôi đã có gặp ở đâu rồi. Thế là cậu nhỏ đoán trúng phóc ngay cái đầu bướng của tôi. Bây giờ cái mặt tôi bí xì xuống và to tiếng: — Cầm ai khai thác đầu tư của tui ở đây đó. Bà chị oa xít các cu cậu và bảo: — Coi chừng hân tức mình khẩu gói vượt Đèo Cả đó các bạn. Bạn bè đổi trò chơi. Ông Phiến ở Blue Star hiện hữu, đoàn hát ồn ào. Một ông hát ký gì mờ «*khi người yêu tôi khóc thành phố buồn tênh...*» Bỗng nhớ đêm xa xưa và con tim co thắt liên hồi. Mặt tái lại thêm lần nữa khi từ phía dưới đôi Frère Tấn đi lên chậm rãi. Im lặng như tờ và một phút xúc động thật tình ông không ngờ gặp lại T ở đây. Tôi lầy nét tình khô vữa trên đôi mắt, đôi môi và khi Hoan chỉ tôi đã nghịch giọng hát: «*Mười lăm giây đồng hồ, mình nhớ má thấy mờ...*» Cả bọn cười ồ nhưng có biết tôi đang se sắt sọt buồn.

Ồ, sao không dừng tôi ngờ ngẩn thế không hiểu. Hôm qua gặp lại Phi Lao, con nhỏ nói nhớ Lan trắng nhớ chim Di quá thế và nhỏ xoay qua ca tụng biển về những ốc nhỏ: — Ta có một vỏ ốc nhỏ ở

nhà Phi Lao ạ ! Con nhỏ tròn mắt : — Vô ọc bọn mình đi rồi cơ mà. Không phải đâu nhỏ, vô ọc thiệt đó. Ông bạn tóc Stone đã tặng ta trên bãi, lúc ta đắp được lâu đài cát và tổng chân đạp sập đổ mất tiêu. Giữ con ọc về để dẫn những lá thư của bạn xa. Con nhỏ hốt hoảng : — Xui lắm Ti Vi ơi ! Năm thì mờ tặng ọc coi chừng rơi tự do và tự do rơi đó. Chả lẽ từ chối lòng tốt của bạn ta. Nhưng vô ọc của Ti Vi lớn hay nhỏ, tí như nhỏ thì nó xui in ít mà lớn thì xui nhiều nhiều. Còn nó không lớn không nhỏ thì sao hở ? Thì nó xui vừa vừa, sao Ti Vi nu thể. Hai đứa cười xòa song lòng tôi vẫn lo lo. Ừ nhỉ, nhờ xui sao nhỉ ? Phi Lao đã nắm tay tôi thì thầm : — Thì đã có khanh chia sót xui xẻo với Ti Vi rồi, cười thật đi, đừng thêm buồn, chủ trương của bọn mình mờ lì. Mà chia sót chữ tình cảm có bao giờ như thế không ?

Tôi, ngày tháng lại nặng trĩu trên đôi vai.

Tháng bảy đến bất ngờ hôm nay. Rất đứng đưng, không gì vui thêm một ngon nèn. Từ N. T ba gọi về cho chiếc áo pull, sao màu rêu nhĩ ? Có phải con gái của ba cũng đen quánh như cọng rong rêu phiến lụy nào ? Buổi chiều đi học điện vào, nhỏ Phi Lao le lưỡi : Chao, sao mà Ti Vi của khanh hiền ngang giồng Từ Hải vậy, nhưng ốm quá thể Ti Vi ơi. Ừ ừ, sao không hiểu tôi sứt ký lúc nào vậy ? Ê bộ mặc tương tư ai rồi phải không ? Q. về rồi. Tôi đã ngụy tạo. Gấn Đ. C cũng có một tên giồng Q. của ta lắm khanh à. Nhưng buổi chiều đi học S. N, bắt chợt đưa mắt nhìn lên balcon ngôi nhà nào đã trông thấy Q. thật tình. Sao tôi vẫn tỉnh khô kênh kiệu : «Bộ quên tôi rồi hở T» tôi cũng chả biết có nên quên, không quên hay quên. Mà hình như là tôi cũng chả đoán được con tim của tôi hẳn ra làm sao nữa. Trong một quán nhỏ H. nói : Ngày của mi sao hăm hiu thể này. Quả thật tình tôi có hiểu nghĩa chữ hăm hiu đôi chút. Nhưng Hân, Hữu, những bạn thân và gia đình yêu mến, đâu gì thì cũng là một ngoặc kép to tổ bố đã đóng kín lại rồi.

TÂM VI

bạn nhỏ,
chiều mưa

ĐÔNG T.V.

Em thấy giận hết sức. Bạn nhỏ vẫn cúi đầu chăm chú viết. Em ngồi xuống chiếc ghế đôi diện, bỏ mặc bạn nhỏ, một mình đùa với mái tóc. Tự dưng bạn nhỏ ngước lên và cười : Di bệnh phải không ? Há ? Hỏi sao không trả lời...

Thấy chưa, bạn nhỏ thật là đáng ghét ! Em vô nhà thương mắt bốn ngày, cộng với ba ngày cầm cung ở nhà, thể mà đèn bảy giờ bạn nhỏ mới hỏi thăm ! Di bệnh phải không ? Em muốn lác đầu. Bạn nhỏ kêu : Thấy ghét ! Ừ, em « thấy ghét » từ lâu rồi chứ bộ...

— Sao không viết nữa đi ?

— Mời tay rồi...

— Sao không giận nữa đi ?

Em quay nhìn ra sân. Trời u ám quá. Hôm nào đèn nhà bạn nhỏ là trời lại dọ nạt, lại khổ sở khóc lóc «xúi quẩy» hết sức ! Hôm nào đèn nhà bạn nhỏ em cũng phải về nhà thật khuya...

— Ê, anh còn giận không đó ?

— Dĩ nhiên !

— Khiếp, có ông chống như Di thật là mệt...

Giọng bạn nhỏ kéo dài quá sức.

Trời đổ mưa. Trong nhà sắp sửa có nước mắt. Bạn nhỏ bao giờ cũng là kẻ khiêu chiến, mít ướt, và cuối cùng vẫn là kẻ thắng trận !

Nụ cười thắng trận bao giờ cũng át cả thời tiết bên ngoài.

— Xin lỗi phu nhân...

— Đâu được...

— Lần sau anh không dám làm vậy nữa

Bạn nhỏ cười thật tươi. Hai đứa huế rồi đó nhé! Ừ Bây giờ Di chỉ hộ Uyên bài toán này nhé!

Ồi, khủng khiếp! Ban B mà lại nhờ ban A làm toán! Ồi, khủng khiếp. Bài toán đề trước mặt, và cây bút, và tờ giấy vẽ chỉ chút những chữ T.V đan vào nhau...

— T. là ai đó nhỏ?

Nhìn vẻ cau có của em, bạn nhỏ chỉ cười không nói...

— Không làm toán nữa...

Quyển vở gấp lại! May quá, bài toán đọc ba lần chưa hiểu nổi đâu để. Bạn nhỏ, ra đây ngắm mưa? Bàn tay bạn nhỏ đan trong tay em, hòa nhá. ừ huế...

— Đi chơi đi anh.

— Trời đang mưa mà...

— Vậy mời khoái chứ.

Bạn nhỏ lấy cây dù tím, khế rút cổ. Đi nhanh lên ông chồng của tôi! Trời đang mưa mà... Khiếp, nói mãi. Hai đứa đi giữa cơn mưa, giữa những đôi mắt gần như chề diều. Mát quá bạn nhỏ ạ! Lạnh thế này mà kêu mát gì đâu! Em muốn hét to. Ta bảo «mát» là... «mát» kia chứ bộ, sao vợ nhỏ chậm hiểu vậy.

Bạn nhỏ vùng vằng:

— Không cần anh nữa, về đi!

— Lỡ lời mà. Cho anh xin lỗi mà.

— Tôi đang hoảng lắm, không có lỗi đâu mà xin.

— Đền em gói ô mai vậy nghe!

— Không cần!

Giọng bạn nhỏ yếu đuối lạ! Vào đây đi nhỏ. Tôi rút tiền mua ba gói ô mai me. Vợ hai anh một nhá, bằng lòng không?

— Dĩ nhiên, lớn phải nhường bé chứ bộ. Hai đứa lại đi trong mưa. Bạn nhỏ coi bộ thích hết sức, cứ toe miệng cười hoài. Bạn nhỏ ác quá đi, em mới ôm khò, dầm mưa thế này chỉ ngày mai nằm vùi

một chỗ. Và uông thuốc đắng, và ông bác sĩ có bộ mặt dữ dằn. Khủng khiếp nhất là những mũi thuốc tiêm... Ồi, khổ sở.

— Sao anh dàu dàu vậy? Bộ không thích hở?

— Ừ, về đi Uyên.

— Trời còn mưa mà!

— Anh mới ốm khỏi.

Nhỏ bạn trợn mắt, sao bạn này không nói? Tại sợ nhỏ buồn! Hai đứa dắt nhau co ro trong chiếc dù tím. Lạnh quá! Tội mình lạnh quá!

— Anh này...

— Chỉ?

— Ghé lại mua mấy gói ô mai nữa đi!

Em đứng run rẩy, bạn nhỏ cười toe khi nhận bọc ô mai! Mười gói hả bà? Một trăm đồng hả bà? Anh có đem tiền đấy chứ? Bạn nhỏ độ này ghê gớm quá! Ồi, em đang bị mưa lạnh phát run...

— Troi ời, sao anh xanh lè vậy nè? Em lác đầu, về ngay đi, vợ ời... Nhỏ vợ loay hoay, cuồng quít đi tìm đầu! Khổ quá, Uyên đã nói đừng đi mưa! (?). Em lạnh run từng cơn. Ồi, cơn bệnh quái ác lại trở về...

— Làm sao bây giờ Di?

— Cả người em lạnh buốt. Vợ nhỏ, tìm hộ ta cái áo len, mau lên.

Bạn nhỏ ngồi bên cạnh, rầm rức khóc. Tại Uyên mà! Em lác đầu dù cả người đang buốt lên từng cơn.

Bạn nhỏ ngồi bên em suốt buổi chiều. Em chờ anh về nhé. Hai đứa co ro dắt xe đạp ra đường. Lần sau lại đừng mặc áo dài Di a. Ừ, trời còn mưa lớn quá...

Uyên mặc áo nộ hóa tím, quần đen, trông dễ thương hết sức. Uyên đạp xe đi lảo đảo, những lúc gặp ổ gà, hai đứa ngã nghiêng muồn ngã. Eo ời, chồng ta ăn chi mà nặng thế này! Giọng vợ nhỏ nhõng nhẽo quá sức.

— Mai sinh nhật anh, vợ nhỏ nhớ đền nhá.

— Anh mời mấy đứa?

— Đông lắm, chỉ có mình vợ nhỏ thôi.

— Trời ời, vậy làm sao em... tiêu thụ cho hết?

(xem tiếp trang 9)

qua phùng khắc khoan
với hạnh

tưởng như người vẫn sống
tưởng như người đâu đây
ta về qua phố rộng
còn chút tình hương phai

một chút gì chưa xót
biết lòng đau vô cùng
có phải tình dao nhọn
đâm thấu hồn đưng đưng

làm sao ta hiểu được
tháng sáu, xót xa người
mưa phai mù đáng lược
mưa phai nhòa mắt môi

ta về se áo ướt
vai lạnh chút tình không
van lạy người xưng tội
(chút thân ái của lòng)
xưa vang tình ngây dại
nên bây giờ mắt nhau
dù trăm năm chia biệt
cũng nhớ mãi tình đầu

nghe chiều qua phố nhỏ
có chuông reo tan trường
ai về bên cổng mở
tưởng bóng người yêu thương

ta còn đây tóc rồi
chờ bạc trắng tình nhau
mà người sao chẳng đợi
mà người bỏ đi mau

thời đành như bóng nắng
phai với những ngày mưa
chuyến xe chiều đã vắng
một chỗ ngồi năm xưa
LÊ HÀ THẮNG

nữ sinh

em ôm cặp ra về
áo thơm mùi lụa trắng
đi giữa đám bạn bè
như một đàn se sẻ
bước chân đưa rất nhẹ
nhưng làm động hồn ta
ơ nữ sinh nhỏ bé
tuổi đang hồi kiêu sa
gắng mộng mơ vui vẻ
kéo mai đời phong ba

HOÀNG TRẦN

mắt vọng mười phương

mai em bước vào trường
đường trăm dặm anh đi
ly rượu đời uổng cạn
nhớ nhau biết nói gì

quen nhau làm tội nghiệp
buồn so mắt tháng mười
em âm nồng áo mới
anh tả tơi một đời

thương những ngày đi học
lòng ghen nổi buồn xưa
mấy năm rồi cuốn mắt
giấc mơ buổi giao mùa

chim đường xa mỗi cánh
xếp lưng đời trong mưa
một chiều cơn bão rụng
lòng hời lòng quên chưa

sao tháng ngày phiêu bạt
rượu âm lạnh tình buồn
nghĩ em còn đi học
đôi mắt vọng mười phương ?

vết tàn phai đã có
em chắc đã quên lâu
phải không cô trò nhỏ
có phải tình chia xa ?

TRẦN HÒA NHÃ

tình khúc

xưa có loài nai sao
ngủ hiền bên bờ suối

người xõa tóc chiêm bao
hát những tình khúc cuối
ra đời ta lao đao
che mắt tìm đêm tối
môi cười rơi chôn nào
người đã im tiếng nói
khép mắt tìm chiêm bao
chim hót lời yêu cuối
cho một lần quên nhau
ta về không tiếc nuôi

TÔN NỮ THU DUNG

hoa lục bình

hoa lục bình chưa nở
buổi em qua trời trong
sôi reo từng bước nhỏ
mặt trời trên môi hồng

muôn áo bay ngoài ngõ
buổi em về trường tan
hoa lục bình đã nở
tím tím buồn men mang.

hoa lục bình cánh mỏng
giăng ngập đường em qua
như nổi sầu lan rộng
bao trùm đời xót xa

tím tím buồn nhưng nhớ
lời em về bờ vờ
hoa lục bình đã úa
trong buổi chiều hoang sơ.

LÂM THÚY

NHỮNG VÒNG XE HẠNH PHÚC

PHẠM PHÚ TRINH

Cô bé mảnh mai, xõa tóc, vận đầm. Chiếc xe đạp nhỏ màu cam lăn đều bánh. Chiều nào, sau giờ học cô bé cũng dắt xe ra và dạo vài vòng trước bữa cơm.

Người con trai ngồi trên cái ghế thấp trước hiên nhà, cây đàn phien muộn dựa vào tường, ly nước nằm dưới chân kẻ quyền sách, chiều nào, sau bữa cơm, chàng trai cũng ra hiên ngồi cho mát.

Cho mát, đó là những ngày đầu, giờ thì có lý do khác làm chàng ta không thể quên, không thể bỏ ghế trông hôm nào, chiếc đồng hồ treo trong phòng 24 giờ phải reo chuông hai lần. 6 h 30 sáng và chiều.

Cô bé vì được chị cưng nên đi học về là có quyền thông dong khỏi phải đụng móng tay vào việc gì trong nhà. Chỉ có hai chị em mà cần gì ăn cơm sớm nên bữa tối ở nhà cô bé thường sang nhà chàng trai chừng 2 giờ đồng hồ. Kể từ ngày bà chị mua chiếc xe đạp mới, cứ mỗi ngày đi học về là cô bé lại thay đồ «làm vài vòng» cho khỏe vì cho khỏe nên hôm nào không đi được là cô bé ăn chẳng ngon, ngủ chẳng yên.

Đó là vài tuần đầu. Bây giờ cô bé có thói quen đạp đi chậm qua con đường vắng nẩy gió từ khoảng ruộng lên đường thổi bay tóc, tung

vạt áo, cô bé thân nhiên cười với đàn bò, cô bé thân nhiên khoe răng khềnh.

Một chiều, lúc cô bé đi ngang, chàng trai đang đàn bồng chừng tay sững sờ, bàn tay còn cong ngón trên phím đàn, nhưng cây đàn cầm giọng. Cô bé đang thong thả đạp xe cũng sững sờ, đôi mắt to như muồn nuốt cả chiếc xe lẫn cô bé, chiếc xe như muồn dừng lại, vòng quanh như nặng hơn và hai chân trần của cô bé như cứng khớp.

Đó là lần đầu tiên hai người «biết» nhau. Hôm sau, hôm sau nữa, cô bé đạp xe ngang với điệu bộ nghiêm trang, đàn bò có chờ cô bé cười cũng mặc kệ. Người con trai ngồi đàn mà mắt cứ liếc dọc liếc ngang nên tay bấm loạn xạ, tiếng đàn như tức nghẹn và cứ mỗi lần cô bé đi ngang là mờ to mắt sững tay đàn, tưởng như buổi chiều rực sáng. Và lần nào đi ngang nơi chàng trai ngồi là cô bé thấy như trốn xe chậm lại, pê - đan đạp nặng hơn, sên xe hết muồn quay. Mà không đi ngang thì kỳ kỳ, có lần cố thử mà không được, chân đều đều vòng quay một hồi là xe cũng về lỗi cũ. Bây giờ chiều nào cũng «lăn vài vòng cho khỏe» nên cô bé trông tươi hẳn ra, mắt mộng hơn, môi hồng, tóc mượt hơn, dáng đi, dáng đứng ra vẻ hơn. Bà chị ngạc nhiên vì «sức khỏe» của em mình tăng quá lạ, nên chiều nào cũng khuyên cô bé nên «lăn vài vòng».

Một hôm, cô bé đạp xe ngang, người con trai không có ở đó, khoảng hiên nhà trông vắng kỳ lạ, cô bé thấy như buổi chiều tối hẳn ại, chiếc xe như lao chao, liếc vào căn nhà chỉ thấy tối om. Không một chút ánh sáng nào cho buổi chiều, hôm đó cô bé về nhà «sức khỏe» sa sút rõ rệt, buổi cơm tối chẳng trôi qua cô hợm hột nào. Bà chị ngạc nhiên, chiều nay cô bé đi nhiều vòng hơn mọi hôm sao không thấy «khỏe». Ai biết? Chỉ có con đường vắng đó biết mà thôi. Còn cô bé thì dĩ nhiên rồi!

Chiều hôm sau, cô bé buồn bã lăn vòng bánh ngang đường cũ, mắt cứ dòm chừng, lòng cứ phập phồng lo sợ, nhưng người con trai ngồi ở chỗ cũ tự bao giờ, cô bé sáng mắt lên nhưng cũng quay đi nơi khác, chàng trai mím môi cười, khẽ gật đầu như chào, cô bé thấy chiếc xe cứ trôi đi vùng vạt thật nhanh. Chiều hôm đó, cô bé ăn như đề bù vào hôm trước. Bà chị trợn mắt nhưng rồi chợt hiểu...

Cô bé không như mình đi ngang nhà bao nhiêu lần. Chàng trai

không nhớ mình đợi bao nhiêu chiều. Một chiều cô bé đang đi xuống hai đứa bạn ngược chiều đưa tay chào, nụ cười cô bé kéo dài đến nơi chàng trai ngồi thì hết tươi, nhưng vẫn không khép lại kịp.

«A! cô bé tới hai chiếc răng khềnh à?» cô bé háy mắt đáp thật lẹ nhưng chàng trai còn nói với theo Chỉ một thôi, cũng đủ rụng tim khỏi người, mà cô bé có đến hai dư dả quá—Cô bé đạp xe nhanh nhưng vẫn nghiêng tai nghe và câu nói làm đỏ mặt, chiều hôm đó cô bé về sớm hơn mọi hôm không đủ sức «làm nhiều vòng». Nỗi xao xuyến đầy trong mắt, trên môi, trên má. Bà chị cười để dài để yên cho em gái ngồi, mắt cứ để đâu đâu!

Chiều kế tiếp, chàng trai cố dẫn cơn vui đang thúc dục trong tim, ôm đàn ngồi đợi—cô bé mím môi ghì hai chân cho bớt run—«Chia anh một, nha!» vừa nói chàng trai vừa há mồm chỉ vào chiếc răng bên trái của mình, trông vẻ mặt lúc đó như muốn làm «ngáo ộp» dọa con nít, cô bé bật cười không kịp dẫn, chàng trai bỏ tay ra cười theo... Hôm sau, chàng trai ngồi chờ với chiếc xe đạp cùng kiểu như cô bé, phải đợi xe gần máy một ngày mới mượn được một buổi, nhưng mặc kệ, hệ gì. Lúc thấy cô bé đi xuống, chàng trai lên yên chờ cho cô bé ngang qua rồi đạp xe theo. Lúc đầu cô bé cho xe chạy thật nhanh, nhưng cũng không bỏ được cặp chân dài ngoẵng của chàng trai, rồi tới khi cô bé chạy thật chậm cũng không hơn được chàng trai, vì không đạp được thì chông chân xuống đẩy đi, ai mà lạ đời!

Nhưng rồi lát lâu sau, họ cũng nói chuyện với nhau, hai chiếc xe đạp nhỏ song song nhau trên con đường vắng đầy gió và lá vàng, đáng cao lênh khềnh của chàng nổi bật bên cô bé mảnh mai, và chắc họ chỉ nhớ chiều hôm đó... Bây giờ cô bé hay về ăn cơm muộn, bà chị đoán là em mình muốn khỏe hơn nên «làm nhiều vòng» hơn. Bây giờ chàng trai ăn cơm chiều thật sớm, xe gần máy được biệt phái dài hạn cho thằng bạn kèm theo một ngày nấn nỉ để đổi lấy chiếc xe đạp mỗi chiều. Bây giờ, con đường hun hút vậy mà ngắn, xe bánh có tí xiu vậy mà quay nhanh, không cần đạp mà xe vẫn chạy và họ đồng ý với nhau là nên tài đi một chiếc thôi, để cho gió thổi đùa đi! cô bé ngồi yên trước, hai chân gác trên sườn xe, ngó ngáo, chàng trai ngồi yên sau đạp nhẹ nhẹ. Cô bé đã bằng lòng chia cho chàng trai một nửa gia tài

duyên của mình bằng chiếc răng khềnh bên trái, nhưng phải đợi cho cô bé 20 tuổi đã, giờ chỉ mới 15, chàng trai nhắm mắt, 5 năm đằng đẳng, cô bé đầu nụ cười sau mái tóc...

Thời gian ngắn quá, họ đạp xe biết bao nhiêu chiều bên nhau thì đến hè cô bé phải nghỉ học, phải về quê với mẹ, chàng trai thần thờ nhưng cũng ráng chịu, ba tháng hè dài lê thê, mòn bao nhiêu chiếc ghềnh nơi quán cà phê mà chàng trai vẫn chưa hết nhớ, cà phê cũng không đủ lấp nỗi buồn, phải có tí men, rồi nhiều men, và một lần say rượu chạy xe về đụng cột đèn, suýt chết, xe nát ngầu, chàng, tay gãy lìa, bó bột, sáu tháng mới cử động được. Nằm trên giường bệnh, chàng gặm nhấm nỗi nhớ thương, và rồi cũng quên đi phần nào, nhờ có men và vết thương nhói buốt.

Đã hết mùa hè, học sinh đã tập nập đến trường, lòng nôn nao, với nỗi chờ đợi, như cũ, nhưng cây đàn cất trong xó phòng giờ đầy bụi... cả tháng ngồi trông đỏ mắt mà chẳng thấy bóng cô bé, lòng tuyệt vọng, chàng lại tìm men, một tối từ quán nhậu bước ra, chàng trai đang ngật ngưỡng bỗng chợt tỉnh. Cô bé, giờ là một cô gái đang nắm tay một người con trai trạc cùng tuổi thông dong đạo phở. Họ thông dong đi bên nhau, tay trong tay, cô gái đi chậm rãi và nhẹ nhàng như hôm nào đạp xe, nụ cười nở kín đáo trên môi, đủ để khoe ra một chiếc răng thôi, còn chiếc bên trái, cô gái dấu kín.

Chàng trai thấy mình như đứng trên ngọn sóng, hơi rượu đang tỏa hực vậy mà tay lạnh băng, khi cặp tình nhân đi ngang mặt chàng, nụ cười cô gái bỗng khựng lại, bàn tay đưa lên che miệng, không, che chiếc răng! Cô gái nhìn cánh tay trắng bột, rồi nhìn chàng, lắc đầu như muốn xua đuổi bóng tối trong ánh mắt, chàng trai khổ sở xoay lưng, rượu làm bước chân chàng khập khểnh, cánh tay nặng bột trĩu xuống, vai nghiêng về một bên, và họ lại ngược chiều nhau...

Bất chợt, trong thẳng thốt nào đó, cô gái giật tay mình ra khỏi bàn tay người con trai, quay mình chạy theo chàng trai, người con trai ngờ ngác đứng nhìn theo dáng hốt hoảng của cô gái.

Con phố chính nhiều xe qua lại, rượu làm choáng mắt chàng làm ù tay chàng, nụ cười khi nãy của cô gái che lấp tất cả, bầu trời đầy sao trên kia cũng đang thấp xuống dần và mặt đường như cao lên

cùng lúc với tiếng rít của bánh xe trên mặt nhựa, tiếng ồn ào của đám đông, tiếng hét của cô gái. Tất cả đều xa xôi, như không xảy ra cùng một thế giới với chàng và cả chàng nữa, cũng nhẹ tiêng, mơ hồ...

Mấy tháng sau, cô gái lại «làm vài vòng» như cũ mỗi chiều, nơi phía yên sau của chiếc xe đạp nhỏ, chàng trai dơ chân cứng ngắc, đầy bột, cánh tay đeo ngang cổ cũng trắng bột, cánh tay còn lại hững hờ trên vai cô bé, họ đùa với nhau, chàng trai kể lại chuyện cũ, cô gái đỏ mặt la im, chàng trai cười lớn chọc ghẹo và cô bé lắc mạnh tay lái cho chiếc xe chao đi, chàng trai ôm chặt vai cô bé, nắn nỉ và họ lại cười với nhau... Buổi chiều đã xuống nhưng vẫn còn chút nắng đủ để soi vào nụ cười cô gái, đủ để rực sáng hàng răng có đủ hai chiếc răng khèn, dễ thương. Dĩ nhiên!...

PHẠM PHÚ TRINH

KHA TRÚC

cô sinh viên văn khoa

nhỏ, cô sinh viên mới
mắt tròn trong nắng trong
trời có mưa bão nhỏ
cũng ngoan từng bước chân
nhỏ, cô sinh viên mới
hồn tơ lụa lướt là
ta thấy đời bỗng đẹp
mỗi lần em đi qua
mộng còn xanh màu tóc
lá ven đường phát phơ
chiều thu đỏ im động
gió bay đùa mưa thưa
môi cười hồng mơ ước
chim sẻ về lú lo
mái ngói cong rêu mượt
văn khoa hồn như thơ

khuôn viên trường đại học
mây trời xanh ngát xanh
nhỏ cánh chim bé bỏng
ngơ ngẩn ngàng ghi danh
ta chỉ muốn là mưa
qua giảng đường thăm thiết
ta ước là bóng mát
cho nhỏ về giữa trưa
nhỏ cô, sinh viên mới
áo bay mềm gót chân
vào hồn ta trong mưa
lá me vàng bằng khuâng
ta thêm nghe nhỏ kể
những chuyện về văn khoa
mắt long lanh kinh ngạc
oi mắt tròn nai tơ

NGUYỄN
CÔNG
MINH

em qua đời gai

Rõ ràng là tôi bắt đầu yêu chàng từ sau lần đi dạo về. Đó là một buổi dạo chơi thích thú. Tôi còn nhớ, buổi chiều lúc đó nắng thắp. Lúc mà mặt trời sứa soạn nâu-cơm-chiều sau dãy núi khuất. Lúc mà những cơn gió dưới lưng vừa lớn đấy, vì vu vè mang theo một ít mù sương trên đôi làm nhạt màu nắng. Chàng đẹp như một pho tượng công trường bên ghềnh đá nhô, bất động, nhín si dại những bước chân tôi thoăn thoát len lỏi giữa những cành sim thân mọc mà bề hái vụn vặt những trái chát trái chua miền hoang dã.

Một ngọn đồi không có cây lớn, vàng trong nắng hanh. Đó là một ngọn đồi trọc, trơ vơ giữa các ngọn đồi mượt lá xanh khác, mọc chi chít những lùm bụi gai góc.

Một đỉnh đồi gai !

Chàng nói — « Ở đâu, lúc nào, nơi nào, thiên nhiên vẫn mãi là một chàng nghệ sĩ tài danh và khiêm nhượng. Cho nên... » Chàng nói tiếp — « Nắng là một nghệ sĩ, nắng làm những hạt mồ hôi trên vầng trán em yên bình lóng lánh như kim cương, nắng còn làm ngời màu xanh trong mắt em biếc. Và, gió là một nghệ sĩ khác, Gió lùa hương cau, hương lúa mới, hương hoa dại, ướp nồng, thơm mượt mầu đen trong tóc em ».

Tôi yêu chàng. Ngay ngất yêu chàng từ phút đầu tiên gặp gỡ. Không nhớ không yêu làm sao được, khi mà giọng nói và mắt nhìn của chàng đã êm đềm như một nhánh sông con xuôi trôi qua khu vườn đời tôi bao mùa yêu rồi khô cạn tan tã. Chàng đã là một giọng sông cuộn hút phận bèo dạt của tôi lêu bêu. Giọng sông giống như trong một bài hát có nhiều kỷ niệm chàng đã hát và tôi đã nghe lên được.

Chàng nói — «Quen và yêu Thường Ba anh có cái ấn tượng tội lỗi như thế đã mang hình hài tim óc của một loài quý dữ vùng địa ngục để giao du với nàng tiên bé bỏng ngủ quên bên bia rừng mơ». Tôi hỏi chàng — «Nàng tiên bé bỏng ngủ quên bên bia rừng mơ như thế nào?». Chàng đáp tỉnh bơ và nghe rất lọt tai rằng — «Nàng tiên bé bỏng bên bia rừng mơ có dáng dấp thẹn thù của loài thỏ mắt ngọc đùa giỡn bên trên những vuông cỏ non mùa xuân. Có ánh hiệu hòa của những dáng nai vàng, dẫm chân trên con đường đầy lá vàng, dắt tới những bờ suối xanh biếc, phản chiếu mây mùa thu, Hơn thế nữa, một thoáng hồng má cho nồng những ngày tháng hạ». Chàng nói miên man, chàng nói nhiều câu có nghĩa khác, và tôi nghe để quên hết.

Không đơn giản như tôi tưởng, những thứ nhớ mà tôi ngỡ đã quên đó, lâu ngày chảy thẳng uơm chồi nảy mầm thành những chà gai nhọn hoắt soi buốt tôi những đêm tối nghe mưa, chầm chần gọi nhớ tới chàng.

Yêu chàng ? Điều đó có gì ngạc nhiên đâu ? Có gì đến phải rụt rè hãi sợ đến độ phải tự lừa dối con tim của chính mình đâu ? Ừ ! tôi yêu chàng và xác tỉnh đêm đêm với trái tim mình điều đó. Tôi đã không ngại ngần ru hời cho trái tim mình mê ngủ đêm đêm bằng lời ca yêu chàng. Tôi ngậm nhỏ những lời tình sâu cho trái tim đang đập những hồi không bình thường của mình nghe với những vần thơ êm ái nhất. Và tôi đã ấp ủ tình yêu chàng theo cái nghĩa của bề khơi mơn man bờ cát sỏi.

Yêu chàng ! Tôi nói lên tiếng yêu chàng như tí tiếng reo vui của con trẻ mừng quà chờ mẹ về chợ. Đó là thái độ chọn lựa thích hợp và hài lòng tí như thái độ biết tìm về của con chim khôn cuối mùa để ngủ dưới hiên mưa nhà quan. Yêu chàng ! Một nụ hôn trao, đôi dòng thư gửi, nghĩ cho cùng ra đó chỉ là những cuộc trao đổi sòng phẳng không

suy tính và có nhiều tin cần phó thác lẫn nhau kia mà.

Đôi mắt chàng. Là đàn ông, không hiểu tại sao chàng lại có đôi mắt đẹp hết sức như vậy ! Phải nói như thế này mới đúng, đó là những vì sao đêm lẻ loi và long lanh có khả năng phản chiếu cho tôi biết được tình cảm mình đang run rẩy đèn tối nghiệp ở đó. Mắt nhìn chàng ẩn chứa một sự tham lam vừa phải, nó mang cái dáng dấp thoải mái của một kẻ chơi rong bôn mùa, biết rảnh rang với đời sống mình đang sống. Máu mắt mà có đêm tôi đã bỏ quên hết nữ tính lại sau lưng để nhón gót nhỏ dặt môi hôn lên đó.

Xin cảm ơn chàng đã không khinh bỉ thái độ táo bạo và chưa phải lúc đó. Xin cảm ơn một lần nữa sự cảm thông sâu xa và có nhiều ít rộng lượng mà chàng đã dành cho tôi.

Chàng đã đến với khu vườn tình yêu tôi như một cánh diều lạ một thoáng bướm giữa khói xa, chàng đến để gián tiếp phản bác cái lập luận chủ quan cổ hủ của tôi rằng : Đàn ông là đơn vị nhỏ trong một tập hợp những tội lỗi gớm ghiếc, là một thành phần của đồng rác rưởi chứa lẫn lộn vô số những nhỏ nhen, bẩn tiện và phản bội. Chưa hết ? Chàng đã bước những bước gió lốc vào cõi đời riêng của tôi để làm bay tung hết những thành kiến giáo dục của mẹ. Và do đó, thái độ giáo dục tác trách của mẹ chỉ còn là lối giáo dục cổ truyền, những dữ kiện đạo đức bình dân được bàn giao lại từ đời trước đến đời sau trong nhân gian nhằm vào mục đích đe dọa cầm cán, làm tri trệ sự giao thiệp và hiểu biết của con cái đang đến lứa tuổi biết hướng tầm nhìn ngơ ngác về phía cái vòm trời mở rộng ra các kỳ thú mà người cha hoặc người mà không còn có khả năng gần gũi để hiểu biết tường tận con cái của họ nữa. Chàng tập thành cho tôi một sở thói quen tốt. Chàng dạy cho tôi biết phán đoán khách quan. Chàng phóng cho tôi một hướng nhìn không gian có ba chiều, thật cao, thật sâu, thật rộng. Đó là những cái nhìn hệ thống có phương pháp khoa học.

Điều buồn cười hơn hết, tôi đã áp dụng cái nhìn không gian có ba chiều đó vào việc xét nét vật vãnh cõi đời riêng của chàng. Đó là hành vi cố gắng trong tuyệt vọng nhằm vào mục đích soi mói đời sống vốn êm như nhạc, mơ như thơ, của chàng. Càng tìm hiểu, tôi càng mù tịt không tìm biết được một chút gì hết về cõi sống như một nhà mổ quạnh

quẽ với những xác ướp bên trong. Gương mặt chàng có cái vẻ lạnh lùng kỳ bí của một xác ướp thật tinh. Bởi từ đó người ta sẽ khó đọc thấy những sinh thú của đời sống chàng. Nếu không có đôi mắt đẹp đắm đuối và buồn thật lãng mạn, có lẽ đó cũng chỉ là một xác ướp, một hình nhân dờ dẩn với những động tác rời rạc, mà thôi! Vòng môi ấy khép kín nhưng không thô, cảm banh vuông vức với những bờ râu mọc ngược, một sống mũi cao gọn chia đôi hai hồ mắt sâu hoắm, tất cả đã không tự nói lên cho người ta biết thêm một chút gì về đời sống nội tại của chàng. Dấu sao, trong hai đáy tối của vực mắt chàng thăm thẳm, ít ra tôi cũng còn thấy bằng lăng, ẩn khuất đầu đũa, nhưng ánh ngời tình người còn sót lại, như màu xanh cây lá và tiếng chim ca còn sót lại giữa phở xá ồn ào bụi nắng.

Chàng nói ít, nhưng những câu chàng nói làm tôi xúc động. Bởi vậy, tôi đã yêu chàng theo cái tình thâm của những cơn gió núi dạt mây rừng về ru mơ đồng bằng. Cho nên, cũng vì vậy, tôi còn yêu chàng vì cái vẻ lạnh lùng kín đáo, mà xét cho cùng ra thì cũng chưa hẳn là lạnh lùng kín đáo chỉ cho lắm, về kiếp sống thoải mái của một người thì hổ, mà chàng đang sống, đang theo, như một nghiệp chương tiền kiếp chưa trả dứt.

Chàng với những lần bỏ phở trong vôi vàng để theo tàu làm lính tuần dương, *thả niềm yên vui và thời gian dọc dài theo các chuyến hải hành cận duyên thiên văn mưa tiếp nắng*, để thỉnh thoảng về ghé thăm lại năm ba ngày ngắn ngủi rồi đi, đã gọi hình trong đầu óc tôi hăm bị giới hạn trong vùng không gian trời mây Ngự Bình của tôi một số những khái niệm mơ hồ song cũng không kém phần quyền rũ mờ mịt : Đời sống bay nhảy của chàng là đời sống của những dáng sáo rừng yên núi bay hoài đi hoài một đời mòn mỏi. Đời sống nổi trôi của chàng là thứ đời sống chơi rong của những dây mây đầu Nam trôi về biển Bắc mù mịt. Để có một lúc nào đó mây quần thấp và trôi về đồng bằng mà nhìn vãn vơ không vướng bận những thành phố, đường xá và những ngày dòng sông ngày hai lượt mang phù sa đi, tải những rong rêu lá mục về.

Một đoạn thư mới nhất chàng viết : «... Anh sẽ khổ sở vô cùng, nếu một ngày nào phải chọn lựa dứt khoát, Thường-Ba và con tàu anh

đi. Em đã là một tình người thủy mị và con tàu là một người tình khác ngoan ngoãn. Em tập thành cho anh cái thói quen tuyệt vời mà ngày trước đến giờ anh không có : Nôn nóng chờ và vội vã hối âm, mỗi khi thư em đến muộn. Nhưng con tàu đã tạo thành cho anh một thói quen tệ hại hơn, gắn liền với đời sống của anh hơn. Xa tàu một tuần, một nửa tháng, thời gian với anh dài ra lê thê. Để trong một giây phút lặng lẽ nào đó, bên một hiên quán thành phố, anh chợt biết, yêu vô vàn con tàu. Đó là người tình thần thánh có một hấp lực ma mị, quyền rũ, dẫn dụ anh đi hoài những bước mòn mỏi bấy giờ...» Ở phần cuối thư chàng viết «... anh sẽ về thăm lại, mùa xuân, để hôn em...» Chàng lại đòi chữ ký một lần nữa. Đó là một giải chữ mới không kém phần gút mắc ngoan ngoãn, hơn thề nữa, nó mang cái vẻ bắt cần, một thả lỏng đến độ cợt nhả.

Cũng từ đó, tôi oán ghét tất cả những con tàu trên đại dương. Nếu có một chiếc đũa nhiệm mầu đầy phép tích, tôi sẽ biến hóa con tàu trở thành đèn đũa cực mệnh nhất. Tất cả sẽ bị tôi buộc cò định bằng những sợi dây vô hình. Các con tàu không còn là những cánh hải âu làm đẹp đại dương, mà chỉ còn là những con chim quạ chim cú hôi hám. Con tàu chàng đi là bà ác tiên độc địa. Cái mũi tàu thon dài đẹp một cách uy nghiêm và hùng vĩ mà chàng thường ví von đã là cái mũi nhọn hoắt của bà phù thủy nguyên rửa tình yêu tôi đang bơ vơ run rẩy đến tội tình. Và, tôi đã đổ trút những bức bối ghen tuông đó xuống những tờ thư gửi đến cho chàng.

Sự ngạo nghễ quá đáng đôi lúc đến bất lịch sự của chàng làm tôi chợt cười khan. Bởi, chàng đã từng dành cho tôi những danh xưng âu yếm không êm ái một chút nào hết. Chàng đã từng gọi tôi là : «Chó con ạ», ! hoặc kỳ cục hơn, «Kỳ không quá ! Người yêu của anh kỳ không quá». Hình như tôi tạm hài lòng với danh xưng kỳ cục thứ hai hơn. Vì ít ra nó cũng còn mang vương đầu đó một chút thâm tình, hai chút gần gũi, ba chút yêu thương, cái lỗi nưng nịu yêu thương đầy dân tộc tính của người Việt da vàng. Tôi nói cho chàng biết về sự hài lòng đó. Chàng kết luận «Em có một ít lì tính và lãng mạn tính trong người». Tôi thảng thốt «Trời đất».

«Càng hay, bởi như thề Thường-Ba sẽ là đứa con gái, con gái

hơn bất cứ đứa con gái nào khác. Cậu nói không biết là lời khen hay còn là lời chê của chàng không làm cho tôi hài lòng, nhưng làm cho tôi bật cười được. Chàng hỏi «Cười gì» kèm theo cử chỉ hất hàm độc tài như thể một ra lệnh có tính cách bắt buộc tôi phải trả lời. «Em cười cho trò chơi tình cảm liêu lĩnh mà hai đứa đang chơi, bắt đầu từ sau lần anh đưa em qua đối gài».

Chàng hôn tóc tôi ở ngang câu nói đó. Thật là một nụ hôn bất ngờ ngoài dự tưởng của cả hai, hay ít ra cũng là của riêng tôi. Hình như tôi chưa hài lòng lắm với nụ hôn đầu thiếu thiện soạn của chàng.

Vào một ngày đầu xuân cơ trời lạnh, chàng đến thăm lại. Con mưa nhỏ và chiều ngày xuân đang run rẩy làm buổi rét thêm, làm nhói nhói, cái thành phố cổ kính nằm sưng ứ dưới chân Trường Sơn. Mùa Xuân và khối cà-phê âm kéo người của phố lại gần gũi với nhau hơn, họp mặt nhau để nhắc nhở đến những kẻ bỏ phố đi lâu chưa về từ nhiều mùa Xuân trước. Mùa Xuân, áo ấm, nắng và gió mới, làm nóng thêm những hơi thuốc, làm hào hứng một cách êm đềm những mẫu chuyện vụn vặt gần xa. Mùa Xuân, lá nốn, nụ mượt, làm thêm được hôn lại nụ môi ngon của một người tình đang xa cách. Mùa Xuân, chàng đã trở về lại đúng như ước mơ thầm kín của tôi. Tôi vui với mùa Xuân chàng mang về, dù biết rằng rồi mùa Xuân sẽ lại ra đi. Chàng đến thăm và thật «đi trai» trong bộ đồ lớn may cắt khéo. Chúng tôi đi phố không có mục đích rõ rệt, bên nhau. Hay là, cứ gọi tạm là chúng tôi đi ăn tối vậy. Chàng hôn tóc tôi dưới mưa, bên dưới chân một bức vách loang lổ rong rêu, một phê tích của Hoàng Triều xa xưa. Khuôn mặt chàng tái và nhợt. Chàng cho biết một cách không rõ rệt gì hết về dự định cho chuyến xuất ngoại dài xa sắp đến, sau đó, chàng sẽ định cư phần đời còn lại, hoặc sẽ không bao giờ trở lại nơi mà chàng còn nợ nần một tình tự chưa trả hết. Tôi khóc bên chàng, dưới những tàn cây rũ lá lông lánh màu mưa. Buổi giáp năm có mưa làm mắt chàng buồn và đẹp như chưa từng buồn và đẹp hơn như vậy bao giờ.

Dù muốn dù không, ngày mai tôi cũng phải xa chàng. Điều đó tôi không muốn một chút nào hết. Tôi không biết phải nói như thế nào đây để cho chàng biết rằng tôi cần chàng hơn bất cứ sự cần thiết nào trên cõi đời này. Anh ơi! Em không biết phải làm sao để cho anh có

thể nhìn thấy được rằng xa anh, Thương Ba sẽ khóc nhớ anh đến tận cùng nỗi nhớ. Những rặng đông gió về xé lá sẽ đòi đoạn. Và những sợi tóc rũ rối mà anh thường ví von như những dây chiều roi nó sẽ không còn rơi nữa, nó ước rủ và chết mỗi mòn trên bờ vai gầy như dáng con chim kêu chiều lạc bầy về núi tối.

Bên chàng, tôi cố gắng dấu những ghen ngào bằng cách cả lại những lời ca nhỏ. Tôi vẫn thường có cái thói quen hay hát không đầu đuôi những đoạn ngắn có thể nhớ được trong các bài hát diêm dúa để ngợi ca tình yêu. Chàng thỉnh thoảng vẫn nhìn vào mắt tôi chăm chăm như dò xét. Tôi ghét cái nhìn kỳ quái và soi mói đó của chàng. Tôi sẽ cố gắng để chàng không thể biết rằng tôi đang xúc động. Em muốn chuyển đi ngày mai của anh thật bình thản như trời ta ngủ quên cuối đường mây. An vui như loài hải âu trên boong bình yên tia cánh.

«Còn gì để nói với nhau nữa không?» Câu hỏi của anh lớn quá, rộng quá, sâu quá! Một hồi chuông ly tán đã được anh giông lên rồi. Một tiếng bẽ vỡ tình yêu vừa vang dội. Em biết phải trả lời như thế nào đây cho ổn thỏa câu hỏi một lần cho một kiếp người đó? (!) Em yên lặng đây anh. Có phải đó là niềm yên lặng bất ngát không anh? Im lặng lúc này còn có nghĩa là cách trả lời chính xác nhất rằng em còn cần cả một quãng đời người còn lại có anh, để anh nghe em nói.

Có thể tôi sẽ cố gắng trả lời một lần câu hỏi cho đời tôi, hoặc cũng có thể tôi sẽ không bao giờ nói ra, nếu xét thấy quá thật chàng đã nhận biết hết rồi, về tình yêu nhiều mà tôi đã dành cho chàng.

Hình như tôi đã khóc thật nhiều lần khác, suốt buổi tối đi bên chàng, kể cả lúc trong quán ăn. Chàng đưa tôi đi nghe nhạc lúc đêm đã khuya. Tôi không uống trà như mọi khi chàng vẫn kêu theo thói quen. Lần đầu trong đời con gái, đêm cuối cùng còn có chàng, để sáng ra chàng lại đi và đi xa, tôi đã đòi được uống một ly cà phê giữa sự ngạc nhiên vừa phải của chàng. Tôi đã nói một câu hoàn toàn không đúng với ý muốn lúc đó. «Em muốn đêm nay được thức để săn sóc cho anh ngủ. Tôi ồa khóc sau câu nói. Lần này chàng không thể không biết tôi khóc.

NGUYỄN CÔNG MINH

chân thoán thoắt mắt tròn xoe
 sàigòn đi nắng nón che ở hồ
 em thơ ngây như cỏ, hoa
 tròn chân mười sáu bước nhòa trong tôi

xa xa từng cụm mây trôi
 mây ơi sao mãi một đời bay ngang
 em tuổi nhỏ đẹp màu trắng
 tóc thưa xẻ nhánh thưa rằng làm duyên

tháng năm hong nắng tóc tiên
 tôi ru tôi mãi trên miền thương yêu
 tình không gây xót xa nhiều
 tâm hồn trẻ lại bóng chiều giăng tơ

em ngồi tựa cửa gửi mơ
 e dè che dấu làm ngơ học bài
 hơi em tóc xõa đầy vai
 ngồi tương tư mãi học bài thuộc chưa

tôi qua rồi còn ai qua
 tìm còn rộn rã còn khua đôi lòng
 em đi một sớm mai hồng
 tình ơi em bảo rằng không lác đầu

ngày đi nhường bước lẫn nhau
 chung đường nhưng có quen nhau bao giờ
 về một góc phố nhỏ nơi
 dẫn tôi theo bóng nắng soi phố người

VŨ KHẮC TĨNH

MỘT SỚM MAI HỒNG

MƠ NGƯỜI HẠNH PHÚC HIỀN THY HỌA MY

em yêu vui đời bất hạnh
 thấp thoáng bóng chàng hạnh phúc
 bàn tay mở chiếu nắng lạnh
 một dòng sương trắng vô cùng

mây đem theo ngàn lá cỏ
 về ấp giữa mộng bình minh
 một đêm : mưa về bao nhỏ
 mộng tàn giữa cõi điêu linh

quanh em bóng chàng ảo tưởng
 thể như sương khói giao mùa
 chút hạnh phúc, ô ! giả tưởng
 thể như hương mộng rừng mưa

một tương lai dài buồn bã
 một linh hồn nguội theo nhau
 gọi tên người. ô ! cũng đã
 một nhành lá rụng theo sau...

VIỄN PHỒ TRẦN VĂN NGHĨA

bóng ngựa dẫm trời xa rong ruổi
 ngàn sau non nước đứng đợi trông
 biết có ai về mà nhắn hỏi
 người đi tang tóc xuống bên lòng

dưới bóng trăm năm người xa biệt
 một chỗ nằm xưa ngưỡng vọng về
 mờ tiếng tiên ai vang thê thiết
 rộn lòng rộn đến cả sơn khê

anh dũng
PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG

Tôi ngồi nhẩn nhó với bài toán, chung quanh tôi sách vở và giấy vụn quăng tùm lum. Chán nản, tôi bỏ bàn học ra cửa sổ đứng ngắm trời mây non nước. Thật lo nhảm, bài toán vẫn chưa một lời giải dù là một lời giải sai. Ước gì có Dũng, tôi sẽ mời hẳn giải dùm. Nhưng vô vọng mất thôi, giờ này, một buổi chiều thứ bảy nắng đẹp, có lẽ anh đang vui chơi ở một nơi nào đó, và còn lâu anh mới nhớ đến tôi. Tự nhiên tôi buồn và cảm thấy tủi thân, anh Sơn cũng đi chơi từ lâu. Trong căn nhà trống vắng này chỉ còn một mình tôi với cơn giận ngập nhà. Tôi nhớ Dũng và, buổi chiều qua anh bảo :

- Nè Phượng, chiều mai có rảnh không.
- Sẽ có mấy bài toán để giải, buổi sáng em học toán.

Dũng giao hẹn :

- Mai anh đến dạy nhỏ làm toán.
- Siêng dữ. Bộ anh không đi chơi đâu sao ?

Anh cười :

- Đi hoài cũng chán, đến em thấy thích hơn.

Chà ! Câu này nghe sao êm tai phát sợ mà hồng biết có nên tin hay không nữa chứ. Và tôi dặn dò :

- Vậy chiều mai anh nhớ đến nghe.
- Ừ. Chắc mà !

Tôi đã chờ trong cơn giận cánh hồng. Rõ ràng là người ta không hề sợ tôi một chút nào cả. Vậy mà anh Sơn dám bảo tôi dữ như bà chẳng, đúng là vu không công khai. Nếu tôi dữ Dũng đã sợ và không dám quên lời. Tôi đành nốc mấy ly nước một hơi cho đỡ tức. Nhỏ Ngọc đi chơi ở đâu đó chợt về với nụ cười tinh quái :

- Chị ăn vụng cái gì mà xoi nước dữ vậy chứ ?

— Ăn cái gì. Ta đang tức đây, mi có thấy ông Dũng chỗ nào không Ngọc ?

- Nhỏ Ngọc nhảy ba bước tới tôi :

— Anh Dũng hả, em mới thấy hẳn chỗ con nhỏ nào đi ngang bưu điện.

Tôi hỏi thật không, Ngọc nhún vai và bỏ đi ra nhà sau—chị không tin thì thôi. Tôi mím môi—ghét anh quá xá rồi. Thôi lấy xe đạp đi chơi còn sướng hơn. Tôi bèn lấy xe qua nhà Hồng, con nhỏ bạn đáng yêu của tôi. Nhỏ Hồng chạy ra đón với nụ cười tươi. Nhỏ tíu tít dắt xe tôi vô nhà :

- Vô nhà đi Phượng, ta đang rầu thì mi tới thiệt là vui.
- Bữa nay ta cũng rầu nữa, không có đem vui tới cho mi đâu mà ham.

Nhỏ ăn tôi ngồi xuống ghế hỏi sao vậy, tôi lắc đầu bảo không biết nữa. Hồng cười chum chim :

- Dũng dân ?
- Ta đâu có biết, biển mất rồi.

Tôi rủ nhỏ đi chơi lòng vòng, nhỏ bằng lòng gấp. Một lát hai đứa đạp về trong chiều tà. Chiếc xe lăn ngon lành bỗng dừng ngừng phát lại và tiếng nhỏ Hồng la lên. Tôi đạp lung nó—cái gì vậy mi ? Trời ơi, xe đụng kia. Tôi nổi cơn hiên kỳ bảo nhỏ chạy lại coi. Hồng cũng là một tên chạy xe đạp mau có hạng (chót) nên khi đến nơi thì các nạn nhân đã biến đi mất, chỉ còn toàn người là người đứng lóng ngóng. Tôi đang ngẩn mặt nghe bàn tán thì một gã vô duyên nào đó đã nhào tới ngay tôi hỏi y như phỏng vấn không bằng :

- Có chết chóc gì không cô ?
- Ờ, nghe đâu chết mất hai con kiền với bị thương một con ruồi.

Trả lời hân xong tôi bèn cười ruối luôn. Hân nhìn tôi bằng cặp mắt toé khói :

— Vậy chắc cô là thân nhân của con vật tử nạn đó ?

Tôi nóng mặt, lên mày thiết là ghê gớm. Nhỏ Hồng đá chân tôi bảo trả đũa. Tôi bèn cố gắng nở một nụ cười tươi như hoa mười giờ :

— Ông ạ, tôi thấy ông quen quen.

Hân xun xoe phía :

— Tôi cũng cảm thấy như thế, hình như chúng mình đã gặp nhau.

— Vâng. Tôi nhớ không lầm thì tôi đã gặp ông ở chuồng khi trong sở thú.

Hân nhăn mặt kêu lên :

— Ôi đau quá !

Tôi giả vờ cuồng quất :

— Ông làm sao vậy ? Bộ kiền lửa cắn ông hả ?

— Ừ. Một con kiền lửa rất đáng yêu đã chui vào được trái tim tôi.

Tôi cười ngồi trên yên xe bảo :

— Vậy ông nên đi giải phẫu tìm để lấy nó ra. Tiếc quá nếu tôi là bác sĩ, tôi sẽ giải phẫu không công cho ông ngay. Thôi chào ông, hẹn không ngày tái ngộ.

Tôi vừa dứt lời, nhỏ Hồng đạp xe vút đi với giọng cười ròn rã. Một khoảng xa tôi quay lại, hân vẫn còn đứng nhìn theo Hồng bảo :

— Mì thấy hân có nụ cười giống Dũng ghê chứ Phụng ?

Tôi gật đầu.

— Ừ, giống thật.

Nhỏ Hồng nói thêm bằng giọng tỉnh quái : nhưng chắc chắn hân không đang yêu bằng Dũng của mì, phải không Phụng ? Tôi lắc đầu mà không trả lời. Lúc đi ngang hàng bán chuối chiên, Hồng cao hứng ngừng lại mua hai trái, đang chờ thời tiến thì tôi nghe được hai câu thơ mà ai đó đã ngâm lên : *Hai cô nều khoái chuối chiên, Tôi xin tình nguyện mua riêng tặng liền.* Tôi nhìn Hồng cười khi hai câu thơ nghe thật tức cười quá đỗi. Tôi bèn quay cái đầu từ phía để tìm tác giả. A, kia rồi tác giả là cậu bé dễ thương, có đôi mắt tròn vo và nụ cười còn phảng

phất trên môi. Nhỏ Hồng dúi gói chuối vào tay tôi bảo, tiếc thay, hân ta còn quá bé. Chú nhỏ đưa tay vấy theo xe tôi, tôi lại được thấy thêm một chiếc răng khềnh lập ló khi chú nhỏ cười. Chú nhỏ thật xinh trai và tôi bỗng đưa tay chào lại.

Hôm sau lúc tôi đang học bài thì nhỏ Ngọc chạy vô phi báo :

— Anh Dũng tới kia chị Phụng.

— Kệ xác ông, mì ra nói chuyện với ông dùm ta đi.

Ngọc nhăn mặt :

— Em biết gì mà nói, bạn chị chứ bộ. Thôi, em đi chơi đây, chút anh Sơn về có hỏi chị nói dùm em nghe.

Sướng chưa, bao nhiêu chuyện đồ đầu tôi hết trơn. Tôi ngồi lăm lăm than thân trách phận, bỗng nghe tiếng chân tiền lại gần và anh Dũng lên tiếng :

— Học bài há nhỏ, siêng ghê ta ?

Tôi không thèm trả lời. Anh ngồi đối diện :

— Nè, hôm qua anh bạn, em làm toán chưa ?

Tôi cũng không trả lời. Anh trợn mắt :

— Sao im lìm vậy, có giận thì cho biết lý do với chứ.

— Em bị té cây đau ghê đi Dũng.

— Ai bảo nghịch, ham leo trèo.

— Chính anh cho em leo cây mà.

Dũng xoa xoa tay lên mặt bàn nhìn tôi cười cười. Thấy tôi vẫn lạnh băng, anh ngáp ngừng nhìn ra cửa sổ. Nơi ấy mây cảnh hồng vươn cao khoe những đóa hoa đỏ mịn. Một lát anh quay lại.

— Xin lỗi Phụng nghe. Hôm qua thật tình là anh bạn.

— Vâng. Em biết rồi anh chờ cô nào đó đi chơi vòng vòng phải không ?

— Ừ, ư mà sao em biết ?

Tôi nói dối là đã trông thấy Dũng quẹt diêm châm thuốc hút.

— Đó là Bích Quyên em họ của anh mới ở Đà Nẵng vô sáng qua.

— Thật không Dũng ?

Anh nhìn tôi một thoáng ngạc nhiên rồi cười.

— Em không tin hả. Nhỏ Quyên cũng vô với ông anh của nhỏ.

Ngày mai anh đưa họ tới gặp Phụng nghe. Anh lỡ quảng cáo em cho

họ nghe quá xá.

Tôi đỏ bừng mặt :

— Dững kỳ ghê. Chắc Dững nói xấu em. Coi chừng bị em kiện ra tòa về tội mạ ly.

Anh chỉ ngồi cười trừ. Tôi gấp sách bỏ lên bàn rồi đứng dậy. Tôi cười uống nước, cái với anh thật là khô cổ. Anh cũng dặn tôi rót cho anh một ly, cái với tôi anh cũng thật là khát nước. Tôi xuống bếp mò tủ lạnh gặp ly nước chanh của nhỏ Ngọc pha sẵn để dành đi chơi về uống, tôi bèn lôi ra uống một hơi hết nửa ly rồi đem lên báo với Dững.

— Nước chanh em làm cho Dững nè, ngon không ?

— Ừ, chưa uống đã thấy ngon.

— Bời vậy em lỡ uống thử mất nửa ly....

Anh cười đón lấy ly nước :

— Không sao.

Nói xong anh ực mất nửa ly còn lại cái một. Xong xuôi anh bảo :

— Chiều nay 6 giờ anh tới đón nhỏ đi chơi.

— Cho anh Sơn đi chơi với nghe. Dững và em đi thôi thì ngại lắm.

— Ngại cái gì vậy kia ?

— Ơ, em đâu có biết.

— Vậy mà bảo ngại, em thật là rắc rối.

Ừ, mà tôi cũng không hiểu mình ngại gì nữa. Chỉ có một điều gì ngăn ngại khi tôi và Dững đi với nhau. Tình cảm chúng mình hẳn nhiên phải không Dững. Nhưng tôi không sợ những tia mắt ngoài đường không có một tí vẻ hờn oán nào dành cho chúng tôi. Tôi cũng không biết giải thích thế nào với lũ bạn về sự có mặt của Dững trong đời sống tôi nữa. Anh đến như cơn gió, không có một cơn bão nào cuốn theo. Như thế là đủ rồi, đời sống sẽ phẳng lặng và tốt đẹp, phải không. Cũng có những tôi mưa thật buồn. Trong tận cùng cô lẻ thanh âm Dững, Dững rất nóng nần, phải giải thích thế nào giữa hai chúng ta. Khi mà Dững vẫn lặng lẽ và tôi vẫn có những hoang mang bất thường. Thật lạ lùng khiến đầu tôi rối bung lên. Dù gì tình anh em bấy lâu vẫn còn vô cùng thân thiết, phải không Dững ?

Lúc anh ra về, anh vẫn dặn mãi câu :

— Mai anh đến với Quyên và ông anh. Nhớ đừng bỏ đi chơi đâu nghe Phụng.

— Dững cũng đừng xạo với em nữa.

— Anh đâu có xạo, tại hôm đó chờ cô em đi có việc cần nên không ghé em đó chứ.

Tôi đi theo anh ra cổng ngắt mấy chiếc lá khuynh diệp đưa lên mũi hít trọn mùi thơm tho. *Đừng hứa cưới với em nghe, Dững.*

Tôi đang cảm mấy cành hoa hồng vào trong bình thì nghe có tiếng anh Sơn nói chuyện âm ngoài cổng. Tôi phóng ra nhà sau báo nhỏ Ngọc lên coi phải anh Dững đến không. Nhỏ nấp sau tấm màn nhìn ra và báo cáo :

— Anh Dững đi với anh chàng lạ ghê chị Phụng.

— Ừ, em của anh Dững đó, còn có cô nào nữa không mi ?

— Cô nào ? Hoàn toàn không có một bóng hồng nào cả.

Ừa, sao lạ vậy kia, chẳng lẽ em bị lừa một lần nữa sao Dững. Tôi định chui xuống bếp nhưng anh Sơn đã gọi lên. Tôi đứng định đi lên cười với Dững và quay sang chào ông em nhưng tôi suýt la lên. Chúa ơi, hẳn chính là tên bị *kiên lừa* căn hôm kia ! Tôi không ngờ quá đât lại tròn đến thế. Hẳn cũng nhìn tôi sững sờ. Dững ngạc nhiên :

— Gì vậy Phụng ? Bộ hai người quen nhau hả ?

— Ơ... Hình như em có gặp ở đâu đó thì phải.

Hắn nhìn tôi mỉm cười.

— Tôi cũng nhận thấy như thế, nhưng chắc không phải là gặp nhau trong sở thú.

Tôi cười cười. Anh Sơn lên tiếng mời hẳn và Dững ngồi xong anh rút đi mất. Dững nói với tôi :

— Thanh. Em của Dững đó, mới vào đây được vài ngày.

— Còn cô gì đó đâu ?

— À, Quyên hả. Nó bị cảm rồi nên không đi được.

Một lát anh đứng dậy :

— Em ngồi nói chuyện với Thanh đi, anh vô Sơn một chút.

Dững vừa biến sau tấm màn. Hẳn đã nói :

— Tôi bị bệnh mấy hôm nay, kiên lừa hành đau phát sợ.

Chà, nãy giờ hẳn giả bộ hiền từ để qua mặt Dững đây. Tôi tỉnh bơ :

- Cho ông chết luôn, nói với tôi làm chi.
- Em thật là ác, một ngày nào đó em sẽ gặp quả báo nhãn tiền.
Tôi nhăn mặt :
- Kệ xác tôi, ai mượn ông nói.
- Hắn lì lợm :
- Nhưng tôi thương em...
- Thương gì ?
- Hắn đáp ứng :
- Ô... tình thương nhân loại, tình đồng bào, ruột thịt vậy mà.
- Tôi cười khoái chí :
- Vậy mà tôi tưởng ông nói khác...
- Hắn hấp tấp :
- Ừ. Ý tôi không phải thế, tôi muốn nói khác, như em đã nghĩ...
- Vậy hả. Tôi nghĩ ông bị thương hàn, đúng không ?
- Ô, không phải vậy.
- Vậy là tôi đoán sai bét, tôi cảm thấy xấu hổ, không dám nói chuyện với ông nữa đâu, ông ngồi chờ nhé, tôi đi gọi Dũng lên với ông.
- Tôi nói với Dũng ở ngoài vườn :
- Em ghét Dũng.
- Sao vậy. Thành Thanh nó nói cái gì với em ?
- Em quên hết rồi. Nhưng ai bảo Dũng đem hắn đến, em đã cãi nhau với hắn một lần.
- Sao vậy ? Ai gây ra trước ?
- Tôi cong môi :
- Chính hắn. Em hoàn toàn vô tội.
- Ừ, tạm tin. Vì hắn là phóng viên nhà báo.
- Anh Dũng. Em ghét hắn.
- Dũng tròn mắt :
- Sao ai em cũng ghét hết vậy, ngược lại ai cũng thương em.
- Cả anh nữa chứ ?
- Anh gật đầu. Tôi mân mê cọng tóc.
- Tình nhân loại hả ?
- Không, hơn thế nhiều.

(xem tiếp trang 95)

ĐÀN MƯA

TỪ KÊ TUỜNG

thuyền về trên sông
chờ một ánh trăng

chiều nay sóng biếc
soi thơ mây hàng

gió vàng vì vu
có con nhạn trắng
bay về phương nào

chờ theo đôi cánh
một mùa thu sầu

mưa về suốt lá
thả một dòng ngâu
mấy tờ lạng lẽ
vừa rơi ngang lầu

ôi hay ai đàn
giữa gió thu trong

ngồi nghiêng suối tóc
soi mắt huyền nhưng
một vầng trăng mưa
bóng thuyền đông đưa

ta ngồi dưới lá
sông vàng như tơ
nhạn bay ngàn dặm
ên kêu bên lầu
người ngồi mây bóng
cho ta soi cùng

đêm tha hồ tàn
trăng tha hồ tàn
vết mảnh trăng tan
cho vào túi áo
ôi người mộng ảo
âm âm tiếng đàn.

VỀ TRONG CƠN MƯA

NGÔ THỊ
CÁT NHUNG

Khi em và Kim vừa ngồi trên xe lam thì cơn mưa đổ xuống. Cơn mưa vừa đủ lớn để ướt áo, nhưng bác tài đã vội gài kín những miếng nylon phủ che. Rồi chiếc xe nổ máy và rời bến. Lúc đó em mới biết, em và Kim là hai người khách «đủ» cho chuyến xe khởi hành. Em chợt nghĩ tới anh Thoại. Phải chăng trong tim em còn một chỗ đợi và nếu có em bước vào là anh khởi hành. Một khởi hành cho chuyến đi hạnh phúc.

Ngồi trong xe, không khí giới hạn, em cảm thấy một chút mệt. Kim cũng không còn liên tưởng. Cô bạn nhỏ của em cũng ngoan lắm đây, anh Thoại. Có lẽ Kim cũng mệt nên ở trên chuyến xe lam này cô bạn nhỏ mới ngậm miệng. Đôi môi Kim giống BB lắm. Em muốn cắn một cái như anh thêm hôn lên trán em. Nhưng chưa được anh Thoại à. Bởi em hay có tính hốt hoảng và sợ lắm. Và anh cũng chưa hôn em như thế vì anh biết và không muốn em hốt hoảng và sợ.

Sao nghĩ tới cái đó em lúng túng quá. Nhưng nhớ có một ngày nào anh hôn em thì sao? Em thấy nó ghê làm sao. Thôi đi anh Thoại nhé. Dù cái hôn anh thật khê nhưng anh sẽ cảm thấy mọi mơ mộng vỡ tan và mọi thương nhớ sẽ giảm dần theo cấp số nhân. Và những cái hôn kia sẽ là mưa và cũng sẽ là ham muốn. Như vậy thì còn chỉ là

chúng ta, còn chỉ là những nguyên vẹn phải giữ gìn cho khác đi những đôi lứa vừa mới lớn khác.

Mưa đã làm cho em không thấy gì hai bên đường. Cho dù nhìn qua vai bác tài, những cột đèn thoáng mắt mù mờ với tốc độ xe chạy. Những dây điện làm những cánh diều giấy vướng mắc thường ngày như chìm mất trong mưa. Em chỉ còn nghe tiếng mưa rơi trên mái xe. Tiếng mưa rơi rào rào mang âm thanh nhạc Tứ Quái. Em cảm thấy như thức dậy nhiều thứ trộn lẫn vào nhau đèn choáng váng.

Phía sau, lùi xa đi những khoảng đường quen thuộc mà mỗi sáng đi học mỗi trưa đi về bằng xe đạp thấp màu xanh em chọn. Có lần, anh thấy em đi xe đạp thấp đó nhanh như một tay đua, cúi đầu nhắm mắt mà chạy. Anh nói — Nhớ xảy ra tai nạn thì anh buồn biết bao nhiêu. Em biết cái tình anh thương em, nhưng em lại quá thành thật. Tại em sợ trễ học.

Anh phải giải thích. Hãy chậm hơn một chút, một chút thôi, mọi việc rồi cũng xong. Chạy nhanh như thế, em sẽ thấy và biết sau đó là chưa xong gì hết. Em chợt hiểu và nguyện với lòng sẽ chạy chậm hơn, cẩn thận hơn. Nhưng tại anh đó. Mỗi lần thấy anh từ xa, em lại cảm đầu mà chạy. Chạy nhanh như trốn tiếng anh gọi. Chạy như sợ anh nhia biết. Em đi học «cúi đầu nghiêng vai tóc xoắn». Ai bảo anh nói như vậy làm chi. Ghét anh quá đi thôi.

Ghét anh hơn mỗi lần anh khen em. Làm sao em quên được tiếng nói giọng miền Nam của anh — Không hiểu sao anh thương em. Tìm hiểu mãi anh mới thấy em có đôi mắt đẹp. Em là cô bé Bắc kỳ nho nhỏ, em phải hỏi Kim. Kim ký nhẹ đầu em — Con trai Nam nói thương là yêu đó «cô hai», Tiếng Kim giả giọng Nam y chang bà Kim, Chung tiếng chuông vàng thủ đô ca vọng cổ. Vậy mà em thích Kim, nghe lời Kim nhất. Có lần anh giận vì em nghe Kim hơn anh. Anh nói — Kim nói ngọt như đường Thốt Nốt mà em không tin Kim sao được. Em hơi trung ức, nhủ rằng sẽ nghe anh Nhưng. khi anh đi rồi em lại nghe Kim. Như thế, chắc anh cũng phải ưng ức như em, chứ bộ! Thôi thế là huê.

Lâu lắm em mới nói được tiếng huê. Con gái thủ huê con trai là con gái thẳng. Như vậy em thẳng anh được chưa, anh Thoại. Nhưng sao

em vẫn thấy chưa thắng được anh, dù thắng nhẹ nhàng với tí sỗ một không. Có lúc, em nói với anh những điều em cho là đúng, nhưng bị anh nói ngược lại tất cả mà còn có lý hơn, em tức muốn khóc. Anh chợt thấy bèn nói—Anh đùa thôi, chứ em nói đúng. Em mắt lòng mát dạ quá đi thôi. Em cảm thấy lúc đó em hơn anh, em thích ghê. Thích đến nỗi buổi tối đó em học bài mau thuộc và mỉm cười lúc sửa soạn nằm ngủ. Đến cả sáng hôm sau em còn thấy vui.

Vậy mà nhiều khi em thấy anh mãi mê ghé nhà mấy nhỏ bạn em ghét. Con gái có những xích mích nhỏ mà giận dai. Gần như là đoạn tuyệt. Và đôi khi đoạn tuyệt thật. Bởi tự ái con gái lớn bằng cái nắm tay anh, chứ bộ! Nhiều lúc thấy như vậy em rơm rớm nước mắt vì cảm thấy như anh quên em. Em ngồi học bài không thuộc vì ghen tức. Đến khi anh ghé lại em, anh còn cười được. Phát ghét. Sao không cười với tụi nó đi, dành nụ cười đó cho tụi nó vui nó mát mẻ, nó khoẻ khoắn, nó lảng xãng lữ xư với anh. Hay là cười dư rồi đem cái cười dư đó cho «người ta». Em ghét anh. Em ghét anh lắm. Em quay mặt đi vào nhà sau. Anh kêu lại. Tiếng kêu đúng lúc, nhưng em đi luôn, vì em nghĩ phải giận anh đúng tuần lễ.

Trong tuần lễ giận anh, thoáng thấy anh đến nhà là em tròn. Có lúc anh bắt được, hỏi em câu gì em cũng cắn chặt răng và nhìn thẳng chỗ khác. Em nghĩ làm như vậy cho anh tức, để trả thù. Vậy mà anh vẫn cố trêu cho em cười. Em phải nói—Hồng giống đâu à ghen. Hoặc nghiêm trang bà cụ hơn—Anh dễ tính, nhiều người ghét anh. Ai ghét. Tất cả. Anh cười—Ai ghét anh cũng được, miễn có một người thương thì thôi. Ai thương. Ai biết. Biết làm gì, mệt. Ai mệt? Ai biết để làm gì, à biết để thương. Xí. À... này em... Em lắng nghe nhưng làm bộ ngó lơ. Anh thành thật—Ai ghét anh, người đó chưa hiểu anh.

Anh Thoai, em ghét anh, như vậy là em chưa hiểu anh? Vậy khi em không ghét anh thì tại sao em cũng chưa hiểu anh. Đến cả buổi sáng này đi cùng Kim thăm anh, em cũng chưa hiểu anh. Ra về trong ngưng mưa. Đi về trong cơn mưa. Em muốn khóc. Con gái khóc xấu lắm. Con gái hay làm mưa. Như thế thì làm sao có khoản «trời cho đẹp» để thi hoa hậu. Em biết anh trêu. Em lăm hai tay vào nhau, muốn dằm anh cả hai nhưng em thấy sợ làm sao ấy. Nhớ mẹ bắt gặp thì sao?

Mẹ đã có lần bắt gặp anh cúi xuống tóc em, nhưng may mà em kịp ngẩng đầu lên. Đôi mắt anh buồn rầu tội nghiệp. Nhưng anh «lấy vài thưa che mắt thánh» với mẹ bằng cách chuyển mạch hỏi sang công ăn việc làm rồi lại còn suy diễn ra tứ tung những chuyện gì đâu như chỉ rồi. Rồi anh nói với mẹ như chuyện có thật. Em ghét anh đóng kịch quá đi thôi. Tại sao anh gọi em bằng em, mẹ em bằng chị và thấy em bằng bác. Gọi chi mà lạ lùng, chẳng có cái thông chê gì cả. Anh lại giải thích (dù anh không thích như thế)—Gọi thấy bằng bác thì đúng. Đúng. Gọi em bằng em thì đúng. Đúng. Gọi mẹ bằng chị vì... Vì sao? Vì mẹ còn trẻ. Anh nhìn thẳng vào mắt em làm em cúi đầu. Tiếng em đêm quên thuộc của anh—Có lẽ, bây giờ em giống mẹ ngày xưa. A! Người ta lớn mà cứ gọi là con nít. Anh không trả lời lấy vội một cuốn sách ở kệ sách nói nhanh—mai em đem lại—rồi thật lẹ bước ra khỏi quán. Em nhìn theo anh đi trong mưa vừa đổ. Bây giờ, em cũng đi trong mưa vừa đổ với Kim. Em và Kim đã xuống xe cách nhà khoảng hai cây cột điện. Đi bộ trong mưa. Mưa bay ran rất mật. Anh có biết em đang tưởng tượng đến cái gì không? Khuôn mặt anh. Phải. Bây giờ em cũng đi trong mưa nhưng sao không có ánh mắt trông theo. Sao thiếu vắng đi cái nhìn thiết tha muốn gọi người quay lại.

NGÔ THỊ CÁT NHUNG

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

- ÁO TÍM QUA ĐƯỜNG
- MỐI TÌNH SƯƠNG KHÔI

2 TÁC PHẨM MỚI CỦA

TỪ KÊ TƯỜNG

- LÀ 2 CUỐN TRUYỆN DÀI THIẾT THA, GHI LẠI DẤU CHÂN MỘT THỜI MỘNG TƯỜNG

chủ tiệm :
KIÊN VANG

quản lý :
KIÊN NỮ

NÀY QUÍ VỊ. SAU KỲ NÀY CHẠP PHÔ SẼ ĐÓNG CỬA ĐỂ DỌN NHÀ AN MỪNG ĐẠI LỄ GIÁNG SINH. HÃY TỚI ĐỪNG HẸN, VÌ ĐÓ LÀ THÁNG CHẠP, BẠN SẼ BUỒN BÃ SUỐT MỘT MÙA GIÁNG SINH, NẾU KHÔNG CÓ TN TRÊN TAY VÀO NGÀY 20 THÁNG 12 NĂM 1974.

dân Âu châu bẩn hay sạch ?

Theo một cuộc điều tra ở Âu châu người ta đã hỏi 19.000 người về việc thay đổi quần áo lót. Kết quả: Người Pháp 9 ngày mới thay một lần. Anh và Bỉ mỗi tuần một lần, người Ý và Thụy Sĩ 2 lần trong 1 tuần và Đức, Hòa Lan 3 lần trong 1 tuần.

AI bảo rằng ông bà Âu châu sạch sẽ và thơm ngát mùi hương ?

định giá.

— Cái đồng hồ đeo tay này bao

nhiều đây cô ?

— Thưa 6.000 đ.

— Trời ! Còn cái này ?

— Ông có thể kêu thêm 3 tiếng "Trời" nữa. **KIÊN NỮ** cúp

tim

Đưa tay lên ngực phía trái, bạn nghe trái tim đập nhịp nhẹ nhàng. Nhưng nếu tập trung các nhịp của trái tim lại trong một ngày, thì nó sẽ đủ sức ném một tấn sắt lên cao 4 mét.

MAI VŨ cúp

thư dài nhất ngắn nhất

Dài nhất do cô Louis (Newyork) viết vào năm 1954 gửi cho anh lính Hoa kỳ phục vụ tại Triều tiên. Thư được viết trên một cuộn giấy dài 975, 3 mét.

Ngắn nhất là bức thư chỉ một chữ "Sim" (ngài) để khen ngợi một người được phong chức "Kỵ mã". Thư được gởi đi từ anh Quốc. **TÊ HÁT**

có gì đâu

Hai nhà chính trị gặp nhau.

— Tại sao anh thắng cử trước một đôi thủ như ông X ? Nhất là anh chưa làm chánh trị bao giờ ?

— Thì có gì đâu ! Tất cả những người đã biết tôi đều bầu cho hân và tất cả những người biết hân đều bầu cho tôi. Và số người biết tôi quá ít.

lái xe giỏi

Một anh tài xế tắc xi, nổi danh vì chưa từng bao giờ gây ra tai nạn, được mời diễn thuyết về "nghệ thuật lái xe không gây tai nạn". Người ta dành cho anh 15 phút. Anh lắc đầu :

"Tôi không cần đến 15 phút. Tất cả nghệ thuật lái xe của tôi chỉ giản dị có thể này : Hãy coi như mình đang đi trên một con đường, mà trừ mình, còn tất cả đều là kẻ điên".

PHẠM NGUYỄN (ghi)

TỔ HỢP KIÊN

VĂN V.V. (Long An) : Đó là một tiết lộ... đờ mi. Bạn có thể quên được. Bài của bạn, đang đọc. Mong bạn thông cảm, đừng mắng mỏ TN là «phe đảng» mà tội nghiệp. Hiện thời bài vở của bạn ngọc ngáp đầu, sẽ chỉ được thanh toán dần dần.

NGUYỄN TÚY GIAO (Quinhon) : KV chỉ được phép... tâm sự lai rai, vì luật của chap phô là vắn tắt. Vậy hãy tiếp tục với sự vắn tắt. Và nhớ giùm, KV chưa cận nhưng sẽ cận nếu Giao cho chữ bỏ nghênh ngang kiểu đó. Chờ.

HOÀNG GIANG (Đà Lạt) : Em khỏi phải đợi lâu mà cũng chẳng cần nhờ ai đánh máy lại. Cuối tháng 12 này, «Người con gái mắt nai» sẽ in thành sách với tựa mới : «Thời nhỏ của nàng», trước khi nàng, Quyên Quyên, sống trong «Chú nhật Uyên Ương».

CỎ TÍM (Gia định) : Cứ gọi KV là KV. anh, chú, bác, cụ, lão gì cũng xong cả. Hân dễ tính lắm. Muốn viết bài cho TN, cứ tự nhiên. Vì ngay khi bạn gửi thư đi, bạn đã là Bạn Ngọc.

SỬA BIÊN (Qui nhơn) Không biết địa chỉ của em, làm sao tôi có thể viết thư riêng. (NTT)

cuốn sách bán chạy nhất

Trên thế giới có một cuốn sách bán chạy nhất. Đó là cuốn «Tiền». Sách dày 200 trang, mỗi trang là một tờ giấy bạc 500 đồng (loại còn đang được lưu hành.) Sách không để giá bán nhưng giá trị sách chắc là ai cũng biết.

không thích

Một cậu học sinh phải làm một bài luận tả chiếc xe đạp mini dài 150 chữ. Sau khi suy nghĩ, cậu ta bắt đầu viết :

«Chú tôi mua cho tôi chiếc xe đạp mini. Chú tôi cưỡi từ tiệm ra và đem về cho tôi đi. Trong khi đem về cho tôi, chú tôi còn nói thêm 128 chữ nữa nhưng tôi biết rằng thấy không thích tôi lập lại những lời mà chú tôi thốt ra.»

thơ văn

GIÁNG SINH

một tấm thiệp, một lời chúc
lành ý nghĩa nhất

bạn có biết

Các nhà bác học Ai cập đã triệu tập việc dùng nguyên tử để làm cho muối được không truyền giống được nữa và tận diệt luôn loài muỗi.

LÊ THÚY MAI

bạn biết chưa ?

— Phi cơ

Người chế tạo ra phi cơ là anh em Ông N WRIGHT đã chế xong đầu tiên vào năm 1093.

— Xe đạp

Người chế tạo ra xe đạp đầu tiên là ông MACUILLIAN (người Anh) vào năm 1842.

— Xe hơi

Người chế tạo ra xe hơi đầu tiên là ông. BOLLÉE vào năm 1877.

— Bóng đèn

Do ông EDISON phát minh đầu tiên vào năm 1879.

— Đèn neon

Do ông CLAUDE đã phát minh ra đèn neon đầu tiên.

— Vô tuyến truyền hình

Hai ông ECOSSE V. ZWORYKIN và BAIRD (người Mỹ) đã phát minh ra vô tuyến truyền hình trong 7 năm từ 1923-1930 và mãi đến năm 1941 mới được bán ra thị trường.

ĐỒNG HOANG CỎ CHÁY ghi

những việc xảy ra trước và sau ngày giáng sinh

1. Theo sự tra cứu, khoảng 150 triệu năm trước Thiên Chúa giáng sinh, bắt đầu có loài chim và loài có vú trên mặt đất. Và mười vạn năm trước Thiên Chúa giáng sinh bắt đầu có loài người.

— «Nhờ có vết tích xưa mà có khoa cổ học».

2. Khoảng 2800 năm trước Thiên Chúa giáng sinh xây Kim Tự Tháp ở Ai cập.

— «Âu châu lúc này đang ở thời kỳ man rợ»

3. Khoảng 2900 năm trước Thiên Chúa giáng sinh thì đế quốc Can đê có lịch sử chắc chắn và thời gian này đã thịnh vượng và văn minh.

— «Nhờ các công cuộc khai quật, ta có thể biết chắc chắn về văn chương công nghệ và luật pháp của can đê».

4. Khoảng 2000 năm trước T.C. giáng sinh là đời vua Nghiêu Thuần bên Tàu.

— Thời kỳ văn minh Trung hoa, và Ấn độ.

5. Khoảng 1800 năm trước Thiên Chúa giáng sinh tổ phụ Abraam bỏ đất Can đê đi theo lời Chúa.

6. 1265 năm trước Thiên Chúa

ĐỒ VUI TẶNG THẬT

Kiên vàng sẽ tiếp tục gửi tới bạn vàng những câu đồ vui vào kỳ tới, nhớ đón xem

giáng sinh dân Do Thái (con cháu Abraam) bỏ đất Ai Cập đi về Ca na-on.

— «Đề quốc Babylon đi từ vịnh Ba tư cho tới Địa trung hải.

7. Khoảng từ 1010 đến 970 năm trước T.C giáng sinh vua David và thời thịnh vượng của nước Do Thái.

8. Khoảng từ 239 đến 337 năm trước Thiên Chúa giáng sinh vua Cyrus (Ba tư) chiếm đế quốc Ba-ty-lôn và Ai cập.

9. Quãng từ 323 đến 313 năm trước TC giáng sinh vua Alexandre (Hy Lạp) vị anh hùng sở một chiếm tất cả đế quốc Ba tư và mở thêm sang tận Ấn độ. Thời kỳ văn minh Hy Lạp.

10. Năm 111 trước T.C. giáng sinh. đất giao chỉ bắt đầu nội thuộc nước Tàu.

11. Năm 63 trước Thiên Chúa giáng sinh, tướng của La mã là Pom-pe chiếm đất Ca ra an. Đế quốc La mã đi vòng quanh Địa trung hải còn to lớn hơn cả các đế quốc trên. 300

năm thái bình và hiện tượng của văn minh La mã. Hiện tượng có một trong lịch sử.

12. Thiên Chúa giáng sinh.

13. 70 năm sau T.C. giáng sinh quân La mã phá hủy thành Jerusalem. Dân Do thái mất nước, mất đất và lưu lạc cho tới ngày nay (qua 13 thế kỷ lưu lạc mà còn giữ được tinh thần dân tộc, âu đó cũng là một điều lạ trong lịch sử).

14. 18 thế kỷ sau T.C. giáng sinh thừa hưởng nền văn minh Hy Lạp và La mã, Âu Mỹ phát triển và xây dựng một nền văn minh mới đang thịnh vượng cho đến ngày nay.

MAI VŨ cóp

nhà độc tài và tên sát nhân

Lee Harvey Oswald, người giết tổng thống Kennedy năm 1963 đã nổi tiếng hơn cả nhà độc tài Adolf Hitler của Đức. Một lá thư Oswald viết từ Nga sô về cho mẹ năm 1962 đã bán được 1250 đô la. Trong khi thư của vợ nhà độc tài Hitler gửi cho chồng chỉ giá có 500 đô la mà thôi.

TÊ TỬ THỪA (ghi)

giờ thế giới

Trên thế giới những giờ trên các quốc gia đều khác nhau.

24 giờ đêm

Ở Việt Nam, Nam Vang, Vạn Tượng Bangkok, Tân gia ba Djakarta (Indonesia)

01 giờ đêm

Ở Manille (Phi luật tân), Hồng Kông, Đài Loan, Nam Kinh.

02 giờ đêm

Ở Melbourne (Úc) Tokyo, Séoul (Nam Hàn)

03 giờ

Ở : Sydney (Úc).

07 giờ

Ở : Hạ uy duy

10 giờ

Ở : Mexico (Bắc Mỹ.)

11 giờ

Ở Chicago (Hoa Kỳ).

17 giờ

Ở : Greenwich (Anh quốc) London Paris, Alger.

18 giờ

Ở : Tunis, Rome (Ý) Berlin (Đức)

19 giờ

Ở Le Caire (Ai Cập), Leningrad (Nga).

20 giờ

Ở Djibouti, Moscou.

22 giờ

Ở : New Delhi (Ấn Độ)

23 giờ

Ở : Calcutta (Ấn Độ).

ĐỒNG HOANG

THƯ PHÁT RIÊNG

gửi Ô. TRẦN VĂN NGHĨA (Blaio).

Đã lo xong giấy phép tập thơ cho ông. Về ăn Giáng Sinh nhớ vắc theo một cành thông bự.

Ký tên

KIÊN VÀNG

đàn ông và đàn bà

— Muốn sống sung sướng với một người đàn ông cần phải hiểu họ nhiều và yêu họ ít thôi. Muốn sống sung sướng với một người đàn bà cần phải yêu họ nhiều và đừng nên cố gắng tìm hiểu họ.

H. B. NECTAR

— Ít nhất cũng có một điểm mà đàn ông đàn bà hoàn toàn đồng ý với nhau : Cả hai bên đều ít tin ở đàn bà.

H. MENCKEN

— Xã hội chúng ta sẽ thật là lý tưởng, nếu tất cả đàn bà đều có chồng, và tất cả đàn ông đều chưa vợ.

EDGAR SALTUS

— Trong trái tim người đàn ông đều

có một điện thờ thiêng liêng dành riêng cho một người đàn bà duy nhất. Nhưng chung quanh điện thờ có nhiều ngọn tháp nhỏ, và những ngọn tháp nhỏ này ít khi vắng người.

B.F.

hôn nhân

— Một cuộc hôn nhân do tiếng sét ái tình là sự cố gắng phi thường của một thiên truyện ngắn đổi thành tiểu thuyết dài.

S.H.

— Hôn nhân không phải là cái bền để đậu, mà là một hành trình phải vượt qua.

H.B.

chuyện xi nê

Cách đây vài năm, khi có người hỏi sao ông không chịu lấy vợ sau mấy chục năm phòng không gối chiếu, «tài tử lão thành Maurice Chevalier đã trả lời: Nói ra thì các bạn không tin, nhưng đây là sự thật, mỗi sáng khi thức dậy, tôi có thể xuống giường ở bất cứ phía nào tôi thích !»

TÊ TỬ THỪA

Khởi đăng từ số Giáng Sinh một truyện dài ngộ nghĩnh và dễ thương của Đinh Tiên Luyện

chúa phán : hãy yêu em

CÁNH HOA VANG LÊ XUÂN THỤY

Những hạt nước từ trời cao xuống được gió phất bay vào phòng bởi cánh cửa sổ vẫn được mở toang. Em tựa người vào thành cửa sổ, áp trán trên thanh ngang song sắt nhìn những hạt mưa rơi rơi buồn bã bên ngoài.

Những cánh hoa ướp vàng ngoài sân héo rũ gục đầu xuống trong màn mưa trắng đục giống như những cánh bướm đa tình tham lam gục đầu hút nhụy ngọt đến quên vỡ cánh. Mưa không to lắm, nhưng cũng ngại cho ai phải đi ra phố khi cần trong lúc này. Bầu trời mờ đục. Trời này thì mưa dai lắm, em nhớ lắm. Tiếng mưa rơi, tiếng nước chảy gợi thêm cho lòng em những băng khuâng nhung nhớ về những buổi học về trót sông nước mưa những bài thơ viết cho má khi những giọt mưa trong màu thủy tinh, rớt trên má em giống như những giọt lệ long lanh chảy dài đọng trên đôi gò má của má, lúc má đưa em về trong một mùa khai giảng xa xưa.

Ngày hôm qua, em không đi đưa đám tang má Dũng dù rằng đã có hứa và cũng hứa chắc với lòng mình. Nhưng không hiểu sao em lại đổi ý trong giờ phút chót? Em sợ không giữ được bình tĩnh trước những giọt nước mắt thương tiếc khi phải chứng kiến trong những giây phút ly biệt sau cùng? Hay em sợ chính mình sẽ gặp những giây phút

khôn cùng trong một cuộc tình đã muôn trùng ngàn dặm? Em cứng rắn quá ư? Hay quá yếu mềm khi sợ phải đối diện với ảnh hình xa xưa cũ? Không, dù cho có gặp anh trong đám người bận rộn chen chúc đó em cũng nghĩ mình sẽ mặt bình tĩnh, lạnh lùng như đã chưa lần nào quen biết.

Khi chiếc xe đồ tách bên rời xa tình lý thì em cũng nhận biết mình đã thật sự xa nhau và cảm giác được rằng cuộc tình cũng vừa chấp cánh bay cao đến tới một đỉnh trời xa lạ nào khác.

Ngày anh đưa em về Saigon, em nói thật nhiều thật dài, bên cạnh anh lặng thinh cũng thật nhiều thật dài không biết để nghe nói hay là anh đã nín lặng để nghĩ về một điều gì? Mà sau này tình mình đổ vỡ em cũng chẳng biết tại sao? Anh chẳng phân trần mà em cũng không cần ở anh một lời giải thích biện minh có phải chăng cả hai đều chứa cao ngất một núi tự ái trong lòng? Có phải chăng cuộc tình đổ vỡ tự đó? Những mối tình đầu thường không là toàn bích những mối tình đầu có phải chăng đó là lần mức nhập cuộc mà ông thần tình ái đã dạy cho loài người biết khổ đau khi bước chân đầu tiên chân chững vào thế giới yêu đương mộng tưởng? Nên chừng tất cả những mối tình đầu đều dang dở.

Chiếc ảnh kỷ niệm em vẫn hoài đời cất giữ. Em vẫn hằng yêu nụ cười gắn trên môi anh, nụ cười biểu tượng một thiên thần mà em là một kẻ say mê lắm lắm. Suốt đời em mê nụ cười đó như một tín đồ ngoan đạo mê những triết lý, giáo điều Chúa dạy. Bên thơ mộng sau lưng chúng mình biển làm chứng cho cuộc tình mình, cho những thề hẹn bên chặt trăm năm. Màu trời thì xanh, màu biển tím ngắt, áo anh vẫn trắng tuổi học trò cùng với chiếc nón em đội màu đỏ thắm. Em vẫn yêu màu đỏ, màu đỏ là màu nóng nần, nồng thắm của tình yêu.

Những bức thư em đã đọc đi đọc lại cùng với những giọt nước mắt khôn nguôi khuôn mặt của những người yêu được nhìn bởi một người yêu, anh tin tưởng là ngàn năm vẫn vậy không hề thay đổi?... Câu nói đó đến bây giờ quá mĩa mai phải không anh? Người ta thường bảo thời gian là liều thuốc hàn gắn tất cả những vết thương lòng. Nhưng mỗi phút thời gian đưa thép nhọn cho máu thấm rơi mỗi phút đầy tim

yêu. Trong cuộc tình, anh đã đóng vai Thượng Đế, đóng vai định mệnh để lèo lái con thuyền yêu đương vào giữa cơn sóng dữ khuôn mặt của người yêu được nhìn bởi một người yêu có thật là ngàn năm vẫn vậy không ? Có thật là không hề thay đổi chăng ? Cho đến bao giờ em nhìn thấy lại được bóng hình em trong đôi mắt anh đôi mắt đen lầy lội đó, lòng giếng sâu thăm thẳm đó ám ảnh em suốt đời. Đôi mắt mà lúc tiền đưa, em không dám nhìn thẳng để nghe anh nói dù một lời đưa tiền, em chỉ sợ mắt mình ràn rụa những giọt lệ chia xa. Tại sao chúng mình không là của nhau trong chuyến tàu nhiều nước mắt đó ? Tại sao chúng mình không vượt qua tất cả những ích kỷ nhỏ nhen, những thành kiến cách ngăn phi lý.

Giọt nước mắt vẫn không biên giới cũng như tình cảm con người không biên giới cách ngăn. Giòng nước kia có ở tận nguồn cao, có trăm chia ngàn nhánh cũng sẽ đổ vào lòng bát ngát của đại dương. Giòng nước tuy mờ màng xuôi chảy, nhưng tác dụng xoi mói mòn non thì tình cảm con người cũng sẽ qui tụ về tìm để tạo thành niềm rung cảm giữa đôi tim rơi bể sâu tình ái. Em vẫn biết yêu thương không là trọng tội, nhưng bây giờ chúng mình tình ái đã dở dang. Anh đã xa em ngút ngàn như cánh chim đã bay đi biệt qua một khoảng trời mờ nào đã thiên thu cách trở.

Hắn là em đã quá đôi ngạc nhiên khi bỗng dưng sự vắng bật cô ý trở về bằng cánh thư đầu mặt. Nhưng đó là cô ý hay giả vờ ? Mãi lâu không thư từ lạc lạ nhau không biết trong khoảng thời gian trống vắng đó có những vui những buồn nào chợt đến chợt đi ? Hắn đã là một dựa điểm cao vợi tình cờ giúp anh không quên em thật dễ. Có lẽ cũng không còn chút kỷ ức vụn vặt nào đọng chứa một chút nhớ, một chút thương, quay mặt đi thật lạnh. Tơ non chưa vương mà tơ non lại chai chối cụt ngọn ! ? Thật không có điều gì thắng thối hơn ? Tơ non chưa xanh mà tơ non đã héo úa rụng rơi ? Thật không còn điều gì buồn hơn ? Đó là tất cả những điều em tìm thấy ở lần ngạc nhiên quá đời. Nhưng sự ngạc nhiên đó không vô lý là bao ! Nó bắt đầu bằng cùng tận của một tâm hồn hồn tử. Nó là một tận cùng ? là một chấm dứt ? hay là một cõi mơ ? Chắc hẳn một điều là không ai trách phẫn ai vì hương xưa đã phai đã mất thì thư đi một

chút nhớ, thư về một chút vui cũng không phải là những hồn nhiên xưa cũ nữa!

Chúng mình là hai vì sao đã lạc mất nhau nơi một tinh cầu xa lạ. Hoa hướng dương em đã héo hắt khi chờ đợi mãi ánh mặt trời mà mặt trời anh không đủ sức xóa tan đi những sương mù đã lấp kín những yêu thương. Cuộc tình đã như ngọn lửa buổi chiều đông, em không trách anh hững hờ phản bội, em cũng không trách mình đã thả lỏng vòng tay vì bởi em đã níu kéo chỉ là một việc làm vô nghĩa, vì bởi em đã nói cho anh biết trong lần anh đưa em về Rạch Giá trong mùa khai trường năm cũ. Anh đã biết em là một thực thể riêng rẽ trong gia đình. Anh biết rõ ràng như thể thì tại sao anh lại còn cho em thêm nhiều bơ vơ, nhiều bất hạnh đắng cay ? Ngọn lửa buổi chiều đông vừa chợt lóe lên rồi tắt phụt, còn lại chẳng chỉ là những ánh hồng thoi thóp gương gạo làm sao đủ sức sưởi ấm được mùa đông băng giá trong lòng em, làm sao em đủ sức để níu kéo được một cánh chim trời ngàn dặm xa khơi. Tình yêu không ngủ trên môi trên mắt thì những nụ hôn nồng nàn thương nhớ cũng phai nhạt nhớ thương. «*Có hoa nào không tàn có tình nào không phai...*» thì mơ ước nào không tan vỡ. Ước mơ đã thành mây khói, kỷ niệm cũng nhạt nhòa theo ngày tháng xa nhau. Những mơ ước nơi em sao không bao giờ trở thành sự thật ? Phải chăng những mơ ước của tuổi học trò là phải đổi thay theo từng mùa khai giảng, từng niên học mới và những ý tưởng mới. Trong tâm lòng non đời mới theo từng mùa khai trường từng niên khóa mới. Trên con đường Nguyễn Bình Khiêm dài hun hút đó, em đi đến trường bằng những bước chân cô đơn đã khô héo ước mơ. Bây giờ tất cả đã xa mù xa tắp, chỉ còn nhớ nhau ở những mùa khai giảng, qua bên này và bên kia vùng biển mênh mông.

Lần gặp anh khi đợi thuyền phà để sang bên kia sông lúc trở về trong mùa khai giảng, em không nói được lời nào dù lòng chất ngất nhớ hương. Lúc anh đi rồi, em leo lên xe đồ ngồi yên mà nghe lòng rưng rưng muốn khóc, em tức cho sự hèn yếu của mình. Sợ tiếng khóc sẽ vỡ òa bởi sự tức tởm cảm lạnh bị dồn nén quá thế, em mở valise tìm quyển nhật ký viết mấy chữ : «*Hiền, em yêu anh*». Em tức giận khi anh dặn em về đó rán học nhé bé ! Em biết, câu nói đó ở anh là một sự đòi lòng: một bắt buộc dĩ phải nói với em.

Bây giờ, đã qua rồi mấy mùa khai giảng, những lần gặp nhau đó em chỉ nín lặng để nghe anh nói và trả lời khi anh hỏi, dù rằng muốn nói với anh thật nhiều về chuyện chúng mình dù là những nhớ thương bão lộng trong lòng em. Trời ơi ! Sao em quá hèn yếu đồn mạt trong tình yêu ? Em vẫn nhớ những ngày yêu nhau, những thề thốt hẹn hò nơi bờ biển thơ mộng vào những ngày đầu xuân. Em vẫn nhớ hai đứa nhìn nhau cùng nghe bài hát Mùa Thu Chết mà nước mắt ràn rụa như mưa. Em vẫn nhớ những buổi trốn nhà hai đứa dắt nhau lên núi Bửu Long để cùng nhau dứt khoát. Trời ơi ! Lúc yêu nhau cùng nhau thề non hẹn biển, đến lúc xa nhau cũng đem nhau lên núi lên non để xóa chết những thề thốt để gởi hết những đau khổ đã đóng cứng khi mắt nhìn mắt để cho nhau những lời nóng bỏng lâu dài, tay ngó tay nhau để ông thần tình ái cột chặt sợi chỉ đỏ tơ duyên bền bỉ đến trăm năm. Lúc yêu nhau quá thơ mộng tuyệt vời thì khi xa nhau phải ngậm ngùi cay đắng, vất vả, đau thất tình yêu.

Hiền, những tờ thư này em vẫn cất giữ cho anh. Em chìm hồn vào cảm giác nửa mê, nửa tỉnh khi mũi em chạm phải mùi bao thư, mùi giấy mực để lâu ngày của những tờ thư kỷ niệm. Em đặt vào xấp thư một nụ hôn. Có lẽ đây là nụ hôn cuối cùng đó Hiền ơi ! Nụ hôn em trao cho anh bằng kỷ vật thân yêu của một cuộc tình đã ngăn chia đôi ngã. Còn có nhau chẳng chỉ là kỷ niệm. Kỷ niệm một cuộc tình mộng mị. Anh đã mang đi một nửa mảnh tình em, một nửa mảnh tình còn lại em ghi cắt vào gia phả tình cảm để nhớ một lần trao tình yêu cho anh, một lần gửi tâm hồn vào vùng mắt của một người hùng, một cánh chim trời chưa mỏi còn hăng say yêu khoảng trời rộng bao la, nên đã bay cao ra khỏi tâm hồn em biệt biệt mù khơi chưa biết bao giờ hạ cánh trong một ngày trở lại.

Những cánh hoa mướp vàng rơi lá tả ngoài sân trời mưa gió như tình yêu của em một đời lao đao dậy sóng.

LÊ NGUYỄN THỤY

và bạn ngọc

Ha (Sàigòn) : Phải gặp mới nói hết được về vụ xuất bản thơ.

TRẦN NGÀ (Sàigòn) : Chúng tôi đã nhờ ông thư ký ở tạp chí Văn ngày xưa giúp việc rồi. Việc ở T.N. hơi rắc rối vì phải quen sửa «mô rát», e rằng bạn không kham nổi vì.. mới mắt lắm.

TIÊU TIÊU (Tam Kỳ) : Bạn sau đừng chép thơ trên một mặt giấy.

ĐẶNG NGỌC DUYỆT (Nha Trang) : Cháu hỏi tôi về tiểu sử của tôi để làm bài trần thuật cho cuốn NCTST nhưng cháu không ghi địa chỉ, bắt tôi trả lời về đâu ? Tôi nghĩ ở trang bìa sau cuốn NCTST đã có tiểu sử của tôi rồi, cháu cứ vậy mà «xử dụng». Thân mến.

LINH (Sàigòn) : Người bóc thư cho anh không để ý nên anh không rõ tên em vì em ký như...sương

khói. Thôi, cứ gọi là Linh hoặc Linh, người đã bảo anh là «chị vú già của bé T.N.» Phần khởi vớ cũng về cuộc thăm dò của em. Em cứ viết về tòa soạn, sẽ chuyển cho Nguyễn Tất Nhiên và Nguyễn Thanh Trinh.

TRƯƠNG PHÚ HƯNG (Dục Mỹ) không thể viết thư riêng cho bạn được

THIÊN PHƯƠNG (Kiên Phong) Cứ tiếp tục ngớ ngẩn sau khi đã chán giảng dạy môn triết lý không ngớ ngẩn. Thân mến.

NGUYỄN QUỐC MINH (Lạc Thành) : Sẽ chú ý nhiều hơn với bút hiệu Mimoza.

NGUYỄN NGÃ (Đà Nẵng) Ngự Xuân Sơn tới tòa soạn hỏi, hẳn rất thích làm cho T.N. nhưng T.N. chẳng có việc gì. Yên chí, sẽ nhờ Sơn «chọn» thơ của cháu.

TRẦN VĂN HỌC (Lộc Thận): Được rồi, khỏi làm «lê» sẽ chuyển lời của em tới anh Tường. Bạn quá, không thể thư riêng cho em được.

HỒ TÊ PHƯƠNG (Nha Trang): Cứ gửi tiếp đi. Một bài sao đã đủ để nói được hay, hay không?

LÊ XUÂN HÀ THANH (Phan Rang): Hy vọng cháu đã hết buồn. Nếu muốn làm văn chương thực sự, điều cốt yếu là đừng quan trọng việc báo có đăng bài hay không đăng bài của mình.

FIÊU FIÊU (?): Đừng nên nói «không có lần thứ hai nào nữa». Cuộc sống cũng thay đổi âm âm, hưởng chỉ ta.

Q. QUỲNH (KBC 7800): Cảm ơn bạn đã ủng hộ chí tình. T.N. vốn ít ỏi ào về công việc của mình, do đó, vụ «xuống đường» sẽ âm thầm và... cô độc. Nhưng mà, sau khi bị ốm khập khừ, bao tử hứa hẹn loét và phổi hứa hẹn đầy mây xám, dự tính cho «sách tìm bạn ngọc» đánh hoãn vô hạn định. Có dịp ra Đ.N. sẽ tin bạn trước. Về hình vẽ, cứ tùy ý, chỉ cần đủ bốn mẫu. Vẽ nhỏ sẽ phóng to. Vẽ to sẽ thu nhỏ. Vụ đóng sách ầu, chính tôi cũng phân nản nhiều lần và cho rằng hết thuốc chữa.

BẢO TRINH (Cán Thơ): Không còn hai cuốn sách con hỏi mua. Đợi ra giêng hãy gửi truyện dài nghe chưa. Bây giờ bận lắm, không có thì giờ đọc.

HỒNG NGỌC (Sài Gòn 8): Hiện giờ chúng tôi đang bận làm báo Tết, nên sẽ không rảnh đọc tác phẩm cô muốn dành cho tử sách Tuổi Ngọc. Vậy cô rán đợi ra giêng nhé!

X.T. (KBC 6826): Bài của anh không bị thất lạc đâu.

LƯƠNG MỘNG THI (Hiền Xương): «Mùa xuân chết trong lòng» đã tới, tòa soạn đang đọc Thân mến.

THIÊN AN (KBC 3265): Chúc bạn sớm lành bệnh. Xin thông cảm giùm vì bận bù đầu không còn thì giờ viết thư riêng.

THIÊN QUANG (Sài Gòn): Sẽ đọc bài của bạn thật sớm. Cảm ơn nhiều về sự hiểu biết nhau đã lâu qua văn chương.

SỬA ĐỒ (Quy Nhơn): Tiếp tục nhin bánh mì đi. Như thế đỡ mập. Nhưng sẽ «ba đĩa» hơn một tí. Con sửa đồ con vẽ làm dấu hiệu ngộ lắm đó. Sẽ bắt nhốt tên K.V.

MŨ NẤU (Kontum): Cảm ơn bạn đã dành cho T.N. nhiều ưu ái.

LÊ VIỆT YÊN (KBC 4100): Vâng, có lẽ tôi cũng thông cảm được với anh phần nào, vì chính tôi 5 năm đã ở KBC 4100 như anh bây giờ. Cảm ơn những cảm tình anh đã dành cho TN. Khi nào về phép miễn khóa mời anh ghé tòa soạn chơi. (Đ.T.L.)

CHINH THANH (KBC 4451A): Bài của anh, tôi đang đọc. Xin anh cho tôi được trễ trung hơn một chút, vì thực ra tuổi đời hay tuổi lính tôi cũng chỉ hơn anh chút chút thôi. Thân. (Đ.L.T.)

TRẦN THỊ MAI HƯƠNG (Huế): Chú D.A. tính Noel hay Tết ra Huế chơi chứ hồng phải chú. Thèm được đi lắm nhưng chú phải đợi cái giấy phép. Hãy viết tiếp đừng bao giờ nghĩ tới chuyện hoàn lại bản thảo. Nghe không, cô nhỏ. (L.)

NGUYỄN TOÀN NGHĨA (Thủ Đức): Mong thỉnh thoảng vẫn nhận được thư của Nghĩa. Có dịp mời ghé lại tòa soạn, nói chuyện nhiều. Mến. (L.)

NGUYỄN THỊ K.H. (Phổ Quận): Hình vẽ nhạt màu quá không thể lên bìa được. Chuyện TN trở lại tuần báo là chuyện phải đợi... ngủ mơ. Chờ hình vẽ khác.

HOÀNG (Nha Trang): Chú* không

dám quen ông họa sĩ nhón đó, vì chú vẽ dở ẹc, chỉ có mình ngài chủ nhiệm khoai thôi. Bài thơ đang đọc. Có kết quả thi rồi, cho chú hay tin với.

NGÔ VĂN CHÂU (Vũng Tàu): Tôi có lưu ý chuyện anh yêu cầu. Nhưng ông chủ nhiệm cần mẫn và cần thận không muốn sót. Vậy từ nay anh cứ ghi ngay trên đầu bài hàng chữ xin miễn ghi. Tôi ít khi được bóc thư trực tiếp. Cảm ơn.

BẠCH MAI (Phú Lâm): Đang đọc. Đang đọc. Viết dài phải đọc lâu là chuyện đương nhiên. Phải chịu khó nhọc nhiều hơn. Cô H. nói gửi lời thăm cháu.

PDH (Gia Định): Những số cháu hỏi đã tuyệt tích rồi. Tiếc quá. Chắc Ngọc Minh bận học (Sinh viên Y Khoa Huế). T.N. không đủ phương tiện nên không mời được các họa sĩ mới.

DUYÊN HẢI (Phan Rang): Chịu, không biết địa chỉ của Máy Thu. Đề sẽ đọc bài của em sớm sớm nhé!

NGUYỄN HOÀNG PHƯƠNG (Đà Nẵng): Số 137 bán kị lô lâu rồi. Vậy khỏi cần gửi tiền mua em ạ!

VŨ KHANH CHÍNH (Long Thành): Số 148 nhà phát hành chưa trả về. Nêu trả về, gởi cho cháu cách nào?

HOÀNG PHỔ (Cần Thơ): 5 đề nghị của em sẽ thực hiện dần, còn việc mời họa sĩ «đặc biệt» của em thì không xong, vì anh thấy chả «đặc biệt» tí nào. Em cũng nên «chiếu» anh, bởi anh chỉ khoái ĐTL vẽ bìa báo. Anh biết rằng vẽ nhiều nó nhàm nhưng ăn cơm mỗi đâu có nhàm?

TRẦN THỊ MAI HƯƠNG (?): Em có thể đi «bắt» nó về xem tại sao Đoàn Dự nói vậy.

NGUYỄN TIỀN PHƯƠNG (Bạc Liêu): Cảm ơn cháu đã thương T.N.

ĐOÀN DU (Xứ Trà): Số 140 đã hóa thành giấy gói muối cá rồi. Chạp Phê đóng cửa ở những số đặc biệt thôi. Nó vẫn xuất hiện đều mà.

HẠT CÁT (Quy Nhơn): Đã nhận được một tập thơ. Phải đợi lâu mới có thể trả lời thư riêng. Hiện anh đang giữ vài chục tập thơ của các bạn ngọc, nhờ đọc giúp. Cuối năm anh đau ốm hoài, không đủ sức khoẻ làm việc liên tục và nhanh chóng. Mong các em hiểu giúp.

TRƯỜNG LÂM AN (KBC 4712) Rất hân hạnh đón nhận sự cộng

tác của Trung úy.

TUYẾT OANH (?): Đừng quá chú ý tới sự trùng hợp bút hiệu. Khổ sách Tuổi Ngọc Phê Thông như khổ sách Cây leo hạnh phúc, *Cám ơn em đã yêu anh*. Ấn loát đẹp, may bằng chỉ y chang sách của T. N. Chỉ khác mỗi điểm là bìa mỏng. (Đ.T.L)

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng): Chẳng có gì gọi là bí thám cả, cháu ạ! Mấy rồi sẽ bay đi nhưng trời còn lại mãi. Số này, tòa soạn nhận tin chung những bài cho Xuân Hồng, Giảng Sinh đã nhận.

THANH (Tiến đồn Cái Bè): Xin lỗi nhé, nếu tôi đoán chữ ký dưới thư của bạn sai. Cho gửi lời cảm ơn cô bé của bạn đã tặng bạn T. N. để yêu báo T.N. và mặt công nhờ người mua giùm từ tỉnh gửi tới tiến đồn heo hút. Sẵn sàng làm theo ý bạn.

SINH VIÊN NGHÈO cựu học sinh kỹ thuật, có kinh nghiệm, cần dạy tại tư gia về May, Đan, Móc, Làm bánh vào ngày chúa nhật với tính cách gia đình để tiếp tục học, bạn ngọc thích học, thư về:

HƯƠNG 228 cư xá Lý Thái Tổ Saigon 3.

THANH TÂM (Châu Đốc): Chú đang tính xem ngày nào có thể xuống Châu Đốc. Thơ của cháu đã nhận được rồi. Gửi tiếp đi. Cuối năm sẽ có Danh nã để đọc những ngày Tết.

VŨ NÂM ĐAN (Saigon): Hãy kiên nhẫn như KV khuyên Thỏ Đê trong số này.

VÕ DUY (Cồng Quỳnh): Trái tim có bị cắn một tí, thì cho vui về chứ sao. Nhón hơn chút nữa rồi chả cần phải ai nói Duy cũng dư hiểu. Hãy nghe anh nói chuyện với Tê Tư Thừa hồi này.

TV: Đã 3 năm mà chàng cũng chỉ pha đèn thì, này con thú dễ thương, em hãy biến vô rừng mau để khỏi phải bận tâm.

ĐỒNG HOANG CỎ CHÁY (Sai gon): Mới đầu năm học đã bàn chuyện đá lông nheo um sùm, coi chừng ông ai-bi-em giận. Bao giờ cậu học trò thầy đôi mắt «cỏ nhỏ» tròn như hai con dê rô thì may ra học hành mới nghiêm chỉnh được. A lè, đi học bài gấp.

CHÂN DUNG (Đà Lạt): Hãy tưởng tượng tôi đẹp mãi, đừng nên tới tòa soạn khi vô Sài Gòn vì nhớ gặp hôm xầu trời, sự tiếp đón không mấy nồng nhiệt sẽ ghét T.N đó. Hy vọng loại sách «rẻ tiền» sẽ

được bạn ngọc chiều cõ tận tình. THU LAN (Pleiku): Hãy viết như thẻ và viết mỗi tuần cho bồ. Vì đó là chiếc khăn lạnh để có thể lau những giọt mồ hôi trên trán Đồi khi, để thấm nước mắt đơn độc trên đường đi ít hoa cỏ và đầy chông gai và thù nghịch. Mền nhiều

VƯƠNG HỔ (Tuy Hòa): Khi vô Sài Gòn, mời các bạn ghé chơi, tôi sẽ cung cấp đầy đủ địa chỉ các nhà xuất bản để bạn tiếp xúc với họ.

MỘT BẠN ĐỌC (KBC 4724): Cảm ơn bạn đã «mò kim dưới đáy biển» để có từ số 1 đến số 91. Dưới đây là 4 câu trả lời: 1) Vì đang từ báo tuần xuống tạp chí nên, đạo ầy, *Mưa nguyệt cấm* và *Mắt Nai* phải cúp ngang. 2) Nếu bạn tới tòa soạn, giá rẻ đi 25 phần 100. riêng bạn, tôi biếu bạn cuốn CLHP. 3) Chết yểu vì tại nó không khiêu dâm, rẻ tiền. 4) (Nhà xuất bản mua tác quyền của tác giả in thành sách. Sau đó, bán cho nhà phát hành phân phối khắp nước vì nhà phát hành mới đủ phương tiện (xe hơi, máy bay) gởi sách đi. TKNID (Long Xuyên) Sẽ chiều ý cháu tất cả. Có dịp về Long Xuyên, chú lại tới trường T.N.H như chú đã tới năm xưa.

BẠN NHỎ, CHIỀU MƯA • ĐÔNG T.V.

(tiếp theo trang 51)

— Khiếp, vợ ta tham ăn quá, ta chỉ đãi vợ nhỏ một ly kem thôi đây.

Chiếc xe ngừng trước cổng nhà. Em về... Ừ, về đi, cảm ơn vợ nhỏ nhé. Hai đứa nắm tay nhau thật lâu.

— Anh ạ, sao em thêm đi học như xưa quá ! Chung quanh hai đứa bỗng nhiên buồn hiu. Đừng nói nữa, Uyên về đi, trời còn mưa mãi...

Những vòng bánh xe lăn buồn bã, em đứng lặng nhìn theo. Bỗng dừng bạn nhỏ ngừng xe, quay lại nhìn em.

Mai em không tới được... Trời vẫn mưa tầm tã... Em lạnh run vào nhà. Tại sao thế nhỉ ?

ĐÔNG T.V.

a h dũng • phạm thị kim phượng

(tiếp theo trang 74)

Tôi lại hỏi còn Thanh ? Dũng bảo hẳn cũng vậy nhưng hẳn sắp đi xa. Lúc tôi và Dũng vào nhà thì Thanh và anh Sơn đã biến mất. Anh bảo họ đã qua nhà anh. Anh chào tôi ra về. Tôi đứng trên bậc thềm nhìn theo. Như thế là không có chuyện gì xảy ra cả. Thương hơn cả tình thương nhân loại. Anh hồn nhiên quá, cảm ơn anh nhé Dũng. Anh quay lại cười khi ra tới cổng. Tóc anh dài bay tung lên. Anh thật là bê bối. Còn em, em rất lười. May mà chúng mình chưa yêu nhau.

PHẠM KIM PHƯỢNG

△ Những người đang yêu nhau

△ Những người sắp yêu nhau

Hãy tìm đọc bằng được :

QUẢ TIM NGÀ

Truyện dài phóng tác của **VÂN ANH**

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH

270, Đề Thám, Saigon 2

bài nhận được từ bạn ngọc

(từ 16-11 đến 30-11)

VĂN

mắt tím âu cơ, trần diễm việt dũng, cảm chương, petit trang, duyên sa, nguyên quý thể, khuê việt trường, em phở nhỏ, huỳnh bá hữu minh, thiên phượng, duy trọng, thý an, nguyên trung dương, phạm thị kim phượng, vương thúy nga, tâm ca, phan di hương, ty ty dung, cao văn, lâm bích cường, viễn phượng, đỗ văn bản, hoàng du thụy, lê thị bích liên, vũ thái minh, v.v. (truyện Bong bóng nước, viết hai mặt giấy kẻ như loại), bé con, mai nguyên, t.t.t., mạnh hà, điêu điêu (viết hai mặt giấy kẻ như loại), từ thuyên, chinh thanh, vân v.v, lê nguyên nghiêm, tique ly, trần thị anh, lê thị bích liên, an pleiku, minh thành, thiên quang, hoài mặc niệm, ngô thanh cần (xin viết thơ riêng, văn riêng và viết trên một mặt giấy), h. lương

THƠ

nguyễn ngọc tâm, t. thụy, cung tường linh, x.t, petit trang, nguyên vũ phiêu linh, duyên thủy, hát ca, hảo san, nguyễn dũng, phạm hoàng hoa, lâm thủy, nguyệt lệ châu, bùi bỗng nhiên, em hát, nguyên trung dương, duyên sa, ngữ thị êm đêm, vương thúy nga, trầm lãng, trần t. duyên hải, phan di hương, nguyên nguyên nguyên, nguyên miên thượng, viễn phượng, hồ trường dạ, hoan thi, hoàng văn tuy hòa, nguyên biệt phồ, p cảm thuận, chinh thanh, anh phong, ngô thị huỳnh nga, nguyên thị cảm hồng, hà thanh doan, hoàng trọng lập, trần thị ánh, tề tam thừa, phan nhã uyên uyên, thư duy, li li, nguyên tường anh, cung tường linh, tôn nữ thu dung, chinh nghiêng, betty xưa, hồ tề phượng, anh tuần

GIÁNG SINH VÀ XUÂN HỒNG

nguyễn ngọc tâm, từ thuyên, hoàng công ấn, bình (kbc 7(20), h t h m, đông t.v. trịnh thị hoàng thư, hoàng nhũ mi, thảo phượng, từ nhơn, tư đắc, nguyên xuân lê, cung tường linh, x.t., ngô thị huỳnh nga, lương mộng thi, bùi tango hotel, tăng hòa thượng, nguyên hàn thư, quang thụy

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài

ĐÌNH TIẾN LUYỆN

phát hành
Giáng Sinh 1974

